

The illustration shows a man from the chest up, wearing a dark blue suit jacket, a white shirt, and a red tie. His face is obscured by a dense, chaotic black scribble. A large red prohibition sign (a circle with a diagonal slash) is superimposed over the man's head and the word 'REVOLUCE'. The background is a light beige color with faint, grey graffiti-like text, including 'NO', 'NT', 'New', 'HABA', and 'T'.

REVOLUCE

Jakub Trpiš
autor bestselleru Volba

VOLTE
Č.11

REVOLUCE

JAKUB TRPIŠ

REVOLUCE

Národ, který není schopen poučit se ze svých chyb,
je nucen je opakovat.

Jakákoliv podobnost postav
s žijícími osobnostmi je čistě náhodná.

Publishing © 2020 Jakub Trpiš

Copyright © 2020 Jakub Trpiš

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této knihy nesmí být reprodukována v jakékoli formě nebo jakýmkoli prostředky bez předchozího písemného souhlasu vydavatele, s výjimkou krátkých ukázek použitých v recenzích.

Tento symbol označuje externí odkazy na jednotlivé skladby soundtracku, které se po kliknutí přehrají. Způsob přehrání však závisí na konkrétním zařízení, na kterém čtete e-knihu. Proto není garantováno korektní přehrání na všech zařízeních. Tyto skladby berte jako bonus, který funguje na většině zařízení, ale někdy fungovat nemusí. Zájemci si mohou všechny písně poslechnout i na [Spotify](#).

Prožijte souboj o duši českého národa

Příběh se odehrává v Česku v letech 2006–2026 a dokonale zachycuje podivnou dobu, v níž žijeme. Dobu polopravd, lží, manipulace i nenávisti, kde se každý snaží najít své místo. Většina se přizpůsobí, ale najdou se i takoví, kteří hřbet neohnou.

Nevyhnutelný konflikt vygraduje ve strhujícím finále, jež prožijete z pohledu čtyř postav, které se od sebe nemohou více lišit, přesto mají jednu věc společnou. Touhu po změně. Co nás jako národ definuje? Dokážeme se spojit, abychom to ochránili? A co všechno nás naše znovuzrození bude stát?

Román Revoluce vznikl 6 let. Napsal ho autor bestselleru Volba, který v roce 2018 vyšel celosvětově. Jen v Česku se ho v době vydání Revoluce prodalo přes 40 000 výtisků a doslova změnil život tisícům lidí.

Obsah

1. Malý velký národ	8
2. YourVictory, s. r. o.	22
3. Prosperita	35
4. Poslední meta	49
5. Tlustá čára	63
6. Hlad	77
7. Mediální obraz	91
8. Exil	110
9. Zainteresoovaná mládež	123
10. Smysl	139
11. Mému národu	167
12. Ministerstvo vnitra	176
13. Volby 2023	203
14. Nabídka, která se neodmítá	228
15. Do roka a do dne	250

16. Rozhovor	272
17. Překročili jsme svůj stín?	294
18. Blaničtí rytíři	321
19. Den poté	348
20. Rovnocenný partner	364
21. Mravenčí práce	389
22. Pochod	403
23. Nový začátek	446
24. Den D	473
25. Očistec	521

Malý velký národ

[1. Malý velký národ](#)

Psal se rok 1348. Evropané si užívali období relativní stability a míru. Méně válek, morových ran a dobrá úroda nahrávaly hospodářskému růstu. Není divu, že vznikala nová města, obchodní cesty i katedrály. Českým zemím se dostalo příležitosti, která navždy změnila jejich budoucnost. Karel IV., aktuálně nejmocnější člověk v Evropě, je totiž učinil centrem Svaté říše římské. Během pár desetiletí se z Prahy stala evropská metropole, jíž zůstala dodnes. Vybuďoval nové čtvrti, kamenné mosty i první univerzitu ve střední Evropě. Pražskými ulicemi kráčeli největší obchodníci, duchovní i politici té doby. Přestože většina z nich byla ubytována na Starém Městě, často při své návštěvě nevynechali ani Koňský trh. Místní kováři a řemeslníci bohatli,

takže se náměstí rychle rozrůstalo. Objevily se zde první kamenné domy.

Jenže tehdejší blahobyt neměl dlouhého trvání a středověk brzy ukázal svoji pravou tvář. Doktora, pokud se mu tak v té době dalo říkat, si mohli dovolit jen bohatí měšťané a šlechta. Z desíti dětí přežily svůj první rok stěží tři a ty se často nedožily ani jednadvaceti. Na vině byl hladomor, nejrůznější nemoci nebo kruté zimy.

Když člověka nezabila příroda, postarali se o něj zloději nebo vojáci. Dokud české země prosperovaly, napadali je agresivní sousedé kvůli jejich bohatství. Když je sužovala bída, docházelo ke vzpourám. Do udusané hlíny náměstí se vsakovala jedna krvavá louže za druhou. Žoldáci už odešli. Potom, co povstalce povraždili, je nezapomněli ani okrást. O staré boty a proděravělé pláště už se poprali místní lapkové. Jak si mohli tihle ubožáci myslet, že něco změní? Jak je napadlo, že mohou otevřeně vystoupit proti pánům? Jejich hole neměly proti obrněným rytířům s palcáty nejmenší šanci. Městská stráž se ani nemusela snažit. Jakmile své oběti obklíčili, většina z nich padla na kolena a prosila o život. Zbytečně. Rozbili jim hlavu, rozdrtili hrudník nebo je ukopali k smrti. Těla tady budou několik dní zahnívat jako výstraha ostatním, aby se o nic podobného už nepokoušeli. Bude to stačit. Na pár let nebo do dalšího hladomoru. Z poházených mrtvol se za tu dobu stanou jen povídačky v hospodě. Najde se další blázen, který zburcuje ostatní a přijde to znovu. Jména pánů se měnila, okolní domy se hroutily v plamenech, aby byly znovu vystavěny, ale konečný výsledek byl vždy stejný. Studená zem smáčená horkou krví, spousta křiku, řinčení kovu a tupé rány. Obyčejným lidem té doby nebylo souzeno mluvit do politiky a už vůbec ne do fungování církve. Revoluce měla na starosti šlechta, ne hladoví rolníci. Ovšem to se mělo brzy změnit.

Kdo by řekl, že upálení bezvýznamného kněze způsobí Svatému stolci takové problémy. Chtěli tenhle problém rychle smést ze stolu, jenže tak stvořili svého největšího nepřítele. Byli příliš zaneprázdnění dohadováním o tom, který papež je ten pravý, takže jim vůbec nedošlo, že z Jana Husa udělali mučedníka. Polobohové v rouchách sice bibli znali téměř nazpaměť, ale doopravdy jí nerozuměli. Neviděli tu neskutečnou podobu mezi ním a Ježíšem Kristem. Říkali pravdu tak jednoduše, že ji pochopili i obyčejní sedláci. Oba kritizovali pokrytectví duchovních i úpadek tehdejší morálky. Oba za to byli veřejně zostuzeni a popraveni. Co nedokázal Jan Hus za života, dokonal jeho odkaz. Kdo chtěl tehdy změnit zavedené pořádky, musel jít přes mrtvoly. A proč zástupce Říše nevyhodit rovnou z okna? Tohle rozhodně nebyl poslední neotřelý nápad, s nímž husité přišli.

Najednou to nebyl císař ani papež, kdo musel mít vždy poslední slovo. Přestali jsme být oběťmi dějin a stali jsme se jejich tvůrci. Mnozí následovníci Jana Husa doopravdy nepochopili a jen jeho poselství využili pro ospravedlnění vražd a rabování, ale takový už byl středověk. Tehdy žil Koňský trh zejména přípravami neustálých válek, veřejně se zde kázalo v češtině a sedláci sedávali v hospodách s pány. Poprvé od dob Karla IV. jsme na sebe upoutali pozornost, ba co víc, celá Říše se nás bála. Její konzervativní vojevůdci nedokázali najít účinnou strategii na moderní způsob boje, který byl husitům vlastní. Ti na druhou stranu podcenili poctivou zákulisní politiku, v níž měla tehdejší církev staleté zkušenosti. Když nedokázala protestantské hnutí v srdci Evropy zničit zvenčí, rozložila jej zevnitř.

Přestože byli vzbouřenci nakonec poraženi, zůstala jim určitá privilegia. Českým králem se stal zástupce nižší šlechty, namísto toho, aby naše koruna připadla významnému panovníckému rodu, jak bylo zvykem. Jiřík z Kunštátu a Poděbrad byl silným vůdcem a znamenitým diplomatem, takže se mu podařilo legitimizovat pozici, již jsme získali během husitských válek.

Nikdo z jeho potomků nebyl uznán za právoplatného dědice, takže jsme se museli po jeho smrti znovu podřídít cizí krvi.

Poslední možností, kdy jsme si mohli udržet významné postavení vydobyté husity, byla bitva na Bílé hoře, jenže tehdejší páni si její význam uvědomili až posléze. Pár let pod Habsburky se nakonec protáhlo ve tři staletí. Za tu dobu jsme zapomněli, čeho všeho jsme dosáhli, a místo hlavního jídla jsme se spokojili s drobkou. Všechno, čím jsme kdy byli, se začalo v habsburské monarchii ředit jako kapka krve ve vodě.

Nebýt pár naivních vlastenců, kteří vzkřísili zapomenuté ideály, český národ by už dávno neexistoval. Nejenom, že připomněli jeho minulost, ale umožnili i jeho budoucnost. Vytvořili češtinu, jak ji známe dnes, a položili základy moderní občanské společnosti. Už tolik nezáleželo na původu, ale na společných hodnotách, které si jako národ určíme. Většina z těch, kteří stáli u zrodu národního obrození, už naplnění svých snů nedožila. Tehdy se místnímu trhu začalo říkat Svatováclavské náměstí. Vykřikovaly se tady titulky českých novin, hrálo české divadlo a konaly první demonstrace za nezávislost. Začala se psát novodobá historie náměstí, stejně jako českých zemí. Obrození trvalo celá desetiletí, kromě známých národních buditelů se ho účastnily i tisíce neznámých lidí. Co se nepodařilo zakladatelům hnutí, dokonali jejich následovníci. Započala éra, která se zapsala zlatým písmem do historie českého národa, během níž jsme si vydobyli nezpochybnitelné místo v srdci Evropy. Mohli jsme věřit, v co jsme chtěli, mohli jsme mluvit svým jazykem a získávali jsme stále větší autonomii. Ruku v ruce s tím docházelo k růstu naší životní úrovně. Stejně jako byla na náměstí konečně položena dlažba, získala i naše společnost pevné základy, které měly překonat i ty největší bouře.

Na nich jsme v roce 1918 založili společný stát. Politici by se spokojili i s federací řízenou z Vídně, ovšem my jsme chtěli mít vlastní republiku. Celá staletí jsme byli jen něčimi vazaly

a přizpůsobovali se jejich rozmarům. Bylo to právě zde, kde bylo vyhlášeno samostatné Československo. Masovou demonstrací pod sochou svatého Václava započalo jedno z nejslavnějších období v našich dějinách. Nejenom, že jsme vyváželi do celého světa kvalitní výrobky, ale i myšlenky. Drali jsme se v ekonomických ukazatelích do popředí a zároveň se stali ostrovem demokracie a pokroku ve střední Evropě. Přestože jsme museli čelit mnoha problémům a dopustili se spousty chyb, nově vzniklá republika si nemohla přát lepší start do života. Na to, že jsme byli malý, a především mladý stát, měli jsme na mezinárodním poli překvapivě velké slovo. Nebo jsme si to alespoň mysleli.

Až do poslední chvíle jsme nevěřili tomu, že nás naši nejbližší spojenci předhodí jako kus masa nenažraným psům, jenom aby si sami zachránili kůži. Zůstali jsme sami. Zhrzení a opuštění. Stejně jako se všechno, čím jsme byli, kdysi rozpustilo v habsburské říši, pouštěla nám žilou i Třetí říše. Bez většího odporu jsme přijali roli, již se nám po staletí snažili přisoudit: **Jsme moc malí na to, abychom si vládli sami.** Na místě, kde jsme před dvaceti lety hrdě vyhlásili demokracii, se pálily knihy národních obrozenců a tisíce dětí nadšeně vykřikovaly hesla Třetí říše. Kdyby tak svatý Václav, který tomu všemu musel přihlížet, mohl mluvit, co by nám asi řekl? Kdyby nebyli T. G. Masaryk i Karel Čapek tou dobou mrtví, nestačili by se divit, co se z nás za těch pár let stalo. Bezpáteční loutky, které neříkaly, co si doopravdy myslí, a jen si naříkaly v hospodě. Rozpolcení ubožáci, kteří donášeli na své sousedy a přátele místo toho, aby jim pomáhali. Ti, kteří reprezentovali to nejhorší z nás, byli označeni za nepřítel státu. Byli pronásledováni a popravováni. Díky tomu jsme získali pokřivený náhled na to, kdo je vlastně hrdinou, a dodnes v tom nemáme jasno. Naštěstí se našli i takoví, kteří se nepříteli postavili. Ironií osudu bylo, že stejně jako v první světové válce bojovali po boku oficiálního nepřítele proti „vlastní říši“. Dokázali jsme vzdorovat zlu, ale vždy jen

v malých skupinách, nikoliv jako národ. Naštěstí nám zůstala bystrá hlava i naše zlaté ruce. Zatím.

Stejně jako jsme nekladli odpor v roce 1938, nedokázali jsme říct jasné ne ani o deset let později. Těžko říct, co bychom vlastně zmohli, když nás naši spojenci opět zradili. Přestože jsme vedli efektivní odboj proti Třetí říši, oni nás znovu hodili přes palubu, aby byl v Evropě klid. Druhá světová válka změnila kromě jiného i způsob uvažování mocností. Sovětský svaz nás ovládl, aniž by musel padnout jediný výstřel. Na první pohled to dokonce vypadalo, že jsme si vládu komunistů dobrovolně zvolili. Až o mnoho let později vyšlo najevo, že volby v roce 1948 byly všechno, jenom ne demokratické. Tehdy jsme si poprvé vyzkoušeli, jak to u nás bude fungovat následujících čtyřicet let a že volby tady nejsou od toho, abychom projevovali svůj názor. Převlékli jsme kabáty, vyměnili vlajky a vzhlíželi k lepším zítřkům s matkou Rusí u kormidla. Pro člověka, kterého nezajímala politika, ani desetitisíce mrtvých, mučených a vězněných spoluobčanů, to byla vlastně fajn doba, stejně jako za Protektorátu. Stavěly se domy, budovaly se továrny a rodily děti. Kdo držel hubu a krok, toho StB nechala na pokoji. Přestože se jednalo o počátek jednoho z nejtemnějších období našich dějin, podobně jako po bitvě na Bílé hoře to tak nejdřív vůbec nevypadalo. Václavské náměstí tehdy burácelo při projevu svého vůdce, který se právě vrátil z Hradu: **Ať žije soudruh Gottwald! Ať žije soudruh Gottwald!*** V tu chvíli měl svatý Václav nejspíš sto chutí to u nás nadobro zabalit a prostě odcválat na Západ, dokud byla ještě příležitost, ovšem bohužel pro něj byl pevně přikován ke svému podstavci. Škoda, že soudruzí měli tak naspěch, protože se báli, že prohlédneme jejich lži. Kdyby počkali ještě půl roku, mohli jsme mít po vzoru našich bratrů Rudý říjen a zároveň by

* Hlas lidu – v knize je vyznačen tučně.

to skvěle vyšlo k třicátému výročí vzniku Československa. Jaký lepší dárek si mohla mladá těžce zkoušená republika přát?!

Komunisté nenechali nic náhodě a rychle si svou moc upevnili. Po vzoru hesla **když se kácí les, létají třísky** zemřely stovky lidí, kteří s bolševiky neměli problém, ovšem bohužel pro ně měli bolševici problém s nimi. Pokud v něčem komunisté vynikali, bylo to v preventivním odstranění jakéhokoliv budoucího odporu. Pravidelně promazávali svou propagandistickou mašinerii, přepisovali dějiny, pracovali s mládeží, a přenastavovali tak mozky Čechů a Slováků na Komunismus FM. Nedobrovolný sňatek se Sovětským svazem nám dal pocit jistoty. Sice jsme byli jednou z mnoha jeho chotí, ale zase jsme někam patřili. Společně s Poláky, Maďary a dalšími jsme byli členy jedné velké a šťastné rodiny. **Když bude nejhůř, naši bratři přijdou a zachrání nás.** Po zradě západních spojenců a nejstrašlivější válce v lidských dějinách byl tenhle přístup pochopitelný. Jenže válečná generace zestárla a jejich děti chtěly víc než jen mír a suchý chleba. Dokonce ani obyčejnému Čechovi nebylo jedno, v jakém státě žije. Zdálo se, že v nás přece jenom něco z toho, za co nás kdysi ostatní národy obdivovaly, zůstalo. I přední komunističtí pohlaváři volali po uvolnění poměrů. Bláhově si totiž mysleli, že součástí komunistické ideologie je i zdravý rozum. Říše se nás opět polekala a místo čtyř křížových výprav na nás seslala vojska pěti socialistických zemí. Střílelo se i tady, pod sochou koně. Naši bratři nás doopravdy přišli zachránit, jenomže ve chvíli, kdy jsme jejich pomoc ani nepotřebovali, ani nechtěli.

Češi si uvědomili, v jaké iluzi posledních dvacet let žili, a vydali se do ulic, jenže zbytečně. Místo pražského jara nás čekala krutá zima, která spálila poslední zbytky naděje, víry a vlastenectví. Vyloženě mravní lidé skončili buď ve vězení, utekli ze země, nebo se upálili. Ze všech ostatních tehdejší režim udělal spolupachatele. Začal totální rozpad a degenerace našeho národa. S tisíci cizími vojáky za zády neměli komunističtí

pohlaváři na výběr a hráli přesně podle not ze Sovětského svazu. Nastavili přísnou cenzuru, krvavě potlačovali všechny demonstrace, načež z půl miliónu kozlů udělali zahradníky a odborníky ze státní správy poslali vykonávat podřadné dělnické profese. Zatímco západní průmysl ve velkém investoval do modernizace, my jsme plnili normy na sto padesát procent na strojích z první republiky. Místo zlatých českých rukou se začalo říkat zlaté české ručičky, což dokonale vykreslovalo, jak komunismus zmrzačil i tuhle po staletí nabývanou dovednost. Z precizního hodináře se stal typický Čech, který si to prostě udělá na koleň a tváří se jako mistr světa. Občanská společnost, již jsme poctivě budovali od počátku 19. století, byla zničena. Komunisti ji vyrvali i s kořeny. Pravda, mravnost a odvaha se staly pro běžného člověka naprosto abstraktními pojmy. Hrdina už nebyl vzorem pro ostatní, ale blbcem, který budí v lepším případě úsměvy. V tom horším skončil coby třídní nepřítel za mřížemi a odnesly to i jeho děti. Jediné, co nám zůstalo, byl náš smysl pro humor a ona úžasná věta: **Však to nějak dopadne.** To je celé. Tohle všechno zbylo z kdysi hrdého a slavného národa českého.

Všude okolo se už komunistický režim hroutil, ale u nás nebylo po nějakém masovějším odporu ani vidu, ani slechu. Normalizace splnila svůj účel. I když nám Sovětský svaz konečně otevřel naši klec, pořád jsme se báli vyjít ven, že nás za to matka Rus potrestá. Nakonec jsme se dočkali a „nějak“ to dopadlo. Do konce jsme vyšli i do ulic. Umělci nám v čele s Václavem Havlem, který se taky zrovna vrátil z hradu, vlili do krve i kapku naděje. Na Václavské náměstí byl v tu chvíli překrásný pohled. Sledovat probuzení českého národa po dvaceti letech v kómatu člověku bralo dech. Škoda, že nám to nevydrželo déle. Místo toho, abychom hledali, co nás spojuje, začali jsme hledat rozdíly, a tak došlo k rozdělení Československa.

Jako vyléčený alkoholik jsme ještě pár let po sametové revoluci upřímně věřili v lepší zítřky, než jsme rezignovali úplně.

Obě diktatury, jež nás v posledních padesáti letech znásilňovaly, odvedly dobrou práci. Systematicky ničily naši pospolitost, až nezbyly žádné ideály, o které bychom se jako národ mohli opřít. Neměli jsme zformovanou občanskou společnost, čehož mistrně využili nejrůznější zlodějčkové. Po Čapkovi, který dal světu slovo robot, přispělo i polistopadové Česko rozvoji jazykové kultury výrazem tunnelling. Volali jsme po změně, demonstrovali, ale nebyl nikdo, kdo by nás vyslechl. Přestože Václav Havel udělal vše, co bylo v jeho silách, nedokázal to změnit. Nejhorší bylo, že už jsme se nemohli vymlouvat na komunisty. Zjistili jsme, že nic neumíme a že nemáme světu co nabídnout. Ani nápady, ani výrobky. Co mělo cenu, už se dávno rozkradlo. Přišli jsme i o to poslední, co jsme měli – náš smysl pro humor. Jak jinak si vysvětlit éru zábavných pořadů, která zaplavila komerční televize v 90. letech?

21. 9. 2006

Václavské náměstí zažívalo další rušné dopoledne. Mraky cizinců, Pražané spěchající za svými povinnostmi i zamilované páry žijící ve svých vlastních světech. Jelikož se nejvýznamnější události v českých dějinách odehrály tady, nezapomněly sem zavítat ani školní výlety. Přestože se dnešní datum nenachází v učebnicích, událo se tady něco, co bude mít zásadní vliv na milióny lidských životů. Stranou hloučku urvaných studentů stál mladík, který k nim na první pohled nepatřil. Mohlo by se zdát, že se stal odpadlíkem kvůli šustákové soupravě od Vietnamců a obličeji posetému beřary, nicméně to byla jeho povaha, díky níž se dostal na okraj kolektivu. Dokonce klesl tak hluboko, že se s ním nebavili ani ostatní outsideri.

Robert byl tichý student. Nikdo neměl ponětí, co se mu odehrává v hlavě. I když znal odpovědi na otázky učitelů, většinou na ně nereagoval. Při ústním zkoušení z něj nedostali jediné slovo, protože kdykoliv měl mluvit před ostatními, trpěl nesmírnou trémou. Přestože ho považovali za hlupáka, byl nejchytřejším ve třídě. Díval se totiž na detaily a souvislosti, jež ostatním unikaly. Znal své učitele i spolužáky lépe než jejich rodina.

Jako kdyby jim to tady patřilo. Pozoroval cizince procházející náměstím. Kdysi jsme vládli celé střední Evropě. Nastolili jsme spravedlnost o sto let dříve než většina států. Za první republiky jsme patřili mezi dvacet nejvyspělejších zemí světa. A co zbylo teď? Rozkradená republika v čele s kašpary, kteří vládnou, jak mafie píská. Zvláštní... podívoval se Robert nad svými myšlenkami. Normálně takhle neuvažoval, politika ani vlastenectví ho nikdy nezajímaly. Jenže návštěva hlavního města to změnila. *V historii se vždy najdou ti, kteří vidí dál. Zatímco se změnila doba, systém zůstal stejný a stal se našimi okovy. Každá změna přichází*

žalostně pomalu a společnost se jí zuby nehty brání. Průkopníci to měli vždycky nejhorší, proto tak trpím. Probodl pohledem své vrstevníky. Jak já je nenávidím! Včera se pokusil vyspat s jednou spolužačkou, která roztáhla nohy úplně všem, ale jemu nedala. Robert si byl jistý tím, že tohle bude nejhorší rok jeho života. Její odmítnutí mi budou předhazovat každý den.

Měl sto chutí sehnat si kalašnikov a pár granátů, aby vyřešil své problémy jednou provždy. Ne, že by se mu štítilo násilí, ale nebyl ten typ, který vběhne do školy a všechny tam postřílí. *To umí každý. Já se zapíšu do historie jinak.* Později se k této myšlence často vracel a stal se jí doslova posedlý. Definovala ho, dávala mu smysl a hnala ho kupředu. *Konečně mě budou brát vážně!* Ponořil se do melodie tisíce smyčců kmitajících z jednoho tónu na druhý. Ve stejně neklidném rytmu je doplňovaly bubny, ze kterých běhal mráz po zádech. Síla ve své nejryzejší formě. Posvátná a dokonalá. *Vedle toho je ta kozatá píča jen mrtvý kus masa na pultě řeznictví.* Poprvé mohl to napětí, které mu od mala tepalo v hlavě, uchopit a dát mu směr. *Nikam nezapadám. Do tohohle zkurveného světa ani nikdy nebudu. Nechci být do konce života stejný otrok jako oni. Raději se zabiju, ledaže...* jeho tvář na byla ostřejších rysů. V jeho očích se zablýsklo odhodlání, pro které ho jednou budou milovat a poslouchat na slovo. *Když se nemůžu změnit já, musí se přizpůsobit oni. Všichni do jednoho.*

8. 11. 2006

Budoucnost českého národa?

Publikováno na eZprávy.cz

Ve světle postupující globalizace je potřeba položit si zásadní otázky. Jaké s sebou nese zápory? Nevzdali jsme se vstupem do Evropské unie své těžce nabyté svobody? Nezapomeneme v honbě za životní úroveň na to, kým jsme? Není to začátek našeho konce? Vždyť pro termín globalizace neexistuje ani v českém jazyce patřičné slovo. Prorůstání jednotlivých států boří hranice, jež se kdysi zdály nedotknutelné. Kam až to povede? Ano, českému hospodářství se daří. Po poklesu na začátku tisíciletí konečně zažíváme růst. Na blahobytu není nic špatného, kdybychom za něj ovšem nevyměnili svou svrchovanost. Nevyvážíme kvalitní výrobky jako za první republiky. Nejsme vědci, podnikatelé, inženýři ani zemědělci. Přestali jsme být dělníky Východu, abychom se stali dělníky Západu. Masaryk s Benešem by nikdy nesvolili, abychom se včlenili do Evropské unie, protože sami nejlépe věděli, jak těžké je prosadit svou v rámci společenství států. Nepoučení z vlastní historie věříme tomu, že se Západní Evropa upřímně zajímá nejen o naše peněženky, ale i náš jazyk, naši kulturu a naši budoucnost. Evropská unie není tak nablýskaná, jak si myslíme. Ač se zdá, že díky ní jsme ve větším bezpečí, není tomu tak. Až přijdou první problémy a páni v Bruselu se budou muset rozhodnout, koho prvního hodit přes palubu, nebudou se ptát na náš názor, ba dokonce brát na nás ohledy.

DISKUZE

Tonda

Podle tý staročestiny soudím, že je to nějakej soudruh, kterej se probral ze zimního spánku.

Markéta

Předpotopní názory člověka, který zaspal dobu. Masaryk by byl první, kdo by pro vstup do EU hlasoval. Žijeme ve 21. století. Vstupujeme do moderní Evropy, která se vymanila z přesně takového způsobu myšlení, jaký má autor článku a který mimo jiné způsobil obě světové války. Jsem občanka Evropské unie a jsem na to hrdá. Jsem zvědavá, co bude pan redaktor psát za deset let. Tou dobou budeme mít díky členství v EU životní úroveň Rakouska, budeme si moct cestovat, kam se nám zachce, a nebudeme mít žádnou korupci. Evropská pravidla jsou přísná a platí pro všechny stejně. Konečně bude těm našim dobrákům koukat někdo přes rameno, takže nás nebudou okrádat.

Jenda564

Souhlasím s Markétou. Autora znám. Píše pro Český noviny, který už dneska skoro nikdo nečte, tak si vylívá své srdíčko internetu. Až čas ukáže, že se vlastně nemáme čeho bát a členství v EU je to nejlepší, co nás mohlo potkat.

Anonym

Vy jste se úplně pomátli, co? Díky vám a vám podobnejm, co hlasovali pro vstup do EU, skončíme jednou ve strašlivý řiti. Němci nás konečně ovládnou, jak to celou dobu plánovali. EU je jen převlečená Třetí říše, copak to nevidíte?!

YourVictory, s. r. o.

K překvapení učitelů Robert odmaturoval a dostal se na univerzitu. Jeho otec trval na tom, aby studoval informatiku.

„Je to perspektivní obor,“ zdůrazňoval.

Samozřejmě, že na to, co je perspektivní podle něj, se Roberta nikdo neptal. Přestože tomu zprvu nechtěl věřit, zapadl do kolektivu. Zvykl si být vyvrhelem. Měl rád ty temné myšlenky, které prorůstaly do všeho, čeho se jenom dotknul. Nechtěl skončit jako usměvavý manažer, jak si ho vysnili jeho těžce pracující rodiče.

Jakmile se dostavily první úspěchy na vysoké, na všechno tohle zapomněl. Aniž by se nějak snažil, zvládal zkoušky na první pokus. Ve třetáku se zaměřil hlavně na projekty. Většinou je vypracoval jako první a dal je spolužákům, kteří změnili původní verzi k nepoznání. Robertovi vrtalo hlavou, proč ostatní

investují tolik námahy do tvorby kopie a nepřijdou s něčím vlastním.

„Kdybyste věnovali stejnou energii do svých projektů, dosáhli byste mnohem lepšího výsledku,“ snažil se jim ze začátku vysvětlit, ale nedali si říct.

Nepomohly mu v tom ani nově nabyté dovednosti, které získal v kurzech rétoriky. Už se nebál mluvit před ostatními, ale pořád to neuměl ani z poloviny tak dobře, jak by si představoval.

U holek sbíral jeden zářez za druhým, takže se u něj dalo konečně mluvit o sexuálním životě. Po akné nezbyla na jeho tváři ani stopa. Místo toho jí teď dominovaly široké lícní kosti. Zpracoval také na statné postavě, kterou zdědil po dědovi. Vzhled ovšem nebyl jeho nejsilnější zbraní. Stačilo jen říkat, co ženy chtějí slyšet, přičemž mu to mezi řádky vždy samy pověděly. Překvapilo ho, jak rychle potom roztáhly nohy. Většina jeho vztahů, pokud se vůbec o vztazích dalo mluvit, skončila tak, že se na něj jeho přítelkyně upnula a on ji pak odkopnul. Neměl čas ani chuť rozvíjet něco hlubšího. Stejně jako jeho matka neprojevoval ani Robert vůči druhým žádné emoce a nedokázal se jim otevřít.

„Proč spolu nemůžeme být dál?“ nechápala ani tahle. Jakmile zjistila, že pláč na něj nezabírá, začala na něj řvát.

„Vy ženské jste všechny stejné,“ ulevil si Robert. Měl sto chutí jí jednu vrazit, ale nakonec se ovládl.

Léta na vysoké byla ta nejšťastnější, jaká kdy zažil. Dařilo se mu ve škole i v osobním životě a konečně měl pocit, že někam patří. Všechno se pokazilo až v posledním semestru, kdy si jeden z bystřejších učitelů všiml, že jsou si seminárky podezřele podobné. Předpokládal, že se v jejich vypracování střídali. Na katedře z toho vznikla docela slušná kauza, v níž se později angažoval i děkan. Jakmile se to mezi studenty rozneslo, zpanikařili. Netáhli za jeden provaz, jak jim radil Robert, a začali se předhánět, kdo z nich vymyslí větší blábol. *Kdyby všichni tvrdili,*

že právě oni práci poctivě vypracovali, nic by na nás neměli, honilo se mu hlavou během schůzky s děkanem, kterého se jako jediný nebál. Kvůli tomu, že nic nevyzradil, ho málem nepřipustil ke státnicím.

Přestože to nakonec dobře dopadlo, Robert nesdílel nadšení svých spolužáků. Ve skutečnosti zuřil jako nikdy předtím. *Jak mě mohli takhle zradit? Dostudovali jenom díky mně a takhle se mi odvděčili!* Nakládal si na bench-pressu stále větší váhu. *Kurvy jedny*, utřel si obličej do tílka. Bylo promočené do poslední nitky. Jakmile dokončil jednu sérii, hned začal další. *Už nikdy nebudu nikomu věřit, snažil se dýchat pravidelně. Už nikdy se nebudu na nikoho spoléhat*, přidal si ještě.

„Vypadni!“ okřikl chlapa, který ho přispěchal jistit. Minutu nato toho litoval. Krom toho, že si málem rozdrtil hrudník, skončil druhý den v nemocnici s natrženým svalem a celkovým vyčerpáním organismu.

Dva dny, které si tam poležel, věnoval přemýšlení nad svým životem. Utvrdil se ve třech věcech: *Závěr jedna – nesmím lidi podceňovat. Vždycky se najde někdo, kdo si dá jedna a jedna dohromady. Byl vlastně zázrak, že se na podvod nepřišlo už dřív. Pro příště s tím musím počítat. Musím se na to připravit.* Nesnášel, když ho něco překvapilo. *Závěr dvě – už nikdy nebudu nikomu věřit. Když je člověk zahnaný do kouta, neštítí se udělat cokoli, aby si zachránil prdel. Jsme pořád zvířata.* Uvědomil si, že za vším, co lidé dělají, je schovaný pud sebezáchovy. *Toho se dá skvěle využít.* Dávalo mu to najednou o dost větší smysl. *Stačí vytvořit iluzi toho, že jim jde o krk. Pak mě budou poslouchat jako psi na vodítku*, zavrtěl se radostí. „Kurva!“ připomněl si, že sebemenší pohyb mu způsobuje nesmírnou bolest. *Závěr tři – už nikdy nebudu zvedat bez jištění sto dvacet kilo.*

31. 3. 2010

Robert si našel práci hned potom, co v roce 2009 dokončil vysokou školu. Vstup do pracovního života se mu vydařil. Díky, propojenému pracovnímu trhu i své dravosti měl otevřené dveře do mnoha nadnárodních firem. Vystřídal nejrůznější pozice od programátora přes vedoucího reklamačního oddělení až po ředitele české pobočky. Jeho spolupracovníci ho považovali za milého, zodpovědného a cílevědomého kolegu. Neměli ani tušení, kolik toho o nich ví. Nejen to. Dokonale znal strukturu firmy i její slabá místa. Kdyby chtěl, mohl jí bez problému pustit žilou na svůj zahraniční účet a ještě to hodit na nic netušícího ředitele. Jenže o peníze tady nešlo. *Díky těm informacím, které na ně mám, je můžu kdykoliv zničit*, opájel se mocí nad jejich životy. Bylo mu jasné, že kdyby někde zůstal příliš dlouho, jeho růst by se zastavil. Střídal proto zaměstnání, jak nejčastěji to šlo. Po večerech četl odborné knihy, chodil do posilovny nebo stahoval sadistické porno. *Díky bohu, že existuje vysokorychlostní internet!*

Nakonec se nespokojil ani s pozicemi, za které by mu většina bývalých spolužáků utrhalo ruce. Aby mohl pokračovat ve strmém osobním růstu, zbývala jen jediná možnost.

K jednatřicátému březnu 2010 rezignoval na post ředitele prestižní softwarové společnosti a zamířil rovnou ke krajskému soudu, kde si zaregistroval vlastní firmu s ručením omezeným. Věděl, že než si bude moct troufnout na ty největší ryby, musí si nejdříve vybudovat dobrou pověst. Naštěstí předběhl dobu. Ve chvíli, kdy většina českých firem teprve objevovala e-commerce, řídil už Robert tým profesionálů, který splnil, co jim na očích viděl.

Díky nadčasovému produktu, rostoucí poptávce a pomalé konkurenci firma co tři měsíce zdvojnásobila obrát. Zmiňovali

se o něm v televizi i novinách, což Roberta motivovalo, aby se snažil ještě víc. Byl v práci od rána do večera, spal maximálně pět hodin denně a prakticky neměl soukromý život. *Kdyby to mělo být jednoduché, dělal by to každý*, zatínal zuby při pohledu na jejich finanční bilanci. Dařilo se jim získávat stále movitější klienty a učit se na nich ty nejnovější trendy. Firma ovšem negenerovala žádné zisky. Spíš naopak. Po roce už byl ve ztrátě přes milion korun. I když byli zákazníci nároční a často požadovali věci nad rámec smlouvy, vždy jim vyhověl. Uvědomoval si totiž, jak moc v tomhle byznysu znamenají reference. Také odmítal jednu nabídku na odkoupení za druhou. *Chtějí nás získat. To znamená, že v nás vidí zisk!* Nehodlal se o svůj největší úspěch s nikým dělit.

2. 9. 2011

Robert zvedl hlavu od monitoru, aby sledoval dění na náměstí. Díky prosklené stěně měl horní část Václaváku jako na dlani. Hrobové ticho sem tam přerušilo zavržení koženého křesla. *Už jsem na to málem zapomněl. Kdysi stála pod koněm troska, dnes lidi hledající své štěstí v davu sleduje vítěz. Neměl jsem tehdy žádné přátele, holky se mi obloukem vyhýbaly a rodiče se za mě styděli. A dnes? Nejkrásnější ženské se předhánějí v tom, která mě klofne, popíjím tady jednu z nejdražších káv na světě a jsem majitelem firmy se stamiliónovým obratem. To všechno jsem zvládl za pět let. Někteří za tu dobu nestihnou ani dostudovat vysokou. Nesmím ale usnout na vavřínech, vrátil se zpět k rozdělané práci. Pročítal si právě rozhovor, který měl příští týden vyjít, aby ho zkontroloval.*

Na vrcholu

Uveřejněno v Ekonomických listech dne 9. 9. 2011

Robert Karvan patří ve svých 26 letech mezi nejvýraznější tuzemské podnikatele. Jeho firma YourVictory, s. r. o., tvořící webové stránky na klíč patří podle časopisu Forbes mezi deset nejperspektivnějších společností v Česku. Co stojí za jeho úspěchem? A jak se dá během dvou let vybudovat firma v hodnotě sta miliónů korun?

Studoval jste v oboru. Myslíte si, že vysoká škola dokáže člověka připravit na život, nebo mu poskytne jen teoretické znalosti a na to ostatní si musí přijít sám?

Záleží na oboru. Budoucí programátoři se neučí měkkým dovednostem. Neví, jak komunikovat s kolegy, jednat se zákazníky, jak si vytýčovat cíle nebo plánovat své zdroje. To všechno je nezbytné pro jejich uplatnění na pracovním trhu. České technické univerzity jsou v tomhle hodně pozadu.

Tento názor slýcháváme poměrně často, nicméně mají na to potřebné know how?

Dá se to změnit, ale proč by se tím zkostnatělé vedení škol zabývalo? Dostávají totiž zapláceno za počet studentů, ne za kvalitu svých absolventů. V zahraničí je například běžné, že úspěšní lidé z praxe přednáší na univerzitách. Ovlivňují také tvorbu studijních programů. Školy s nimi diskutují nejnovější trendy v oblasti IT i o tom, co je důležité pro úspěch jejich absolventů. Mě zatím nikdo neoslovil. Když jsem se nabídl sám, odpověděli mi, že tento koncept možná začlení do žádosti o další akreditaci. Za tři roky.

Jak jste se k těm potřebným dovednostem dostal vy?

Hlavně samostudiem. Hodně jsem četl. Na trhu existuje spousta skvělých knih, ale není to jen o tom. Důležité je sbírat zkušenosti přímo v terénu. Nebát se toho. Když jsem zakládal firmu, riskoval jsem, že přijdu o všechny peníze. Moje první schůzky dopadly hrozně. Nevěděl jsem, jak s jednateli firem mluvit. Pak přišly první projekty a já zjistil, že vůbec netuším, jak si je naplánovat. Stejně to bylo s lidskými zdroji, což je podle mě ta nejtěžší věc v řízení firmy.

Musel jste se potýkat s mnoha nezdary, ale nakonec jste uspěl. Co jste udělal jinak než ostatní?

Měl jsem odvalu. Šel jsem do věcí, ze kterých jsem měl největší strach. Čím víc problémů jsem zvládl, tím jednodušší pro mě bylo pustit se do věcí, které jsem do té doby považoval za nemožné. Lidé pořád mluví o tom, že přestanou pracovat a pustí se do svých vysněných projektů. Jenže to nikdy neudělají. Abyste uspěli, musíte být tím jedním z desíti, který do toho jde po hlavě. Během té cesty se naučíte všechno, co k tomu potřebujete.

V čem je podle vás největší problém českých firem?

Za prvé v nedostatku představitosti. Soustřeďují se na současnou poptávku místo toho, aby pracovaly na tom, co lidé teprve budou chtít. Za druhé neumí využít potenciál svých lidí. Nepracují se zaměstnanci, nementorují je. Nezaměřují se na tvorbu efektivních týmů. Třetí problém vlastně způsobuje zbylé dva. Je jím nedosta-
tečné vedení. Ředitelé firem se nechovají jako osobnosti, ale jako řadoví zaměstnanci. Chybí jim vize, chybí jim drive i potřebný lidský přístup.

Ve Spojených státech doznívá největší hospodářská krize od 30. let minulého století, která se naplno přenesla i do Evropy a Česka. Nebojíte se, že ovlivní i vaši firmu?

Dnešní svět je úplně jiný než ten před sedmdesáti lety. Možná nás čeká období úsporných opatření, kdy si budou firmy utahovat opasky, ale to není nic nového. My jsme malá flexibilní firma. Čím větší budou dopady krize, tím lepší to bude příležitost. Možná porosteme ještě více než předtím. Společně s námi půjdou kupředu i naši klienti, protože konkurence bude v útlumu. Jsme totiž ti, kteří se změn nebojí, ale vítají je.

Děkuji za váš čas, Roberte. Přeji vám mnoho úspěchů.

Udělal jsem to moc rád. Přeji vám mnoho spokojených čtenářů.

19. 12. 2012

V malém podkrovním pokoji seděla shrbená postava. „Je ráno, nebo večer? Co je vlastně za den?“ ptal se Robert sám sebe. Skrze stará okna se protahovala zima, všude se válelo špinavé oblečení a páchly tady zvratky. *Jak jsem se sem dostal?*

Byl teď úplně jiným člověkem než před rokem. Z úspěšného podnikatele se za tu dobu stala nula s miliónovými dluhy, kterou od ulice zachránila lítost rodiny. Psychiatr by mu už dávno diagnostikoval těžkou depresi a začal ho léčit, nicméně jeho rodiče se navzájem udržovali v naději, že ho to brzy přejde. Neměli ani ponětí, čím si musel projít. Propírání v médiích, soudy a výhrůžky bývalých klientů byl jen začátek. Aby firmu zachránil, udělal desítky špatných rozhodnutí, která mu ještě přitížila. Odeslo to i jeho zdraví, ale ze všeho nejhorší byla ta potupa. *Kdybych tehdy věděl, jak dopadnu, dostával další záchvat vzteku. Poslední dobou přicházely stále častěji. Do piče! Zmrdi! Obrali mě úplně o všechno. Vzali mi i osobní věci. Na to neměli právo!* tepaly mu spánky, jako kdyby mu měly za chvíli prasknout. Nakonec se mu podařilo uklidit. Alespoň na chvíli.

Trpěl jako nikdy předtím. Nedokázal se ani podívat do zrcadla. Děsil se toho, co by tam uviděl. Už půl roku nechodil do posilovny, přejídal se a pil jako o život. Vždycky si se vším poradil, vždycky to nějak zachránil svými nápady, ale teď měl problém i se základními věcmi jako zajít si na nákup nebo k doktorovi. Sotva dokázal udržet souvislou myšlenku, natož řídit svůj život. Když jím nezmítaly silné emoce, byl úplně apatický. Nedokázal si odpustit, jak lehkomyšlně si počíнал ve svém podnikání. Pořád si vyčítal, jak dlouho odmítal vidět pravdu. Ovšem ze všeho nejvíc nenáviděl. Záděry na prstech, plesnivou omítku i svoji matku. Vždy přišla, když to nejmíň potřeboval. A když s ní

chtěl mluvit, nikdy tam nebyla. *Vždycky mě podceňovala, takže teď je v sedmém nebi. Nejraději bych ji zmlátil.* Nikdy to neřekla přímo. Stačil její pohled i způsob, jakým s ním mluvila. *Kurva jedna. Jak já ji nenávidím.* Snažil se uklidnit, ale marně. Jakmile na něco pomyslel, už to nenáviděl. *Ty smyčce...* Zněly mu v hlavě tak hlasitě.

Kdybych měl aspoň nějakou budoucnost! Jak můžu teď nastoupit do normální práce? Lepit se na obyčejné lidi v autobuse, dělat vedle nich... být jedním z nich, když jsem byl donedávna jejich bohem? Zvedal se mu žaludek, jen na to pomyslel. Nesnášel zápach upocených lidí v MHD. A co přátelé? Jak bych mohl někomu znovu věřit, když se ze všech vyklubaly takové svině? Strhával si záděry na prstech až do krve.

„Najdi si práci, začni platit dluhy a za pár let se z toho vysekáš,“ radil mu otec.

Když si Robert těch „pár let“ spočítal, vyšel mu z toho důchodový věk. *Než takhle strávit zbytek života, raději se zabiju.*

Co tady tak páchne? zvedal se mu žaludek. Po chvíli mu došlo, že je to jeho vlastní dech. *Hniju zaživa.* Sehnul se pro labor. *Jak jsem se mohl tak změnit? Stal jsem se člověkem, jakými jsem vždy pohrdal. Snobem, co si čistí boty, vede povrchní debaty a nemluví s obyčejnými lidmi. Takový jsem přece nebyl! Nebo ano? Třeba si to snažím jen namluvit, protože už na takový život nemám peníze.*

Chvíli byl o něčem skálopevně přesvědčený a vzápětí to zpochybnil. Neoblomnost, za kterou ho ostatní vždy obdivovali, byla pryč. *Varovali mě, že rosteme moc rychle.* Cítil v ústech pančovaný rum ze včerejška. *Vždyť jsme měli domluvené kontrakty za padesát mega!* hádal se sám se sebou. *Domluvené, ale nepodepsané.* Konečně se vyzvracel. Strčil si prsty do krku a nutil se dávat znovu. Znovu a znovu. Měl pocit, že blíže vlastní střeva. Bolest byla to jediné, u čeho se cítil aspoň trochu dobře. Znělo

to strašně. Rodiče by se na něj přišli podívat, kdyby se ho tak nebáli.

Nikdo z nich si nezaslouží přepych, v jakém žije. Já jsem alespoň něco vybudoval, dal práci lidem.

Přesně tenhle způsob uvažování mě dostal tam, kde jsem teď. Hádám se sám se sebou nad kýblem vlastních zvratků. Aby člověk uspěl, nemusí v ničem vynikat. Společnost si necení těch, kteří něco umí. Ti jsou pod stolem. Plní přání svých pánů, aby dostali zbytky. Zase ty smyčce. Trhaly mu vnitřnosti na kusy. Dřeme celý život, abychom zaplatili jejich každodenní hostinu. Trvá to už tak dlouho.

Nemusí to tak být navždy, přidaly se ke smyčcům bubny. Ty bubny znamenaly odpověď. Na všechno. Společnost stojí na stejných základech jako ve středověku. Šlechtu nahradily korporace, které vodí politiky na provázku jako své husy. Demokracie je iluze. Obyčejný člověk je jen novodobý otrok. Musí chodit do práce, plnit nesmyslná nařízení, a hlavně nesmí mluvit do rozhodování. Lidé si sice mohou věřit, v co chtějí, ale tady jejich svoboda končí. Církev nahradily školy, kde novodobí kněží hlásají jednu pravdu. Ochočují člověka už odmala, takže v dospělosti nedělá problémy. Každý, kdo vidí věci jinak, je ocejchovaný příslušnou nálepkou. Jakýkoliv pokus o změnu je předem odsouzený k nezdaru. Robert byl překvapený, že dokázal přijít s tak složitou myšlenkou. Rozdělení moci je sice nespravedlivé, ale stabilní.

To platilo před krizí. Stejná věc, která podrazila nohy mně, oslabil a je. Znovu ty smyčce. Bubny. Ta melodie. Poprvé v životě se jí nebál a celý se do ní ponořil. Já jsem ten, kdo to změní. Rozezněla se symfonie naplno. Nic krásnějšího v životě neslyšel. Zaplavila jeho nitro jako tisíce tun vody valící se krajinou, jež smetou vše, co jim stojí v cestě. Najednou všechno tohle dává smysl. Rozhlédl se kolem. Jsem na správném místě. Uprostřed smradlavého dětského pokoje, kde na něj ze všech stran sálaly jeho životní neúspěchy. Mohlo mi to dojít jedině tady, jedině takhle. Sledoval

zrcadlo zalepené novinami. Viděl konkrétní situace. Tak jasně, jako kdyby je právě prožíval. Stríčky cesty, na niž se dnes vydá. *Jediné možné cesty*. Strhnul noviny.

Konečně se viděl takovým, jakým byl doopravdy. Troska. Přibral přes třicet kilo. Díky kruhům pod očima a s vyrážkou po celé tváři vypadal jako narkoman. Byl tím posledním, který by si na chlápka v zrcadle vsadil. A v tom byla ta krása. Moc dobře věděl, že to dokáže. *Budu dělat přesně to, co chtějí. Tak dlouho, jak bude potřeba. Vytvořím dokonalou iluzi toho, že jsem jejich čubka. Jednoho dne mi začnou věřit a přestanou být ostražití. A pak... Až přijde ta správná chvíle...* Díval se na sebe, jak stojí na Václavském náměstí. Tisíce lidí skandovaly jeho jméno. *Začnu hned teď. Měsíc nebudu jíst. Musím se naučit dokonale ovládat své tělo, emoce i myšlenky.* Věděl, že to nesmí uspěchat. *To už jsem jednou udělal a dopadlo to špatně. Musím být trpělivý. Pokaždé, když začnu polevovat, zaposlouchám se do té melodie. Povede mě. Dodá mi sílu.*

Koneckonců co je pár let oproti tomu, co pak dokážu? A každému, kvůli kterému to bude o jediný den déle, pak zakroutím krkem. Nejenom, protože z toho budu mít potěšení, ale aby ostatní pochopili, s kým mají tu čest. Sledoval svůj obličej v ulepeném zrcadle. Viděl ve svých očích melodii, která před chvílí zažehla jeho nitro. Byla tak podmanivá. Už brzy rozezná celé Česko. Ocitne se v plamech, z nichž povstane silnější a krásnější než kdy dřív.

[2. Blíží se bouře](#)

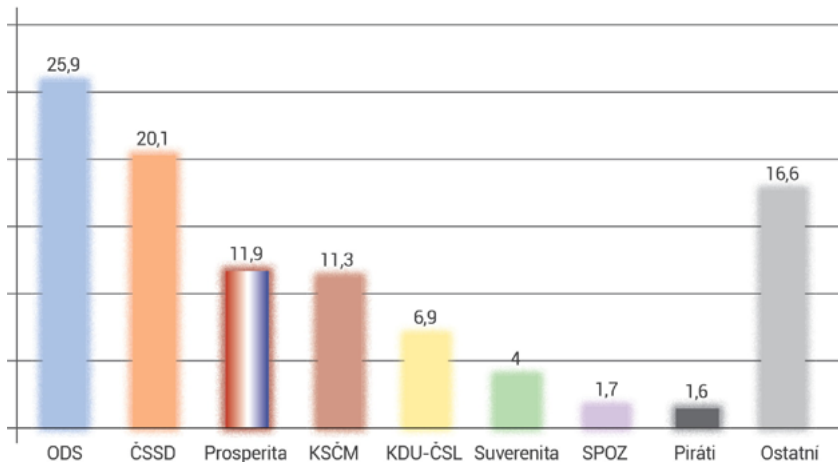

Prosperita

12. 4. 2015

Jídelnou se nesla vůně čerstvého chleba, smažené slaniny a kávy. Snídaně byla často jediná příležitost, kdy mohli být Müllerovi spolu. Ještě chvíli potrvá, než se kluci vzbudí, takže si Helena mohla přečíst noviny. Upoutaly ji výsledky předvolebního průzkumu. *Dvanáct procent, ještě loni měli necelých pět.* Nalistovala si třetí stranu.

PREFERENCE POLITICKÝCH STRAN – DUBEN 2015

„Dobré ráno, miláčku,“ vyrušil ji Radek. Vypadal o dost lépe než v době, kdy sloužil v nemocnici. Díky vlastní praxi měl daleko více času na sebe i své koníčky. Zbavil se panděra a měl stejně vysportovanou postavu jako za mlada. Omládl i v obličejí a Helena by se vsadila, že mu dokonce ubylo šedých vlasů.

„Tobě taky,“ složila noviny, aby na stole nepřekážely. „Já-chym?“

„Ještě se dere z postele. Včera jsem ho dovezl z tréninku až o půl desátý. Dali mu pěkně zabrat.“

„Aspoň nebude mít energii na blbosti.“

„Jestli je po mně, tak to bude mít stejně. Koukám, že ses vypsala do krásy.“

„Lidi to s podporou Horváta myslí fakt vážně,“ přešla Helena jeho kompliment.

„Slyšel jsem, že Prosperita má teď deset procent,“ nabídl si Radek slaniny. „Co je na tom špatného?“

„Dvanáct,“ opravila ho Helena.

Často spolu podobná témata rozebírali. Aspoň si tak připomněla, jak uvažují normální lidé. Radek se nejenže nebránil,

ale často diskuze i vyvolával. Stal se jejím nejvěrnějším posluchačem, už když spolu chodili. Politika ho nikdy nezajímala, ale Helena o ní mluvila s takovým zápalem, že nebylo divu, když získala doktorát a později se politologií začala živit.

Jakmile začal chodit Jáchym do školy a Radek si otevřel praxi, mohla se znovu věnovat své kariéře. Rychle se stala známou osobností a často vystupovala i v televizi. Byla pro to jako stvořená. Se svými znalostmi, vyjadřováním i stylem oblékání se z fleku mohla přestěhovat do Buckinghamského paláce. Kolegové a studenti obdivovali její štíhlou postavu, zatímco diváky očarovala svou obdélníkovou tváří, z níž vyzařovala přirozená krása, ale i neústupnost, když na to došlo.

„Je populist. Tvrdí, že chce stát řídit jako firmu, jenže to nejde. Říká, že v jeho případě nepůjde o střet zájmů, přestože zkušenosti z jiných zemí ukazují přesný opak. Navíc je to nová strana, která rychle vyrostla a nevíme, co od ní můžeme čekat.“

„Zní dost racionálně,“ oponoval jí Radek. „Mohli by zlepšit politickou kulturu a dát věci do pohybu.“

„To máš pravdu. Na druhou stranu nemají žádný program. Jak bez něj může politická strana vůbec fungovat? Jak ji lidé mohou volit?“ neskrývala Helena své rozčarování.

„To je takovej problém, že ho nemají? Dneska se ti ta slánina povedla.“

„Samozřejmě. Jak je potom máme kontrolovat? Mluví o transparentní veřejný správě, přitom jsou sami neprůhlední.“

„Ale proč neřeknou, co vlastně chtějí? Mohli by tak získat další voliče.“

„Anebo taky ztratit. Když se budou profilovat nalevo, přijdou o pravicové voliče a naopak. Maj to dobře spočítaný a říkaj jen to, co lidi chtěj slyšet. Tímhle způsobem užírají preference všem stranám, aniž by ztratili jedinej hlas, jenže takhle politika nefunguje. Každá mince má svůj rub i líc, nemůžou si z programů ostatních stran vyzobávat jenom to dobrý.“

„Jasný, ale jak tohle vysvětlíš nespokojenému občanovi, který vidí všechny ty skandály předešlých vlád? Každý den chodí do práce, šetří, kde může, aby si pak přečetl, že se někde vytunelovaly miliardy.“

„Nevysvětlíš. To je právě to, čeho se obávám,“ povzdechla si Helena.

„Navíc slibují zefektivnění státní správy. Sama přece úředníky kritizuješ za jejich zkosnatělost.“

„Efektivita ve státní správě je důležitá, ale není to všechno. Jde ruku v ruce s odpolitizováním ministerstev i větším zapojením odborníků a občanský společnosti. Pokud budeme věci zjednodušovat a klást důraz jen na efektivitu, kam až to povede?“

„K rychlejšímu růstu?“

„Demokracie je tak pomalá právě proto, že je to demokracie. Obsahuje spoustu pojistek. Pokud chceš řídit stát jako firmu, musíš ji potlačit.“

„Existují přece i firmy, kde jsou zaměstnanci jejich největšími akcionáři. Všichni se podílejí na rozhodování.“

„Ano, ale kolik takovejch firem znáš? A kde máš záruku, že tak budou fungovat napořád?“

„To máš pravdu.“

„Jsme mladá demokracie, takže lidi pořádně neví, jak má stát fungovat. To je ideální podhoubí pro populisty jako Horvát. Jenže zkušenosti ze zaběhnutých demokracií ukazují, že tudy cesta nevede. Podívej se třeba na Německo. Víš, kolik byrokracie tam je? Složitý formuláře, schvalovací procesy, dokládání nejrůznějších potvrzení. Na první pohled to je šílený, ale státní správa je díky tomu objektivní. Nevládne tam ani zdaleka takovej klientelismus a korupce jako u nás, přesto jsou efektivní,“ pustila se Helena konečně do snídaně. Domácí máslo na křupavém chlebu by mohla jíst pořád. „Přitom Prosperita je přesnej opak. Strana jednoho muže, která skáče, jak on píská.“

„Strana jednoho muže? Na první pohled tak nevypadá.“

„Podívej se třeba na sociální demokraty, u kterých je silná opozice uvnitř jejich vlastní strany. Novotný musí vynaložit obrovský úsilí, aby spojil jednotlivé frakce dohromady. Ovšem takhle mají řadoví členové jistotu, že jim vedení naslouchá. Ví, že když se jim nebude něco líbit, můžou přesvědčit ostatní a společně tlačit na předsedu. Myslíš, že Horvát diskutuje o tom, kterým směrem se má Prosperita ubírat? A i kdyby. Kdo bude mít poslední slovo? Je to přece jeho strana, kterou založil a která se mu musí za všech okolností přizpůsobit.“

„U sociálních demokratů má taky poslední slovo Novotný.“

„Ne vždy. Navíc vůbec nevidíme do toho, co se děje uvnitř Prosperity. Jak se jí podařilo získat deset tisíc nových členů během dvou měsíců? Kdo jsou všichni ti lidé? Nemám z toho dobrou pocit.“

„A nevidíš to moc černě, Heli?“

„Dobrý ráno,“ vletěl ke stolu Jáchym, až málem všechno rozlil. Husté černé vlasy, které si odmítal ostríhat, trčely všude kolem.

Helena jen mohla doufat, že si je po včerejším tréninku aspoň umyl.

„Vstaneš ty někdy na čas?“

„Promiň mami,“ cpal do sebe snídani, jako kdyby mu zbývalo posledních třicet vteřin života.

„Můžu přijít o pět minut později,“ pohladila ho po zádech.

„Co to je?!“ snažil se namazat ztuhlou hmotu na chleba.

„Babička dělala marmeládu. Čekáme, až zkusíš, jestli se to dá jíst,“ vysvětlil mu Radek.

„Jak bylo včera na tréninku?“ zajímala se Helena.

„Dobrý.“

„Michal tam byl taky?“

„Mmm.“

„Už je zdravej?“

„Promiň mami,“ konečně zvedl hlavu od talíře. „Ne tak docela, ale chtěl prostě jít. Mohl by dneska přespat?“ nahodil svůj obvyklý kukuč.

„Můžu snad říct ne, když se na mě takhle podívá?“

„Víš, jak na tebe,“ chytil ho Radek za krk.

„Tak vidíš, že je nakonec po tobě.“

28. 5. 2015

Robert přesvědčil největší věřitele, aby mu odpustili část dluhu. Díky tomu mu soud dovolil osobní bankrot, takže splácel „to málo“, co zůstalo. I když se jednalo o zlomek původních závazků, spolklly mu splátky polovinu jeho už tak ubohé výplaty. Samozřejmě, že ho věřitelé ze svých spárů nepustili zadarmo. Musel jim předat všechno, co bylo uloženo na serverech YourVictory. Jednalo se o know how, rozpracované projekty i citlivá data zákazníků. Vzhledem k tomu, že se v tomhle oboru nehodlal dál angažovat, nevadilo mu to. Výhodou osobního bankrotu bylo, že si díky němu zkrátil pobyt v pekle na pouhých pět let. *Jenže pořád je to peklo a já už se postarám, aby v něm navždy skončili i ti, co mi to udělali.* Pracoval v továrně zapadlé uprostřed největší průmyslové zóny v Ostravě, které se přezdívalo Otrokářská zóna. Vyráběli nějaké autodíly a Robertovi bylo upřímně jedno jaké i do jakého vozu se pak montovaly. Musel strpět hloupé řeči nadřazených kolegů, šikanu nadřízených i tu neskutečnou kosu. V zimě bylo v hale jen deset stupňů.

Neměl žádný společenský život. Buď byl doma, v práci, nebo v lese. Na posilovnu neměl peníze, takže aby se udržel ve formě, chodil pravidelně běhat. Vyčistil si vždycky hlavu, protože jestli za dobu strávenou v továrně něco pochopil, bylo to, že člověk strašně rychle ztratí chuť pracovat na svých cílech, když je obklopený samými nulami. *Pár vyvolených si žije jako prasata v žitě, zatímco my ostatní tady živoříme.* Nenáviděl celý svět. Touha po pomstě těm, kteří nespravedlivý systém záměrně udržovali, aby z lidí ještě více vymáčkli, prostoupila celý jeho život. Nad vodou ho držel pocit, který se vždy ozval, když začal polevovat. Byl jeho nejlepším přítelem. Našeptával mu povzbudivá slova, prozrazoval slabiny druhých a stal se kompasem v jeho

očistci. Jen díky němu se naučil ovládat své myšlenky i tělesné potřeby a znovu začal řídit svůj život. Pro ostatní byl pracovitým kolegou, který s nikým nemluvil, zamračeným cestujícím v MHD nebo synem, který konečně dělal, co mu rodiče poradili. *I kdyby to mělo trvat celou věčnost, nakonec uspěju a všem ukážu, jak moc se ve mně mýlili.* S tou myšlenkou se každý den probouzel i usínal. *Mohl bych takhle otročit celý život a nevadilo by mi to.* Věděl, že až přijde ta správná chvíle, pozná ji.

Nakonec nečekal tak dlouho. Tři roky po krachu jeho firmy se na internetu objevila informace o vzrůstajících preferencích Prosperity. Ostatní v tom viděli jen další zprávu o politice, ovšem pro Roberta znamenala lístek z pekla. „V čele nové strany je úspěšný podnikatel, kterého přestala bavit honba za bohatstvím. Prý je načase splatit svůj dluh společnosti,“ četl si Robert článek, přičemž silně pochyboval o tom, že to dělá z ryzí lásky k lidem. Nepochyboval ovšem o tom, že se do Horvátovy strany musí dostat. *Tak takhle k tomu nakonec dojde. Stanu se politikem. Stanu se někým, kým nejvíc pohrdám.*

3. 6. 2015

Robert čekal na recepci, než si ho pozvou k pohovoru. Sledoval záramované fotografie významných členů Prosperity v Moravskoslezském kraji. Manažeři, učitelé i starostové – všichni vypadali skvěle. Bylo zřejmé, že fotky pořizoval profesionál. Robert se neubráníl srovnání s nimi. Seděl tady v sepraných kalhotách, přes roztrhanou kapsu mu neustále propadávaly klíče, a aspiroval na jejich místo. Bolestně si uvědomoval, jak hluboko klesl i jak byla jeho snaha úsměvná. *Dělník v insolvenční? K čemu bych jim asi byl?*

Ve stejné chvíli se ve vedlejší místnosti opřel do křesla Jan Doležal a protahoval si krk. *Potřebuju chvílku pauzu.* Přestože mu bylo pouhých jednatřicet, stal se uznávanou osobností. Na rozdíl od svých vrstevníků, kteří se prosadili díky poptávce po nových tvářích, byl politikem každým coulem. Vystudoval prestižní školu ve Francii a pracoval na několika velvyslanectvích. Lidé si ho velice rychle oblíbili, a jelikož dělal všechno pro to, aby jejich důvěru neztratil, jeho popularita nadále rostla. Byl neústupný, měl nadhled i potřebné charisma. I když se pro to narodil, stal se aktivním politikem teprve nedávno. Nechtěl nic uspěchat.

Jednalo se vlastně o náhodu. Jakmile se vrátil z Německa, lanařili ho do sociální demokracie. Čím víc nad tím uvažoval, tím méně tam chtěl, ovšem nabídka v něm probudila touhu konečně se angažovat. Když se dozvěděl o vzniku Prosperity, dal na instinkt a stal se jedním z prvních členů. A proč zrovna Prosperita? Kromě toho, že po nedávných skandálech cítil nedůvěru v zavedené politické strany, utvrdily ho zkušenosti ze zahraničí v tom, že se Češi musí ještě hodně snažit, aby Západní Evropu dohnali. Současní politici nevypadali, že by chtěli hrát

v obnově společnosti nějakou roli. V nově vzniklé straně mohl také rychleji postupovat, takže se brzy dostal do vedení jihomoravské organizace.

Horvát si ho natolik oblíbil, že mu svěřil i nábor nováčků. *Je to úmorná práce, ovšem právě tohle rozhodne o úspěchu Prosperity ve volbách.* Dal do toho úplně všechno. Cestoval po celé republice a občas měl i dvacet pohovorů denně. Proto se děl v pátek odpoledne v centru Ostravy, zatímco jeho kolegové měli už víkend. Předešlí kandidáti byli zklamáním. *Jedna tragédie za druhou.* Otíral si opuchlá víčka. Jeden to bral jako pohovor do zaměstnání a vyjednával o mzdě, přestože ho několikrát upozornil, že plat dostane, teprve až se osvědčí. Další si zase představoval politiku jako Hurvínek válku. Neměl odpovídající vzdělání ani zkušenosti, přesto překypoval sebevědomím. Tvrdil, že díky tomu má potřebný nadhled.

„To máte pravdu,“ odvětil mu Honza. „Jen jestli se na to nedíváte až moc z dálky. S vaší rozlišovací schopností byste nerozpoznal ruské tanky od májového průvodu,“ ukončil pohovor. Byl tvrdý, ale nemělo cenu dál ztrácet čas. *Když ho někdo zažene do kouta, řekne to první, co ho napadne. Jako politik by skončil dřív, než by vlastně začal.*

„Tak koho tady máme dál?“ povzdechl si. Díky rostoucím preferencím měli stovky zájemců o členství ve straně. Jenže čím více jich bylo, tím horší byla jejich kvalita. Hučící klimatizaci doplňovala auta z ulice, za okny se pomalu stmívalo a vzduch byl podivně těžký. *O něm už jsem někdy slyšel,* zamračil se. Všiml si svého unaveného obličeje mžourajícího na něj ze skleněného stolu. Vlasy mu prořídly, zatímco se ruka času natahovala dál a dál po čele. Vybledlé tváře mu napověděly, že by se o sebe měl více starat. Nezachránily to ani výrazné rty a chlapecký obličej, na který odjakživa balil holky. *Stárnu.* Náhle ho přepadly pochybnosti, jestli se v životě vydal tou správnou cestou. *Celou dobu jsem si myslel, že můžu něco změnit, ale lidi jsou pořád stejní.*

Myslí si, že nemusí nic dělat a všechno jim spadne do klína. Mají pocit, že nemají za svůj život zodpovědnost. Třeba chyba není v nich, ale ve mně. Kam se podělo to nadšení, se kterým jsem do politiky šel? Třeba jsem do strany vůbec neměl vstupovat. Už dlouho se necítil takhle mizerně.

Když se ve dveřích objevil další kandidát, zhostil se Honzy zvláštní pocit. *I když jsem unavený, musím udělat profesionální pohovor.*

„Pamatuju si vás,“ usmál se na muže v obleku, který mu naposledy padl snad v pubertě.

„Teď nevím, jestli je to dobře nebo špatně,“ snažil se být vtipný, ale vyznělo to spíš trapně. Vzduch v místnosti zapáchal kvůli neudržované klimatizaci, což odjakživa nesnášel. *To nedopadne dobře.*

„Rád vás poznávám, Roberte,“ podal mu Honza ruku. „Posadte se.“ Najednou mu došlo, jak jsou zdejší kanceláře nevhledné. Starý nábytek doplňovaly sešlapané koberce i kýčovitě obrazy na stěnách. Chtělo by to reprezentativnější prostory. Zapsal si poznámku, že si o tom bude muset promluvit s panem Horvátem.

„Děkuji.“ Robert si všiml, že jeho protějšek ráčkuje a trochu se uvolnil.

„Co vám nejvíce vadí na české politice?“ začal Honza svou obvyklou otázkou.

„Je toho více,“ odpověděl pohotově Robert. Kritizování mu vždycky šlo. „Hledí se spíše na známosti než na odbornost. Neustále se mluví o korupci, ale doopravdy se s ní nic nedělá. Vlastně je to tak se vším. Politici dělají svou práci polovičatě a nedotahují věci do konce. V době ekonomické krize by se měli starat o to, abychom ji co nejdříve překonali, jenže nepřijali ani polovinu potřebných zákonů. Už jsme měli dávno mít zákon o dluhové brzdě, přísnější pravidla pro banky, fungující sociální bydlení i systém veřejných prací pro nezaměstnané.“

„Souhlasím s tím, že politici nedělají svou práci pořádně. Co je podle vás příčinou?“

„Současná generace politiků, která začala působit hned po revoluci, nejsou prostě profesionálové. Začali tuhle práci dělat, protože tady nikdo jiný nebyl. Z kozlů se stali zahradníci, kteří prozatím museli stačit, jenže teď je načase, aby je nahradili opravdoví politici.“

Honza byl překvapený úrovní jeho odpovědí. „A jak takový opravdový politik vypadá?“

„Nebojí se, že ho lidé znovu nezvolí, protože dělá to, co je potřeba. Nebojí se, že ho vyhodí ze strany, protože dělá svoji práci, jak nejlépe umí. Nebojí se novinářů, protože dodržuje pravidla. A především to není pokrytec. Dělá, co říká.“

„Koukám, že jste měl na vysoké kurzy rétoriky.“

„Taky jsem se hodně naučil při obchodních jednáních s klienty.“

„Líbíte se mi, Roberte. Máte charisma, relativně slušné zkušenosti, i vizi, která tolik v dnešní politice chybí. Jenom to ale nestačí. Nevím, jestli si uvědomujete, kam se hlásíte. Plat byste dostal až po zkušební době a nebyl by nijak vysoký. Politika, jak ji děláme my, je opravdová dřina. Jsou to stovky hodin tvrdé práce – studování materiálů, naslouchání lidem a diskuzí s nimi a čekání, až přijde vaše příležitost. Může to trvat i roky, přitom úspěch vám nikdo nezaručí. Politika je v tomhle ohledu strašně nespravedlivá.“

„Pane Doležale,“ podíval se na něj Robert. „Nevím, jestli si uvědomujete, čím se teď žívím. Každý den vstávám ve čtyři ráno do práce, kterou nesnáším. Dostávám za to mizerný plat, ze kterého si ještě třetinu vezmou věřitelé. Všechno je lepší než život bez budoucnosti, který žiju teď.“

„Chápu,“ cítil se Honza trapně. „Zažil jste velké úspěchy i pády. Skončil jste na úplném dně, přesto jste se zvedl a začal odznovu.“

„Nic jiného mi nezbyvalo, neumím prohrávat.“

„Takové lidi potřebujeme. Kdybych si vás dnes vybral, jak byste překlenul období bez platu? Máte závazky a musíte z něčeho žít.“

„Našetřil jsem si.“

„Z toho mála, co vám zbylo?“

„Bankrot vás naučí skromnosti.“

„Zkušební doba se může protáhnout až na půl roku.“

„Tolik peněz mám.“

„Máte můj obdiv,“ ulevilo se Honzovi. *Nakonec můj dnešní výlet do Ostravy nebyl úplně zbytečný.* Měl pocit, že právě našel nevybroušený diamant. „Chtěl bych s vámi spolupracovat. Slibuji, že pokud vytrváte, naučím vás všechno, co o politice vím. Zbytek už záleží na vás.“

„Nic víc ani nepotřebuju,“ pronesl Robert nadšeně.

„Je tady ještě jedna věc, na kterou jsem se chtěl zeptat. Vystudoval jste informatiku a nějakou dobu pracoval v oboru, že ano?“

„Jestli řízení firmy považujete za práci v oboru, tak ano,“ snažil se být Robert opět vtipný a opět se mu to nepodařilo.

„Dejme tomu,“ podíval se Honza z okna. Centrum města se už vyliďňovalo jako každý večer, „že bych vám nabídl místo u nás ve straně pod podmínkou, že pro nás zrealizujete určitý projekt.“

„Jaký?“ cítil se Robert najednou nesvůj.

„Sociální demokraté mají tady na Ostravsku silnou voličskou základnu. Pokud by se nám podařilo získat data z jejich serveru, určitě tam na ně vyhrabeme nějakou špínu, kterou bychom proti nim mohli použít. Byl byste schopen to udělat absolutně nenápadně, aby k nám nevedla žádná stopa?“

„To jako vážně?“

„Naprosto,“ dal si Honza nohu přes nohu. Nahodil tak kamennou tvář, že ani Robert nebyl schopný říct, jestli jde o budou.

Robert nebyl žádný hlupák. Moc dobře věděl, jak to v politice chodí. Netušil, jestli před ním sedí typický politik s flexibilním svědomím, nebo zásadový člověk, který s ním vyrazí dveře, pokud jenom naznačí, že by o tom uvažoval. Ovšem pokud se jedná o zkoušku, jestli je pro stranu ochotný jít za hranu zákona, může ostré odmítnutí znamenat, že je prostáček, který nemá v politice co dělat. *Do prdele!* zasekl se úplně Robert. Byl zvyklý říkat lidem přesně to, co chtěli slyšet, ale Doležal ho postavil před jasnou volbu. Nevěděl, co má dělat. Záleželo na každé vteřině. Už se nadechoval, když se v jeho hlavě znovu ozvaly ty smyčce. Slabé, téměř nezřetelné, ale dodaly mu potřebnou jistotu.

„Je mi líto,“ prudce vstal.

„Děje se něco?“

„Omlouvám se, neměl jsem sem dnes chodit. Nehodím se do politiky.“

„Právě naopak,“ uvolnil Honza sevřený výraz. Zašel sice moc daleko, ale musel si být jistý, s kým má tu čest. „Vítej u nás v Prosperitě. Slibuju, že na tebe nebudu už nikdy nic zkoušet.“

„Děkuju,“ přijal Robert napřaženou pravici. Nesnášel, když mu tohle někdo dělal. *Tohle ti vrátím i s úroky*, usmál se na svého nového šéfa.

Poslední meta

15. 11. 2015

Za okny šuměl déšť. Zvuk kapek bubnujících na parapet zaplnil ztichlý pokoj panelového domu, jakých byly na Jižním městě stovky. Kromě vonných tyčinek bylo ve vzduchu cítit i podivné napětí. Směsice touhy a strachu splynout v jedno. Zažili ji už tolikrát, ale dnes to bylo jiné. Silnější. Leželi na Moničině posteli a mazlili se.

„Rodiče budou doma až večer?“ projížděl jí Kryštof prsty po břiše. Jeho hnědé oči byly nebezpečné a zároveň plné něhy.

Stejně jako když se na ni podíval poprvé, i teď jí přeběhl mráz po zádech. *Mám to udělat dneska?* Byla si jistá, že poprvé to bude s Kryštofem, ale nevěděla, jestli je ta správná chvíle. *Nemá smysl dál čekat. Srdce i hlava jsou zajedno, tak čeho se bojím? Co když něco pokazím? Co když přijdou rodiče dřív? Co když jsem*

*nějaká psychopatka, který sex nedělá dobře? Vždyť už mě několi-
krát udělal prsty, nic tak krásnýho jsem v životě nezažila. Jo, ale co
když...?*

„Co bys chtěl dělat?“ vypadlo z ní nakonec.

Tenhle pohled plný nejistoty Kryštof miloval. Moc dobře věděla, že se klukům líbí, přesto z ní vyzařovala podivná nesmělost, v níž byla ukrytá neskutečná krása. *Přesně takhle si ji chci zapamatovat do konce života.* Vnímal neviditelné spojení mezi nimi. *Ze všech těch kluků si vybrala zrovna mě, abych byl její první.* Neskutečně ho to vzrušovalo. *Už pouhé pomyšlení, že ostatní kluci na ni tajně myslí, když si honí, ale já ji budu mít doopravdy!*

„Moc dobře víš, co chcu dělat,“ přitiskl se k ní. Něžně jí projížděl nosem po krku a užíval si tu nebeskou vůni. „Chceš to taky?“

„Jo,“ měla Monika rozšířené zorničky jako kočka. Byla snad jediná holka, které slušela rovnátka.

V tu chvíli jako by do Kryštofa udeřil blesk a jeho sebevědomí bylo rázem pryč. *Co když něco pokazím? Co když se jí sex se mnou nebude líbit? Co když to prostě neumím?*

„Snad ses nerozmyslel,“ sáhla mu mezi nohy. „Tady dole je všechno nachystaný.“

Kryštof ji přetočil na lopatky. Od malička cvičil aikido, takže věděl, jak někoho dostat na zem. Nebo také pod sebe, když bylo třeba. Měřil sice jen metr šedesát, takže byl o hlavu menší, ale po tátovi zdědil statnou postavu, která byla díky třem tréninkům týdně k sežrání.

„Jak bys to chtěla?“

„Zbožňuju ten tvůj zadek,“ zaryla prsty do pevných hýždí. Už rozhodně nebyla tak nesmělá. Vlasy jí stékaly po polštáři jako černé zlato a překrásně vzdychala. Smyslné polibky byly až příliš vzrušující, aby se dál ovládala.

I Kryštof vypustil všechno z hlavy a nechal se vést svými pudy. Kdykoliv sáhl na její dokonalou pokožku, byl štěstím bez

sebe. *A teď se jí dotýkám celým tělem!* Konečně dokázal vytáhnout jazyk z jejích sladkých úst, aby se věnoval těm nejkrásnějším prsům na světě. Kroužil svými rty kolem pravé bradavky, zatímco ho Monika hladila ve vlasech.

„Ach, můj bože,“ sevřela vzrušením nohy, když na ni konečně sáhl.

„Snad sis to nerozmyslela,“ držel jí ruce za hlavou. Bránila se, ale marně. Vášnivě ji políbil, načež poskytl neskutečné potěšení i druhé bradavce.

„Máš je úplně mokré, jako kdyby ses počůral,“ sundala mu trenýrky.

„Vidíš, co se mnou děláš,“ projížděl po úzkém pruhu kalhotek, který byl to jediné, co ho dělilo od poslední mety, a přitom lízal její bradavku. *V životě jsem Moniku neslyšel tak hekat.*

„Jo. Prosím, ještě.“ Měla pocit, že každou chvíli omdlí. Když pustil její ruce, nedokázala s nimi ani pohnout. Jen si užívala pomalé stahování kalhotek.

„A pak, kdo je tady vlhkej,“ smál se na ni z jejího klína.

Monice se vždycky líbily jeho odstávající uši i věčně neupravené vlasy, ale ze všeho nejvíce milovala jeho úsměv.

Když se k ní znovu přitiskl, ucítila jeho penis mezi nohama. Byl tak tvrdý. Děsilo ji to a přivádělo k extázi zároveň.

„Počkej. Chtěla bych být raději nahoře.“

„Neboj,“ přejel jí rty po uchu, až z toho měla husí kůži. „Budu něžnej.“

To Monice stačilo. Jen pokývala hlavou a dívala se mu do očí.

„Jsi tak krásná,“ roztřásl se Kryštofovi hlas. „Nemůžu ho tam strčit.“

Monika si z toho nic nedělala, jen se na něj dál usmívala. To Kryštofa trochu uklidnilo, načež se mu podařilo proniknout dovnitř.

„To bolí,“ vyhrkly jí do očí slzy.

„Dobrý?“ Kryštof byl v sedmém nebi. Kouření nebylo ani z poloviny tak dobré jako tohle.

„Jo, jen chvílku počkej.“

Koukali na sebe a usmívali se. Kryštof měl orosené čelo, Monika pro změnu červené líce. Byla tak krásná, že ji musel hned začít líbat. Vášnivě jako nikdy. Z toho všeho se mu postavil tolik, že měl pocit, že ho má dvakrát tak velikého. Moniku to očividně bolelo i vzrušovalo zároveň. Takhle se ještě nikdy netvářila. Kryštof to dál nevydržel a zajel do ní, co to šlo.

Bolí to! Drápala po prostěradle, ale to už ho povytáhl a jemně zasunul znovu. *Tak moc to bolí. Klára nic neříkala o tom, že by to mělo tak bolet.* Kryštof pokračoval dál a celou tu dobu se usmíval. Tak šťastného ho v životě neviděla. Dělal mu to tak dobře, že zatnula zuby a překousla tu neskutečnou bolest.

Když po několika dalších zásunech začala hekat, zeptal se jí Kryštof: „Co? Ještě to bolí?“ Zatnul zadek a strčil do ní svůj penis, co to šlo.

„Strašně moc. Nepřestávej!“

„Bože.“

„Prosím,“ zaryla mu nehty do kůže.

Kryštof byl naprosto uchvácený Moničinou vůní i jejími pohyby. Tím, co vyzařovala, jak se na něj dívala. Vydechoval svůj horký dech přímo do ní.

Chtěla, aby jí patřil i ten poslední, který v životě udělá.

Cítil každý záhyb jejího těla. Nevěděl, kde končí on a začíná ona. Pokaždé, když přirazil, málem přestala dýchat. Cítila, jak se do ní vkládá naprosto celý. Všechny jeho touhy, sny i věci, které ještě nikomu neřekl. Nořil se do ní znovu a znovu. Stále více. Už chápal, proč všichni tak milují sex. Cítil se jako bůh. S takovou silou dokáže cokoliv, na co pomyslí. A právě teď bude do Moniky bušit, dokud z toho neodmlí blahem. *Tohle se ti líbí? Chceš ještě víc?*

I když měl Kryštof dobrou výdrž, teď se udělal strašně rychle. Nešlo tomu zabránit. Monika hlasitě hekala a užívala si, jak v posledních chvílích zrychlil, i jak hluboko se dostal. Nikdy by nevěřila, že bolest může být tak krásná.

Tohle všechno si uvědomili až potom, jako by je jejich těla předběhla a oni je teprve teď dostihli a zase do nich nastoupili. Celou tu dobu se na sebe dívali. Nakonec byla Monika moc ráda, že začala brát antikoncepci, takže nemuseli použít kondom. Sama sice orgasmu nedosáhla, ale zato ho naplno prožila s Kryštofem.

„Promiň, nešlo to udržet,“ přitiskl se k ní. Konečně pochopil, co je láska. Měl Moniku moc rád, ale až teď si uvědomil, jaká je doopravdy. Došlo mu, jak je zranitelná. *Budu ji neustále chránit. Dokud neumřu.*

„Za co se omlouváš, ty pako?“ hladila ho ve vlasech. Byl celý zpocený, ale to bylo jedno. Byla moc ráda, že přišla o panenství právě s Kryštofem. Ostatní kluci mu nesahali ani po kotníky. Ona ho teď měla celého jenom pro sebe.

„Miluju tě,“ řekl Kryštof poprvé.

Monika z něj nespustila oči. *Nedokážu si představit život bez tebe.*

„To byla paráda,“ povolil zatnuté svaly. Měl pocit, že se rozteče blahem. Moničiny vlasy ho příjemně chladily na rozpáleném těle.

„To teda,“ škrábala ho jednou rukou za uchem a tou druhou po zádech. Sekundu nato se začali smát jako pominutí.

[3. Spolu](#)

4. 12. 2015

Robert předpokládal, že v politice uplatní své předchozí zkušenosti z podnikání. Měl za to, že díky nim a touze, která ho poháněla, rychle dosáhne svého, ovšem nemohl se víc mýlit. Zatímco v běžném životě záleželo na schopnostech i pracovitosti, v politice se pracovalo s iluzemi. Stejně jako kouzelník využíval i politik přirozené lidské vlastnosti vidět některé věci tam, kde nejsou. Každý člověk v sobě má ukrytý svět, jemuž nikdo jiný nerozumí. Často se jedná o nedořešenou záležitost z dětství. Robert si ji představoval jako červené tlačítko, které stačí najít a zmáčknout. Sloužilo jako klíč k mysli daného člověka, který pak udělal přesně to, co po něm chtěl. Čím hlouběji se mu podařilo dostat, tím více o tom byl každý z nich přesvědčený.

Jediný problém byl v tom, že většina lidí, s nimiž se setkával, si háčky, za které si je mohl uvázat jako loutku, úzkostlivě schovávala. S kolegou v bývalé práci si stačilo zanádat na jeho starou nebo mu pochválit kerku, aby ho získal na svou stranu, jenže teď byl v úplně jiné lize. Tady proti sobě má profesionální hráče. Kladou mu nepříjemné otázky, snaží se ho nachytat, přitom ani neodhalí své slabiny. *Přetvařují se a hrají si se mnou. Chvilí mám pocit, že jsem konečně našel někoho, kdo mi rozumí, a hned nato se nestačím divit, co všechno jsem mu vyzradil.* Existovalo tolik nepsaných pravidel, na která si musel dát pozor. Ještě nikdy nebyl v ničem tak špatný, ještě nikdy netoužil být v něčem tak dobrý. Rozčilovalo ho to a fascinovalo zároveň. Všechny ty proměny, souboje i intriky ho doslova uchvátily. Ze všeho nejvíc miloval chvíle, kdy v něčí mysli zasadil semínko. Když se s ním setkal příště, jen se ujistil, že dál roste. Zatímco se učil, sbíral informace o svých protivnících a snažil se je poskládat do smysluplného obrazu. *Honza měl pravdu. Bude to trvat roky,*

jenže mně to nevadí. Nikdy se necítil tak naživu. *Chci víc. Mnohem víc.* Neustále nad tím přemýšlel, byl tím naprosto posedlý. Ostatní se zajímali jenom o výsledky svého snažení. Chtěli větší auta, krásnější manželky, úspěšnější děti nebo větší moc, ale on miloval samotnou podstatu toho všeho. Když se z vysoce postaveného manažera stalo pětileté dítě, které chtělo zpět svou hračku, nebo když se odměřená odborářka změnila v naivní holčičku žadonící o jeho pozornost. Po každém neúspěchu si opakoval, že na sobě musí dál pracovat. Každý trik, který vůči němu někdo použil, si dobře zapamatoval. Zprv si nemohl dovolit udělat tu stejnou chybu dvakrát, za druhé ho může použít on sám, až na to přijde.

Naštěstí byl Honza dobrák od kosti a jeho přešlapy toleroval. Často si jich ani nevšiml. Za půl roku, co spolu pracovali, si ho opravdu oblíbil, dokonce o něm mluvil jako o kamarádovi. Robert byl samotář. Nikdy se nikomu nesvěřoval, takže pro něj byl pokrok, když teď s někým mluvil alespoň o běžných záležitostech. Samozřejmě, že Honza nevěděl o jeho neutěšivé finanční situaci. Žil už měsíc jen o rohlících, protože mu došly veškeré úspory. Neměl peníze ani na žiletky, tak se tajně holil otcovým strojkem. I když se nikdy necítil tak trapně, jednalo se o cennou lekci, kterou si bude pamatovat po zbytek života. *Přestože si lidé uvědomují, jak je svět nespravedlivý, doopravdy to nechápou. Ani nemůžou. Nesnaží se každé ráno celí promrzlí polknout suché sousto, které jim ne a ne vzlouznout do krku. Už po prvním týdnu se mu z toho lepkavého těsta chtělo zvracet. Vážně jsem si myslel, že po hospodářské krizi se poměry začnou narovnávat, že politici potrestají bankéře za jejich lehkomyšlnost, namísto toho začali platit jejich dluhy. Z peněz lidí, kteří za nic nemohli. Měli jejich moc omezit, ne posílit. Taková nehoráznost! Jak mohou lidé, kteří jsou chorobně závislí na hazardu, ovládat celý svět?! Dál pokračují ve svých životech obklopeni luxusem. Žijí si jako prasata v žitě, fetují a platí si kurvy, zatímco já přišel o všechno.* Robert už nehodlal tu

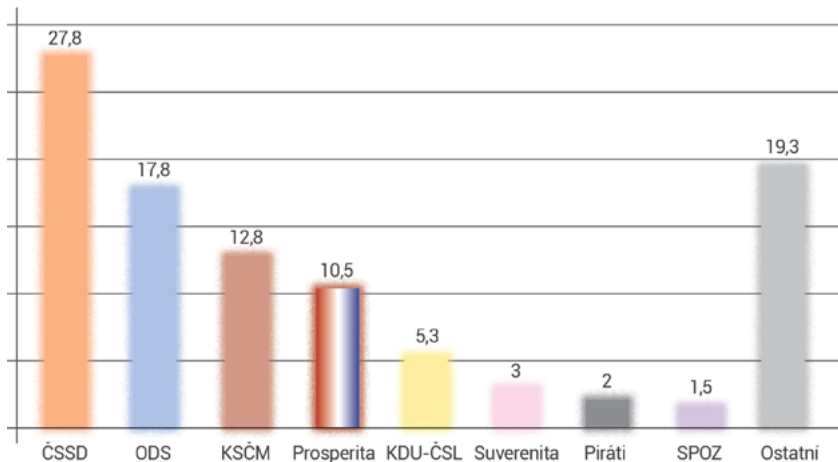
potupu dál snášet. Pokaždé, když si myslel, že už k bankéřům a současnému systému nemůže cítit větší nenávist, posunul se na další úroveň. Zášť prorůstala hluboko do jeho nitra, zahřívala ho u srdce a dodávala mu sílu polknout další sousto. *Jak dlouho to budu muset ještě vydržet?*

Dokud bude potřeba.

13. 1. 2016

Nastal den D. Robert a Honza seděli před kanceláří Marka Horváta, podnikatelského mecenáše a zakladatele hnutí Prosperita. Robert moc dobře věděl, proč si je zavolal. Navenek nedával nic najevo, ovšem uvnitř jím zmítaly silné emoce. Dříve, než Horvát kohokoliv ve své straně zaměstnal, osobně se s ním setkal. Přestože to Honza neřekl napřímo, mezi řádky mu napovídal, ať se na dnešní schůzku pořádně připraví. Splnil tak svůj slib, že už na něj nikdy neušije žádnou boudu. *Pokud chci zůstat v politice, musím dnes udělat dobrý dojem.* Krom toho, že měl úplně ztuhlá záda, trápila ho i silná migréna. *Nemůžu dál pracovat za dobré slovo, protože musím splácet dluhy.* Ale i kdyby měl peníze, jakou má ve straně budoucnost, pokud se Horvátovi nebude líbit? *Co budu dělat pak? Jak jsem si mohl myslet, že to vyjde?* Robert si uvědomil, že posledního půl roku hrál divadlo nejen před ostatními, ale i před sebou. *Jak jsem mohl být tak naivní? Myslel jsem si, že můžu změnit systém, který nenávidím, tím, že se stanu jeho součástí. Mohl bych založit vlastní hnutí... A jak asi? Nemám ani zkušenosti, ani peníze. Jsem nula. Kdyby mi Honza neustále nepomáhal a netoleroval moje chyby, už bych dávno skončil.* Konečně mu došla hloubka jeho omylu. Tenhle pocit znal. Přicházel vždy před jeho záchvaty vzteku. *Dlouho jsem žádný neměl. Myslel jsem si, že jsem z toho venku.*

PREFERENCE POLITICKÝCH STRAN – LEDEN 2016

„Mám z toho dobrý pocit,“ uklidňoval ho Honza. Nejdřív vnímal Roberta jako ambiciózního mladíka, který mohl v politice hodně dokázat, ale teď ho považoval hlavně za přítele. *Na rozdíl od ostatních si váží toho, co pro něj dělám.* Přestože se spolu bavili i o jiných věcech, byla politika tím hlavním, co spolu probírali. Robert nikdy neměl dost. Chtěl znát informace v pozadí a rozebíral dané téma do té doby, než ho doopravdy pochopil. Honzu překvapilo, jak rychle se v některých oblastech začal orientovat. Spousta jeho spolužáků tomu po třech letech nerozuměla tolik jako Robert po šesti měsících.

„Díky. Vážím si všeho, cos pro mě udělal,“ napil se Robert vody, přesto měl v krku pořád sucho. *Nic neumím, nic jsem nedokázal.*

„Jsem si jistý, že se to brzy vrátí.“

Aspoň někdo.

Kancelář jejich lídra byla na Robertův vkus až příliš skromně zařízená. *Chybí tady více důkazů toho, co dokázal.* Bílé stěny nasvícené halogenovými lampami i mahagonový nábytek byly sice fajn, ale podobně vypadaly pracovny běžných českých

manažerů. Jakmile uviděl Horváta, došlo mu, že on luxusní kancelář nepotřebuje. Vypadal úplně stejně jako v televizi. Tvář bez jediné chybičky, stejná chuze i charisma, které nenechalo nikoho na pochybách, kdo je tady úspěšný. Vybudoval firmy s miliardovým obratem, dal práci desetitisícům lidí, vstoupil do politiky, načež se brzy stal významným hráčem i tady, přestože tento svět fungoval úplně jinak než soukromá sféra. To všechno dokázal do čtyřiceti. Pomineme-li auru úspěšného byznysmena, která zaplňovala celou místnost, vypadal jejich šéf jako úplně normální chlap. Byl menší postavy, delší černé vlasy doplňoval upravený plnovous.

„Jsem moc rád, že vás konečně poznávám, Roberte,“ podal mu ruku. „Tolik jsem toho o vás slyšel.“

„Já o vás taky,“ bylo to jediné, na co se Robert zmohl. *Jak bych o něm mohl neslyšet, když o něm píše každý den v novinách.*

Horvát nebyl personalista. Neztrácel čas tím, že by rozebíral zkušenosti uchazečů. Nezdržoval se otázkami typu: „Jaké jsou vaše největší přednosti? Proč jste si vybral právě nás?“ Nezkoušel nikoho z politických témat. Tohle už zařídili jeho podřízení, zatímco jeho zajímala jen jedna věc. Motivace. Žádné naučené fráze a univerzální odpovědi, které se běžně používaly, ale motor pohánějící každého člověka. *Co ho nutí ráno vstát z postele? Proč chce být lepší než ostatní? Co ho žene vpřed, když už nemůže?* Jedině tak může posoudit, jestli pro ně bude přínosem.

„Proč jste tehdy zkrachoval a přišel o firmu?“ rozhodil Roberta hned první otázkou.

„Měli jsme slušně našlápnuto. Kdyby nebyla krize...“

„Zeptám se ještě jednou,“ přerušil ho Horvát. „A pokud mi ani tentokrát neodpovíte, na co jsem se ptal, skončil jste. Proč jste přišel o svou firmu?“

Robert zalapal po dechu. Věděl, že se s ním předseda nebude mazlit, ale rozhodně nečekal, že na něj bude tak tvrdý. Udělal jediné, co v téhle situaci udělat mohl. Řekl pravdu.

„Mohl jsem si za to sám. Neměl jsem dostatek zkušeností, abych řídil tak velkou firmu. Když pak přišla krize, dlouhou dobu jsem si namlouval, že to zvládneme, místo toho abych okamžitě stopnul všechny neziskové projekty a zaměřil se na ty, které by nám pomohly překonat krizi.“

„Jaký třeba?“

„Malé zakázky zajišťující pravidelný měsíčný příjem. Živořili bychom, ale přežili bychom to.“

„Zdá se, že jste se z toho ponaučil. Příště si svou chybu musíte přiznat hned,“ byl teď Horvát o dost vlídnější. „Proti čemu chcete v politice bojovat?“

Robert se hned cítil lépe. Tuhle otázku čekal, takže se na ni připravil.

„Proti naší malosti. Představte si, čeho všeho bychom dosáhli, kdybychom se nepodceňovali. Místo toho, abychom využívali náš potenciál, odvádíme druhořadou práci. Děláme věci pořád stejným způsobem, i když se doba změnila, a nepracujeme na sobě. Měl jsem jenom pár podřízených, kteří se doopravdy snažili. Jako zaměstnanec jsem konečně pochopil proč. Chceme si odkroutit to minimum, co se po nás žádá, a jít domů. Nevnímáme firmu jako jeden organismus. Není to jen management, jsou to všichni naši kolegové. Úplně stejně pak přemýšlíme o státu. Místo toho, abychom si pomáhali, jeden druhému podrážíme nohy.“

„Máte pravdu. Jenže, jak lidem po čtyřiceti letech komunistický diktatury vysvětlit, že blahobytnost společnosti není prostý slovo?“

Ještě před pár měsíci by nedokázal na tuhle otázku odpovědět. Jako většina Čechů viděl, co všechno je špatně, ovšem stejně jako oni nevěděl, co s tím. Jenže pak poznal Honzu, který ho doslova uchvátil svou představou o vlastenectví. Diskutovali o něm tak často, že Robert znal odpověď z paměti. „Musíme v nich probudit národní hrdost. Jsme technicky zdatní, máme

rozhled i bohaté zkušenosti. Máme dlouhou tradici ve strojírenství a propracovali jsme se na špičky v oboru IT. Je v tom neskutečný potenciál. Právě tady se mohou vyrábět první auta budoucnosti, která se budou řídit sama. To nemluvím o Smetanovi, Čapkovi nebo Havlovi, které zná celý svět.“

„Když máme tohle všechno, co nám chybí?“

„Odhodlání. Ani tým složený z těch nejlepších hráčů nedokáže uspět, když netáhne za jeden provaz. Potřebujeme dobrého trenéra. Takového, který nás donutí dát do toho všechno.“

„Někoho jako jste vy?“

„Měl jsem na mysli spíše vás, pane Horváte,“ zalhal Robert. Až teď mu došlo, že ho Horvát rozřezal jako meloun v supermarketu. Během pár minut mu o sobě řekl úplně všechno, aniž by si všiml, že s ním manipuluje. *Ještě se mám hodně co učit.*

„Tak co na něj říkáte, pane předsedo?“ přerušil ticho Honza. Za posledního půl roku Roberta hodně naučil. Navíc se ukázalo, že měl šťastnou ruku při výběru dalších nováčků, takže mu Horvát věřil. Na rozdíl od svého přítele si tedy nepřipouštěl, že by to dnes špatně dopadlo.

„Nezavolal jsem si Roberta jenom proto, abych mu nabídl placený místo,“ odpověděl očividně spokojený Horvát. „Potřeboval jsem ho vidět kvůli něčemu důležitějšímu.“ Rozhodl se totiž zriskovat a dát na svou intuici. Věděl, že s ním ostravští spoluhráči nebudou souhlasit, protože jsou mnohem zkušenější než Robert. *Těžko se smíří s tím, že o to místo tolik bojovali a teď je přeskočí.* Přesto v tom měl Horvát jasno. „Vláda brzo padne. I jim samotnejm za chvíli dojde, že v tomhle složení je to neživotaschopnej projekt. Příští rok nás čekaj předčasnej volby. A tady Robert bude na Severní Moravě naší trojkou.“

„Cože?!“ zalapali oba po dechu.

„Mám svý plány a vy do nich skvěle zapadáte, pane kolego. Společně toho ještě hodně dokážeme,“ dal mu Horvát ruku kolem ramen. Robert doslova cítil, jak se mu zachvělo nitro

a prostoupila ho známá melodie. Najednou celá místnost patřila jemu. *Ne Horvátovi, ale mně!* „Tak si na to připijem?“ zvedl Horvát sklenici. Než si ťukli, ještě se na Roberta významně podíval: „Teď, když jsme na jedné lodi, musíme k sobě být upřímný. Neudělals během tvýho bankrotu nic, co by tě teď mohlo dohnat?“

„Ne. V tomhle mám čisté svědomí,“ odpověděl automaticky Robert.

„Je ještě něco jinýho, co bychom měli vědět? Cokoliv, co by tě mohlo zdiskreditovat v očích veřejnosti?“

„Ne,“ sevřelo se hrdlo Robertovi.

„Když nám to povíš teď, můžeme s tím ještě něco udělat.“

„Není tady nic, čeho byste se měl bát, pane předsedo.“

„Seš si tím jistej?“

„Naprosto.“

„Buď seš fakt čistej, nebo seš tak dobrej lhář,“ usmál se Horvát. „V obojím případě vítěj na palubě, Roberte,“ připil si s ním.

Tlustá čára

19. 8. 2016

Ve studiu České televize panoval shon jako vždy. Lidé telefonovali, běhali s papíry, nebo pracovali na počítači. Někteří zvládli i všechno najednou. Při odevzdávání materiálů k jedné reportáži už přemýšleli nad další. V poslední době čelila veřejnoprávní televize vlně kritiky. Údajně jsou její redaktoři neobjektivní, protože se nechávají ovlivnit politiky a zájmovými skupinami.

Marcela, která se ve Trojce připravovala na další rozhovor, o tom už několik dní přemýšlela. Snažila se dělat svou práci pozitivě. Odjakživa jí vadilo, když někdo vytrhával věci z kontextu, manipuloval s lidmi, nebo dokonce záměrně lhal. I proto si nakonec zvolila tohle povolání. Milovala dávat jednotlivé střípky k sobě, otáčet je a zkoušet, jak do sebe zapadají. Měla radost, když se jí podařilo vytvořit nejen objektivní, ale i zajímavý

obsah. Po zbytek dne mohly padat trakaře a ona měla přesto dobrou náladu.

Někdy šlo o nadlidský úkol. Čas, který měli na zpracování jedné reportáže, byl pro laika nepředstavitelně krátký. Museli pracovat s několika zdroji, během pár minut vše přeformulovat do srozumitelného jazyka a doplnit vhodný obrazový materiál. Přitom jedno špatně zvolené slovo mohlo zničit celou práci. Zpočátku si kvůli tomu dělala těžkou hlavu, ale pak se s tím naučila pracovat. Jakmile se její mysl přepnula do „novinářského módu“, šlo už všechno samo.

Škrty v posledních letech způsobily, že pro svou práci neměli ideální podmínky. Jediné, co je teď, a vlastně vždycky, drželo nad vodou, byli lidé. Marcela se věnovala konkrétním tématům a rozebírala je do hloubky. Obdivovala duchapřítomnost, s jakou pracovali její kolegové, především zprávaři. Byli absolutními profesionály, navzájem si důvěřovali a pomáhali. Respektovali individuální vlastnosti a dokázali je oddělit od profesní stránky člověka. Samozřejmě docházelo i ke konfliktům, kdy jeden druhého nešetřil, ale nakonec se je podařilo vyřešit. Tvořili silný tým, který tolik nezávisel na vedení a dokázal v tak těžkých podmínkách vysílat na požadované úrovni. *Třeba mají ti lidé pravdu. Musím k té kritice přistupovat stejně jako k jakékoli jiné zprávě.* Divák neměl ponětí o hodinách práce strávených na minutovém spotu, o nasazení a zkušenostech, které do něj dali, ani o přísných pravidlech, jichž se drželi. Viděli jen to, když udělají chybu. Nedomyslí význam některých slov, neprohlédnou manipulaci, nebo si dostatečně neověří svůj zdroj. *Přednesu to na večerní poradě. Nesmíme se k té kritice otáčet zády, jinak to bude jenom horší.*

Teď je ovšem čas na dalšího hosta. Helenu Müllerovou tady Marcela neměla poprvé. Její vstupy měly slušnou sledovanost i pozitivní odezvu mezi ostatními odborníky. Divákům se líbil její civilní projev a neústupnost. Přestože si občas nebrala

servítky, neztrácela nic ze svého půvabu. Z každé věty bylo poznat, že politikou doslova žije. Mluvila o ní s nadhledem a nezapomněla ani na bonmoty, jimiž sem tam rozesmála i moderátorku. Marcela proto věnovala přípravě na dnešní rozhovor více času. Osobní sympatie musely jít stranou stejně jako kamarádký vztah, který spolu během tří let navázaly. *Na obrazovce musím být nezaujatá a podávat i nepříjemné otázky.*

„Jedna minuta,“ upozornil režisér.

„Díky, Ríšo. Na jakým čísle už dneska jsme?“ sledovala kolegu rozvaleného v křesle, jak si vychutnává další kávu.

„Dneska teprv třetí. Nestíhám.“

„A mně jste ani nenabídl,“ podívala se na něj Helena přísně.

„Mám to brát jako pozvání na rande?“ plivnul si na ruku, načež si prohrábl vlasy. „Třicet sekund, začínáme jako vždy dvojkou.“

Helena se naposledy podívala do svých poznámek.

„Tři, dva, jedna.“

„K aktuální politické situaci se vyjádří politoložka Helena Müllerová. Dobrý den, paní doktorco,“ změnil se Marcelin tón hlasu, póza i výraz ve chvíli, kdy se rozsvítilo světlo na kameře.

„Dobrý den,“ usmála se Helena. Než se rozmluvila, byla vždy hrozně nesvá. Bílý stůl, podlaha i stěny – celé studio jí najednou přišlo neskutečně sterilní.

„Podle svých slov nevidí premiér k rezignaci důvod. Cituji: ‚Naše vítězství ve volbách je nezpochybnitelným důkazem toho, že nás lidé podporují.‘ Opozice však mluví o masových protestech a požaduje předčasné volby. Je situace opravdu tak vážná?“

„Zdaleka ne. Bleskový průzkum nemůže nahradit právoplatné volby, takže je to opozice, která teď tahá za kratší konec.“

„Jak současnou krizi vyřešit?“

„Na to neexistuje jednoznačná odpověď. Z voleb vzešla silná středopravicová vláda,“ konečně se Helena cítila ve své kůži. „Pomalou ztrácela pohodlnou většinu, až to nyní vypadá, že se

koalice rozpadne, protože nedá dohromady ani sto jedna poslanců. Za 30 měsíců fungování neprosadila žádnou ze slibovaných reforem. Navíc došlo k několika skandálům včetně toho posledního, ve kterém je zapletený samotný premiér. Rozhořčení opozice i některých občanů je tedy oprávněné.“

„Předseda opozičních sociálních demokratů tvrdí, že se to dalo čekat. Cituji: ‚Měli tušit, že to tak dopadne. Program vlády je kus bezcenného papíru, kterým si můžou maximálně vytrít zadek.‘“

„Já jsem program vlády četla a dokážu si pro něj představit i jiné využití. Určitě bych uvítala větší důraz na konstruktivní prvky oproti škrtům, ovšem největší problém vlády není její program, ale to, že o něm málo mluvila s občany. Zavřeli se na ministerstvech, přitom v dnešní době potřebují lidé víc než kdy jindy slyšet, že státu na nich záleží.“

„Myslíte si, že současná podoba vlády je udržitelná?“

„Pokud vláda nepřišla s ničím kloudným doteď, těžko to nyní napraví. Obzvláště za situace, kdy nemá pevnou půdu pod nohama. Asi bylo nejlepší, kdyby rezignovala a prezident jmenoval novou vládu.“

„Opozice mluví spíš o předčasných volbách.“

„S těmi bych byla opatrná. Zvykli jsme si řešit problémy předčasnými volbami, ovšem ty mají úskalí. Než k nim dojde, vládne přechodná nebo úřednická vláda, která nemá potřebný mandát. Během jejího působení se tak zastaví přijímání reforem. V součtu jsme takto od revoluce promrhali tři roky.“

„To je neuvěřitelné číslo.“

„A to počítám jen čistý čas. Legislativní proces je nesku-tečně složitý mechanismus, kdy nestačí jen schválit zákon. Pokud nechcete změnu jen na papíře, potřebujete opravdu ty čtyři roky. Tvorbu zákonů můžeme přirovnat k rekonstrukci staré nemocnice. Nejedná se o stavbu na zelené louce, takže mezitím musíte zajistit její bezproblémový chod. Máte jen pár volných

pokojů, naplánované operace a nemůžete poslat akutní pacienty jinam. Aby toho nebylo málo, je s tím neskutečná byrokracie. Potřebujete desítky různých povolení. Teď si představte, že se každé dva roky vymění vedení nemocnice, z pŮlky rozdělanou rekonstrukci zastaví a přijde s úplně jiným řešením. Znovu vyřizuje všechna povolení, zatímco práce stojí, pacienti nedostávají ji odpovídající péči a zaměstnanci si nechávají jen zdát o lepším zázemí.“

Můžeme tedy říct, že časté střídání poslanců rovná se neefektivní státní správa?

„Ano. Předčasné volby jen odsunou problém na později a zbytečně nás zpomalují. Měli bychom dát poslancům šanci, aby dokončili, co začali. To, že vláda neplní svůj program, je chyba ministrů, a ne celé sněmovny. Je lákavé udělat za vším tlustou čáru, ovšem když se nenaučíme čelit našim problémům, bude se stejný scénář opakovat. Fungování státu je víceméně živelné a bez pořádné koncepce. Je na čase to konečně změnit.“

„Někteří lidé jsou zklamaní z polistopadového vývoje společnosti. Vadí jim, že se dosud neprosadily potřebné reformy, a přestávají chodit k volbám. Myslíte si, že nově vzniklé strany přinesou do politiky čerstvý vítr?“

„Popravdě jsem v tom skeptická. Lidé sahají po nových stranách, protože doufají, že naši zemi vyvedou z marasmu. Jenže problém není v nekompetentnosti politiků, ale v nestabilitě, která jim brání věci dokončit a je také skvělým podhoubím pro korupci. To, že budeme volit nováčky, kteří k této nestabilitě budou dál přispívat, může věci jenom zhoršit.“

„Narážíte tím na hnutí Prosperita? Nedávno jste v Národních listech publikovala článek ‚Soumrak demokracie v Česku?‘, kde popisujete, že se jedná o stranu jednoho muže, která může ohrozit demokracii. Nepřijde vám to přehnané?“

„Prosperita je mladou stranou. Dříve nebo později se Horvát bude muset rozhodnout, jakou cestou se dál vydat. Vybudovat

demokratickou stranu trvá roky a on to vlastně ani nemá zapotřebí, takže spíše bude tíhnout k upevnění své moci. Jako politolog vím, jakým mechanismem se demokracie mění v autoritářské režimy, a je mou povinností na to upozornit. Dala jsem za název článku schválně otazník, aby vyvolal diskuzi. Dokud se budeme otevřeně bavit o svých názorech a respektovat ty, kteří s námi nesouhlasí, není se čeho bát.“

„Není problém právě v tom, že jsme se spolu ani po sedmadvaceti letech od revoluce nenaučili mluvit?“

„Zcela určitě. Politika je jen odrazem dění ve společnosti.“

„Dá se to zobecnit? Můžeme říct, že země, kde vláda s opozicí komunikuje, fungují efektivněji?“

„V zásadě ano. V západní Evropě je opravdu větší snaha dohodnout se. U nás politika konsenzu příliš nefunguje. Nejsme na to prostě zvyklí. Každá postkomunistická země si prošla určitým obdobím nestability, ale to už je teď za námi.“

„Dá se častému střídání vlád předejít změnou volebního systému? Případně jakou?“

„Jelikož nejsem zastáncem posilování velkých stran, v zásadě vidím dvě možnosti. Tou první je konstruktivní vótum nedůvěry po vzoru Německa, kde musí nejdříve opozice přijít s vlastním premiérským kandidátem, který získá důvěru. Teprve pak může sesadit stávající vládu. Druhou možností je negativní parlamentarismus po vzoru Švédska, kde nepotřebujete nadpoloviční většinu poslanců, aby mohla být jmenována nová vláda. Při projednávání zákonů pak musí menšinová vláda po každé přesvědčit opozici, aby pro ně hlasovala. Tím se vyvarují neustálému zavádění a rušení legislativy podle toho, kdo je zrovna u moci.“

„A poslední otázka – často mluvíte o tom, že bychom měli být moderním demokratickým státem. Co si pod tím představujete?“

„Po pádu komunismu jsme rychle vystřízlivěli z překotné transformace a začali jsme postupovat po malých krůčcích. Musíme v tom vytrvat a neposlouchat populisty nabízející rychlá řešení. Každou změnu musíme nejdříve prodiskutovat, a jakmile se na ní shodneme, musíme ji dotáhnout do konce. Přitom bychom měli naslouchat odborné veřejnosti a provádět reformy tak, aby vydržely desítky let. Klíčová je role nás občanů. Silná demokracie stojí na občanské společnosti, které se politici zodpovídají. Nejen před volbami, ale pořád. Čeká nás ještě dlouhá cesta, ale důležité je, že jsme se na ni vydali. Přestože jsme za těch pětadvacet let zažili neúspěchy, hodně jsme toho dokázali a můžeme na sebe být hrdí.“

„Doktorka Helena Müllerová.“

„Děkuji za pozvání a přeji vám i divákům krásný den.“

20. 8. 2016

Skrze zaprášené žaluzie prosvítaly poslední sluneční paprsky. Jak se v kuchyni rozmáhala temnota, plnila se podivným napětím. Jako by se každou chvíli mělo stát něco hrozného. Na lince bylo naskládáno tolik odpadků a použitého nádobí, že už na ní nezbylo žádné místo. Muž sedící u stolu se opřel do židle, aby si odpočinul. Hladil si jizvu na čele, zatímco druhou rukou nervózně poklepal po stole. Bolela ho tak moc, že měl chuť si ji vyřezat. Hned, co se rozdýchal, začal znovu křičet: „Poslouchej mě, kurva!“ Zvedl výhružně prst. „Teď tady mluvím já! Do piče!“ Jeho gestikulace, upřený pohled i chvíle, kdy zmlknul, aby si vyslechl odpověď, nasvědčovaly tomu, že v místnosti není sám. Sedával tady večer co večer. Když se zrovna nehádal s manželkou, tak řešil se sousedy nepořádek na chodbě, křičel na svou matku nebo na televizi. Nejčastěji mu společnost dělala Jana. Jedině ta ho vyslechla, i když se k němu všichni ostatní otočili zády.

Marián Ličko byl muž v nejlepších letech, přesto zažíval ta nejhorší. Ze statné stokilové postavy zbyl jen uzlíček scvrklých svalů a povislé kůže. Hnisající rány po celém těle, měsíce nevyprané oblečení i propadlé tváře prozrazovaly, že je na tom opravdu zle. Vlasy měl uprostřed hlavy rozčesané na dvě poloviny, přičemž nad levým uchem chyběl pruh vybraný strojkem. Chtěl se ostříhat dohola, ale už ani to nezvládl dokončit. Blížila se zima. Jak se krátily dny, jeho zbídačená mysl ho zaváděla do stále temnějších zákoutí.

„Vostatní jste voklamali, ale mě ne. Mě ne!“ třískl do stolu. „Co si vo sobě myslíš, ty zmrde?“ vyjel po strážníkovi, kterého na něj před týdnem zavolali. „Že mě tady budeš zkoušet jak malý děcko? Víš, kdo já jsem?!“ zíral na svého neviditelného společníka. Najednou se jako by zvětšil a jeho silueta potemněla.

Našel totiž viníka a zároveň cíl svého dalšího útoku. „Vím, že mě sledujete. Máte na mě nasazenýho chlapa. No nečum na mě tak blbě! Vím to. Ten nověj souseď, jen idiot by si toho nevšim,“ klepal si na čelo. „Napíchli jste mi počítač, simku, dali mi tady štěnice. Nemůžu si ani usrat, aniž byste vo tom nevěděli. Ty si myslíš, že jsem tě včera nepoznal, kokote? Drž hubu, ty jedna píčo zasraná! Převlečenej za bezďáka smi přehraboval vodpadky. No jasně, že ty! Nehraj na mě blbýho, ti říkám,“ vstal rychle ze židle, aby ho postrašil.

„Navočkovali tě proti mně. Copak to nevidíš?“ mluvil teď ke své ženě. Bylo jedno, že už tady rok nebydlí. Znovu jí vyčetl to, co každý večer: „Jaks mohla odejít? Já tě potřeboval. Když jsem byl zdravěj, tos při mně stála, vid’? Nech mě domluvit. Poslouchej mě. Nech mě, kurva, domluvit! Tos při mně stála. Ale jako mrzák ti prostě nejsem dost dobrej, co? Jak to myslíš, že je to má vina? Ne! Ne! Já se přes to přenes. To ty ne. Ty ne!“ prskal sliny všude kolem.

Od nehody v Afghánistánu uplynuly bezmála dva roky. Dva roky plné konfliktů, zdravotních komplikací, ale především nepředstavitelných ztrát. Přejídná období, kdy už to vypadalo, že bude konečně dobře, střídaly stále těžší deprese.

„Šrapnel poškodil váš mozek, Mariáne. Snažíme se vás vyléčit, ale nedaří se nám to,“ vysvětloval mu doktor. „Nezabírají na vás ani ty nejsilnější léky.“

„Ty parchante!“ vyjel po něm Marián. Pro změnu to byl teď on, kdo naproti němu seděl. Jeho směšně velkou hlavu korunovaly rádoby moderní brýle. Nejraději by mu je zarazil až do lebky. „Kdo jinej mi má pomoct? Nejsem žádněj papaláš, tak na mě serete, co? Jen čekáte, až chcípnu, vy zmrdi. Viděl jsem ty konta. To tě nemusí zajímat, vodkaď to vím, ty buzerante. Ty zasraný konta!“

Jako kdyby při výbuchu část z něj zemřela. Měl pocit, že je v cizím těle. Při stejných situacích reagoval jinak, často se

nedokázal ovládnout a připadal si, že žije život někoho úplně jiného. Změnili se i jeho přátelé a kolegové. Zprvu se snažil sám sebe přesvědčit, že si to jenom namlouvá, že jim na něm doopravdy záleží. Jenže časem i oni ukázali svou pravou tvář. Všechno, co udělali, Mariána utvrdilo v tom, že se ho chtějí zbavit. Proč by si jinak šeptali? Proč by ho jinak sledovali, jestli se náhodou nedívá? Proč by před ním uhýbali pohledy? Proč by si domlouvali setkání bez něj?!

„Pořád nemáte čas! Nikdo z vás! Na vostatní si čas najdete, co? Jen na ubožáka Mariána ne!“ vykřikl. „Serete na mě? Tak já seru na vás!“ třískl do stolu, až z něj sletělo několik talířů.

„Drž už hubu. Do piče, kolikrát ti to mám vopakovat?! Ještě jedno slovo, tak tě zabiju!“

Jeho nejbližší ho ze začátku podporovali. Tolerovali jeho záchvaty vzteku i neustálé obviňování. Doufali, že se to zlepší. Jenže potom s ním ztratili trpělivost a jeden po druhém se začali stahovat z jeho života. Nedokázali ho pochopit a ani nemohli. Neviděli ty obrazy odehrávající se v jeho hlavě. Neviděli, že pokaždé, když se s ním loučili, viděl je, jak drží nůž za zády a čekají, až se otočí. „Ukaž, co tam schováváš.“

„Mariáne, nech toho. Děsíš mě,“ přiznala se jeho sestra.

„Tak já tě děsím? Já tě děsím?! Snaží se tě proti mně poštvat.“

„Kdo?“ zašeptala a modlila se, aby nedostal další záchvat vzteku.

„Voni,“ tikal Marián hlavou. Dělal to teď čím dál častěji.

„Kdo oni?“

„Prostě voni!“ hodil po ní skleničku.

„Nechápu, jaks jí to mohl udělat,“ vyčítala mu žena.

„Jano! Už jsme to probírali tolikrát,“ držel se Marián za hlavu. „Nechtěl jsem. Nedokázal jsem se vovládnout.“

„Skončila ve špitále, pro Boha svatýho.“

„Já vím. Já vím. Tak už toho nech.“

„Čeho?“

„Nikdo mi nerozumí. Ty seš jediná, kdo je ještě na mojí straně,“ plakal by Marián, kdyby toho byl ještě schopný. „Připadám si tak vosamělej. Pořád se to zhoršuje.“

„Vždycky budu na tvou straně,“ pohládila ho po ruce. Tohle bylo to nejintimnější, co od jeho návratu prožili.

„Já vím,“ sklopil oči Marián. „Stydím se za to, co se ze mě stalo.“ Tohle byla jedna z mála chvil, kdy se zase cítil sám sebou. Znal sebe i své pocity a připadal si, že někam patří. Věřil své ženě, že se ho nesnaží obelstít a nepřesvědčoval ji o tajných projektech vlády a všudypřítomných špionech. Věděl, že to nepotrvá dlouho. Brzy se celý svět znovu zkroutí a rozpadne na prach jako papír vhozený do ohně. Jak dlouho jsem byl mimo? Tohle byl možná poslední návrat do reality, který zažil. *Tím, jak jsem se choval, jsem jen docílil toho, čeho jsem se nejvíc bál. Všechny jsem od sebe odehnal. Zůstal jsem úplně sám.* Vzdali to s ním i doktoři, kteří ho po mnoha marných pokusech poslali do invalidního důchodu. Měl sice hromadu peněz, ale nic, co by ho drželo při životě. *Nikdy se z toho nedostanu. Za chvíli mě zavrou do blázince, kde shníju zaživa.*

Vybavil si chvíli, kdy ho opustila jeho žena. Rozloučil se s ní, stejně jako s ní celou dobu zacházel: „Táhni mi z vočí, ty vyjebaná kurvo.“

[4. Vlado](#)

Smyčka kolem jeho blízkých se neustále utahovala, až v ní zůstal jenom on. Teď začala škrtit i jeho. Brzy přijde další záchvat, který ho úplně vygumuje a vrátí zpátky do bodu, kdy byla ještě s ním. *Kolikrát už jsem tohle zažil? Sledoval zanícené rány na rukou. Prý Janu zmlátil tak, že skončila na JIPce. Je tohle vůbec pravda? Nebo prostě odešla? Možná jsem ji zabil. To bych teď asi seděl ve vězení...* Viděl různé verze toho, jak ho opustila, a netušil,

co se stalo doopravdy. *Kdy se to vlastně stalo? Jak dlouho už takhle žiju? Byl jsem vůbec někdy v Afghánistánu? Nebo jsem si to celý vymyslel? Proč tady není nikdo, kdo by mi to řekl? Stejně bych mu nevěřil.* Zažil záchvaty úzkosti, kdy si kryl hlavu a všude kolem něj létaly protitankové střely. Zažil těžké deprese ohlodávající jeho nitro až na dřev, ale nejhorší byla ta nicota. Seděl tady od rána do večera a hádal se sám se sebou. *Mohly to být měsíce, ale i celý roky. Už to dál nevydržím. Mám to udělat?*

Mám na to dost odvahy?

Nemá cenu to protahovat. Zadíval se na krabičky od léků rozházené po stole. To rozhodnutí ho osvobodí, jen se k němu musí konečně odhodlat. *Pak už to půjde snadno. Stačí překonat tu poslední věc, která mi v tom brání. Prostej pud sebezáchovy.*

Potřebuju to ukončit, dokud jsem aspoň trochu soudnej. Vstal. Zatočila se mu hlava tak, až se málem pozvracel. Viděl rozmazaně a měl pocit, že se mu mozek tlačí důlky ven, ale musel s tím utrpením skoncovat. Ještě, že kombinace k trezoru byla uložená v motorické paměti, protože ta čísla už si dávno nepamatoval.

Je tady!

Vážně jsem byl voják. Divil se, jak rychle sedm pětku uchoopil a zjistil, jestli je nabitá. Tohle člověk prostě nezapomíná. *Fakt jsem měl ten úraz.* Nahmatal jizvu táhnoucí se z čela přes spánek až za pravé ucho. Ať se snažil sebevíc, nemohl si vybavit, jestli měl někdy manželku. Mohl jít prohledat všechny šuplíky a zjistit, jestli tam není dámské prádlo, ale naštěstí byl natolik při smyslech, aby si uvědomil, že by tak znovu skončil v bludišti, z něhož se právě dostal. Hodlal své světlé chvílky využít, dokud si uvědomuje, jak je ubohý. *Kdysi jsem byl chlap se vším všudy, teď jsem jen všem na vobtěž. Vzpomenou si na mě, jen když potřebujou někoho politovat.*

Nebudu ztrácet čas s dopisem na rozloučenou. Komu bych ho taky psal... Kde je to zkurvený pero? sledoval zaneřáděný stůl. Ani si nepamatoval, jak se sem z ložnice dostal, což ho rozhodilo.

Vrací se to. Musím to udělat hned. Ruce se mu třásly tak, že se málem netrefil hlavní do úst. Po dlouhé době ucítil nějakou chuť. Dostal strach. V tomhle emočním vakuu uvítal i ten. Díval se na sebe z dálky. Věděl, že blíž už se nedostane. *Další šanci mít nebudu. Musím to udělat dřív, než někomu ublížím. Pokud už jsem to neudělal.*

„Pane bože, odpusť mi to,“ odjistikl zbraň.

Žádnej bůh není. Kdyby byl, myslíš, že bys skončil takhle?

Tak ať. Právě proto to musím udělat sám, položil ukazováček na spoušť. Stále hůř se mu dýchalo, jak měl v ústech narvanou tlustou hlaveň.

„Tři, dva, jed...“ nadechl se, „tak znovu! Tři dva jedna... Ted!“

„Nedokážu to,“ upustil zbraň na zem a vzápětí se pozvracel.

Prosím, já už nemůžu. Chci, aby to skončilo! Dusil se.

Seš slaboch, nedokážeš se ani zabít.

„Nejsem,“ sehnul se pro pozvracenou sedm pětku.

Najednou se ho zhostil podivný klid. Stejný, jaký prožívá vrah ve chvíli, kdy zabil člověka a uvědomuje si svou nadvládu nad životem. *Všechno tohle je jen iluze, stejně jsme všichni už dávno mrtví.*

Zmáčkkl spoušť vteřinu nato.

Hlad

25. 8. 2016

Prosperita nabírá na síle

Publikováno na webu České televize

Spisovatel Daniel Veslovský vstoupil do hnutí Prosperita. Jedná se o další významnou osobnost na kandidátce strany, kterou vede miliardář Marek Horvát. Vzhledem k počtu jeho fanoušků se stane významnou posilou v předčasných volbách. „Bude zajímavé sledovat, kolik jeho čtenářů půjde k volbám jenom proto, aby mu hodili svůj hlas,“ komentuje specialista na politický marketing Václav Košár. „Prosperita z toho bude jednoznačně těžit, naopak Veslovský na tom

může prodělat. Vstupem do politiky mohl totiž spoustu lidí naštvat. Otázkou je, proč se k tomu odhodlal až teď a proč právě Prosperita.“

Za poslední týden se jedná už o třetí celebrity, která si s Horvátem potřásla rukou. „To může přispět k popularizaci Prosperity. V poslední době se o ní příliš nemluvilo,“ vysvětluje Košár. „Strategie Horváta je od začátku jasně čitelná. Vždy se snažil do svého hnutí nalákat známé osobnosti, aby pozvedly jeho důvěryhodnost. V poslední době jich je čím dál tím více. Zkušení manažeři i veřejně známé osobnosti, které většinou spojuje jenom to, že v politice nikdy nepůsobili. Uvidíme, kolik se Prosperitě nakonec podaří vytěžit z jejich popularity. Každopádně to bude mít těžké vzhledem k tomu, že volby budou už za měsíc. Potřebovala by na přípravu kampaně daleko více času, ale ostatní strany jsou na tom stejně. Na rozdíl od nich má však Horvát dostatek finančních prostředků, což mu dává nespornou výhodu.“

28. 8. 2016

Kryštof nemohl usnout, pořád se převaloval. Nakonec si lehl na záda a pozoroval strop. Do tmavého čtverce zabíhaly dva pruhy, jak skrze dveře prosvítalo světlo z předsíně. Cítil se trochu lépe, ale věděl, že to nebude trvat dlouho. *Byl jsem takovej vždycky?* Snažil se vybavit sám sebe před rokem. *Copak to vedro nikdy neskončí?* Kůže se mu lepila na prostěradlo. I v noci bylo přes třicet stupňů. Nemohl v posteli dál vydržet, tak si šel provětrat hlavu na balkón. Sídlištěm se neslo tlumené houkání sanitky, nejspíš někde z centra. Siluety paneláků zvedající se nad pouliční osvětlení vypadaly ještě depresivněji než přes den. Vzduch zapáchal a horko nepříjemně štípalo do krku. *Co bych teď dal za vobyčejnou bouřku?*

Mám super holku, škola mi docela jde, a dokonce jsem si našel brigádu. Proč prostě nemůžu bejt šťastnej jako ostatní? Co dělám špatně? Loupal oprýskanou barvu ze zábradlí. *Jakej má život vlastně smysl?* Ne, že by mu ta otázka nějak vadila, spíš se děsil toho, co přicházelo po ní. *Nic neumím tak dobře, abych v tom vynikal. Nelíbí se mi ani hudba, kterou bych měl poslouchat. Připadá mi, že jsem se narodil do úplně jiný doby. Nemám žádný koníčky, nebaví mě sledování filmů, facebook, ani všechny ty hlouposti, kterýma žijou můj vrstevníci.*

Co si pamatuju, nikdy jsem nikam nezapadl. Nikdo se o mě nezajímal ani se neptal na můj názor. I pro učitele jsem byl jen přítěží. Problémovej případ, se kterým zbytečně ztráceli čas. Nenáviděl jsem je kvůli tomu, ale teď vím, že měli pravdu. Kdybych se aspoň trochu snažil, přijali by mě mezi sebe. Jenže já nechtěl, ani teď nechci. Nejsem jako voni. Hlupáci na drátkách, kteří se kývou, kam zrovna fouká vítr. Nebudu se měnit jenom proto, aby mě konečně měli rádi, rozhodl se už asi po tisíci.

Jsem prostě divnej. Dívám se na svět, ale vidím něco úplně jinýho než voni. Vidím skrze něj až do zákulisí života. Nikoho jsem se vo to neprosil. Zavřel na chvíli oči. Na malý okamžik hluk v jeho hlavě utichl, jenže pak se vrátil s daleko větší silou. Když měl dobrý den, ani si na něj nevzpomněl. Ovšem potom přišly špatné dny, kdy mu došlo, jak je všechno zbytečné. Jak směšná je naše rádobý společnost, jak směšnej jsem já... Opřel se o zábradlí. Co kdybych skočil? Vzpomněl si, jak dopadl pokaždé, když se někomu svěřil se sebevražednými myšlenkami. Jeden kamarád mu doporučil, aby si častěji honil, zatímco druhý ho zlanal, aby s ním šel na setkání křesťanské mládeže. Třídní mu zase domluvila schůzku se školním psychologem, který ho ujistil, že se nemá čeho bát. Pičus jeden vylízanej. Aspoň u mámy se setkal s nějakým pochopením. Často s ním o tom mluvila a poradila mu, aby s tím bojoval. Nesmíš nechat, aby to nad tebou zvítězilo, opakoval si její slova vždy, když bylo nejhůř.

„Snaž se tomu nevěnovat pozornost. Čím víc ty pocity budeš živit, tím hůř,“ řekla mu naposledy. *Jenže, co když na to nedokážu přestat myslet?! Proč jsem se vlastně narodil? Co tady mám dělat? Nikdo by si ani nevšim, kdybych tady nebyl.*

Napadaly ho divné věci. Temné představy plné utrpení, kterých se děsil, ale zároveň si je přál. Stejně jako teď. Vůbec se nepoznával a bál se sám sebe. *Co když skončím jako nějakej psychopat, kterej někoho ubodá? Co když to nikdy neskončí? Závídel ostatním jejich zaslepenost. Žili své životy s takovou samozřejmostí, pokládali svět za něco pevného. Přitom tohle jsou jen pitomý kulisy z papíru. Sledoval paneláky pod noční oblohou. Kéž by všechno shořelo, aby i vostatní vokusili tuhle prázdnotu. Pak by mě teprve pochopili. Kousal si nehty až do krve a nemohl přestat. Cítil, jak nad sebou ztrácí kontrolu. Tyhle výpadky ho děsily ze všeho nejvíc, protože nikdy nevěděl, kam až zajdou. Co když se budu moct jen dívat, jak někomu ubližuju?*

„Tady seš. Nemůžeš spát?“ přitiskla se k němu Monika.

Najednou nebylo nic z toho, o čem Kryštof před chvíli přemýšlel, důležité. Byl to jen střípek jeho samotného, který ho sem tam vystraší, ale nemá nad ním žádnou moc.

„Co bys na mně změnila?“

„Jak to myslíš?“

„Vodbarvila sis kvůli mně vlasy, kupuješ si takový hadry, jaký se mi líběj, a já jsem přitom pořád jenom,“ odmlčel se na chvíli, „... já.“

„A v čem by ses měl jako změnit?“

„Nejsem jako ostatní. Chodím do smradlavejch klubů a mám ještě divnější kámoše, než jsem já. Prostě neumím bejt šampónek. Víím, že bys někoho takovýho chtěla.“

„Já jsem nikdy neříkala, že z tebe chci mít šampónka,“ pronesla Monika dotčeně.

„Viděl jsem, jak ses ve vobchoďáku po jednom koukala. Mohlas na něm voči nechat.“

„Ten by byl dobrej jen na jednu věc, ale chodit bych s ním nechtěla. Líbíš se mi takovej, jakej seš. I ta temnota v tobě. Je to strašně sexy,“ sáhla mu mezi nohy. „Tobě to dneska nestačilo?“ divila se pohotovému reakci jeho penisu.

Namísto odpovědi si stáhl trenky.

„Tady?“ podívala se na něj vyplašeně Monika.

Kryštofovi nedalo velkou práci ji přesvědčit. Jakmile si začal hrát s jejími prsy, udělala přesně, co po ní chtěl. Klekla si na kolena a začala mu ho kouřit. Netrvalo to dlouho. Vzrušovala je představa, že je přitom někdo může nacytat. Stejně jako když pracoval na graffiti a věděl, že na něj kdykoliv může vlytnout policie. *Na rozdíl vod toho pánbičkáře měl ten druhej kámoš pravdu.* Udělal se Monice do pusy.

„Při tomhle se člověku fakt uleví.“

12. 11. 2016

„Co si dáš?“ visela barmanka očima na Robertovi. Zaujalo ji bílé tričko schované pod sakem, které pod ultrafialovým světlem doslova zářilo. Moc ráda by si osahala hrudník schovaný pod ním. Teprve potom si prohlédla jeho obličej. Strniště bylo tak akorát, líbily se jí sevřené rty i výrazné lícni kosti. Představila si, jak se jí dotýká svými pevnými pažemi.

„Dvojitou vodku,“ nespustil z ní oči. Pouhým pohledem se dostal hlouběji než většina mužů.

Jak to jenom dělá? Fascinoval ji. Chtěla ho mít jenom pro sebe.

„Tady máš,“ podala mu pití, načež zlehka přejela po hřbetu jeho ruky, aby dala najevo svůj zájem.

Sklo na baru se rozvibrovalo pokaždé, když na parketu zazněly basy. Stejně se v rytmu písni rozdrncala i Robertova sklenička. O vteřinu později po ní zbylo jen mokré kolečko.

„Další,“ třísknul s ní o bar. Rozhodně měl co slavit. Dostal se do poslanecké sněmovny. Sice s odřenýma ušima, ale je tam. Plán jejich předsedy vsadit na mladou neokoukanou tvář vyšel. Samozřejmě jim nahrála nízká volební účast i propracovaná kampaň, ale bez Roberta by takového výsledku na Severní Moravě rozhodně nedosáhli.

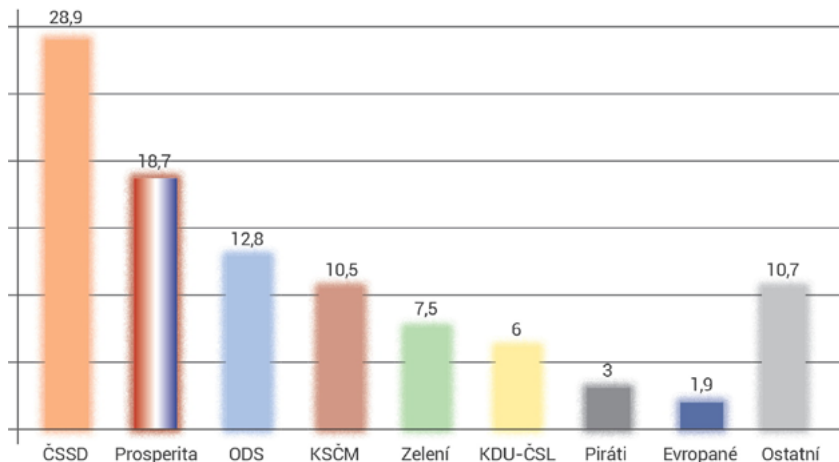
Budu poslancem. Nemohl tomu stále uvěřit. Stejně jako jeho podceňovali i Prosperitu. *Nikdo nám nedával velké naděje na úspěch a teď jsme dostali skoro dvacet procent! Volil nás milión lidí!* Skončili sice druzí, ale de facto byli vítězem předčasných voleb. *Kolik bychom získali, kdybychom měli více času? Co jsem já dokázal za rok, většina lidí nezvládne za celý život.* Opájel se představou vlastní dokonalosti.

„Další,“ pokynul barmance. Ještě nikdy nebyl tak nadšený. *Tohle je jen začátek. Už brzy se stanu ministrem a odtud už budu mít na dohled premiérské křeslo. Stanu se nejmocnějším mužem v zemi. Viděl svou budoucnost tak jasně jako nikdy předtím. Novináři o něm psali, že je nejmladším poslancem ve sněmovně a vycházející hvězdou české politiky, o které lidé ještě uslyší. Zdůrazňovali, že má charisma a je skvělým řečníkem. Předpokládali, že si ho veřejnost rychle zamiluje.*

Moc dobře si byl své schopnosti přesvědčit ostatní vědom. Užíval si tu chvíli nejistoty, kdy se s někým viděl poprvé, i odstup, který si od něj lidé drželi. „Tenhle, že má přinést změnu?“ Někdy stačila jediná věta, jindy se musel dokonce snažit, ale většinou to šlo samo a brzy si je omotal kolem prstu. Nejvíce miloval okamžik, kdy do nich pronikl. Kdy prolomil poslední zbytky odporu a oni uvěřili, že je ten pravý. Ne náhodou dostal nejvíce preferenčních hlasů na Severní Moravě.

*Zvolili si mě jako svého zástupce, budu za ně bojovat. Prosa-
dím věci, kterých se ostatní politici dosud báli. Jsem totiž mnohem
víc než obyčejný politik. Nejen, že mu lidé věřili, ale byli ochotní
ho i následovat. Z té moci ho mrazilo. Čeho dosáhnu, až se mi
odevzdají všichni?!*

VÝSLEDKY VOLEB DO PS – LISTOPAD 2016

Jakmile prázdná sklenice přistála na baru, Robert si hned poručil další.

Dostal chuť na sex. Chvíli uvažoval o barmance, ale odradil ho cigaretový zápach. Opustil své spolustraníky, kteří vedle něj probírali volební výsledky, a vydal se na lov. *Když lidé odhodí své zábrany, jsou o dost atraktivnější.* Sledoval přeplněný parket. *Ježíši, jsem tak nadržžený.* Nahrnula se mu krev do rozkroku. Musel ze sebe dostat všechn stres, který se v něm v posledních týdnech volební kampaně nahromadil. *Potřebuju si hned zašukat!* Prohlížel si tančící ženy, když konečně našel, co hledal. Mezi šedými myškami vyčnívala jako Eiffelova věž nad nočním velkoměstem. Jestli byl předtím nadržžený, nebylo to nic oproti tomu, když uviděl její dokonalé tělo. Tančila kolem tyče na malém pódiu za parketem. Nemohl se dočkat, až zajede pod červené šaty končící těsně pod rozkrokem. Jak ji bude držet pod krkem, zatímco ji bude tlačit ke stěně. Razil si k ní cestu a ani na chvíli z ní nespustil oči.

Pocítil známé napětí, které ještě umocnily basy rozechvívající všechno kolem. Mohl dosáhnout všeho, co si zamlul. Právě

teď měl chuť na ženu, kterou mu bude každý závidět. Na kterou jeho kolegové myslí, zatímco spí se svými manželkami, a která splní každé jeho přání. Jakmile se na tanečnici podíval zblízka, věděl, že je tou pravou. Vášně v té nejčistší podobě. Jako kdyby hudba v místnosti hrála jenom pro ni.

Tři chlapi, kteří stáli vedle něj, na ni civěli s otevřenou hubou. *Já nejsem jako ostatní.* Odstrčil je a vylezl za ní. Jakmile se jí dotknul, přestal se úplně ovládat. Měla dokonalé tělo nejen na pohled. Očividně měla radost z pozornosti, jaké se jí právě dostalo.

„Chci tě,“ přitiskl se ke své dnešní kořisti.

Svůdně se obtočila kolem tyče a podívala se mu do očí. Nejenom, že ho hned odzbrojila, zároveň se jím jako jediná nenechala ovládnout.

To Roberta ještě víc vzrušilo. Chytil ji za boky a políbil na krk. *Čím víc se budeš bránit, tím to bude horší. Nakonec stejně podleheš.* Nemohl se dočkat, až se do ní dostane.

„Ale zaplatíš si jako všichni ostatní,“ sáhla mu do rozkroku.

„Robert,“ nespustil z tanečnice oči. Když něco chce, tak si to vezme a je mu jedno, za jakou cenu. Těšil se, až jí ho tam narve a ona bude křičet. *Bude umírat bolestí a prosit mě, ať nepřestávám.*

„Adéla,“ nadzvedla obočí. Nebyla obyčejnou prostitutkou. Znala svoji cenu a vybírala si, s kým půjde. S Robertem by šla i zadarmo, ale proč, když si může nechat zaplatit? „Dvacet tisíc. Ber nebo nech být,“ ukázala na tři další zájemce, kteří čekali u jejích nohou.

Robert se k ní přitiskl. Levá půlka jejího zadku mu přesně padla do ruky. Připadal si jako malý kluk, který k Vánocům dostal vytouženou hračku. Už za chvíli ji rozbalí a bude si s ní celou noc hrát. Takový hlad ještě nezažil a způsobovala to právě ona. Projel dlaněmi po pevném bříše až k nadržům a natlačil se jí do klína. Neudržela se a začala vzdychat.

„Asi bychom měli jít, pokud mě nechceš ojet tady přede všema.“

„Dnes je to naposled, co jsem ti za to musel platit.“

8. 12. 2016

Milan Palovský se vyučil automechanikem. Hned po škole začal pracovat a hodlal se v autech hrabat až do smrti. Kromě nich měl kolegy a rodinu, ovšem tady jeho svět končil. Nezajímal se o politiku, cestování ani o cokoliv dalšího za stěnami dílny. Měl dost peněz, aby si mohl koupit vše, co k životu potřeboval. Neměl žádné ambice a nejraději trávil čas s lidmi, kteří je také neměli. Nebyl žádný ochlasta, ani líný pobuda, jen nesnášel pokrytectví. Jediné, co o světě úspěšných potřeboval vědět, bylo, že člověk si musel hrát na někoho jiného, aby ho ostatní přijali. Nechápal, jak fungovala společnost, ani tomu rozumět nechtěl. V autě mělo všechno své místo. Bylo dokonalým strojem, který fungoval naprosto předvídatelným způsobem. Naproti tomu byl svět plný nenadálých změn i nástrah, kterým se Milan vždy snažil vyhnout. Nesnášel politiky, přetvářku a intriky, proto se nedíval ani na zprávy.

„Máte fakt talent,“ vytrhnul ho zákazník z přemýšlení.

„Proč myslíte, pane?“ zeptal se Milan.

„Byl jsem už ve třech servisech. V jednom si naučtovali pět tisíc, ale závadu neopravili, v druhém zase tvrdili, že motoru nic není, a v tom třetím mi řekli, že se jedná o specifickou závadu, která se projevuje jen u tohoto modelu.“

„To je možný,“ škrábal se Milan za uchem.

„Jediné řešení je prý generálka motoru.“

„To říkaj dycky, když si nevěděj rady, pane. Chtělo to jen pohrát si s časováním ventilů.“

„Ale jak to, že jste to jako jediný opravil?“ neskrýval zákazník svůj obdiv. Když mu dali doporučení na mechanika, který si dokáže poradit se závadami, které nevyřeší ani autorizovaný servis, byl skeptický.

„Dělám tuhle práci už deset let. Za tu dobu jsem se leccos naučil. Oni jen vymění kus za kus a o zbytek se nestaraj.“

„Taky za výměny mají víc peněz.“

„Přesně tak, pane,“ usmál se Milan.

„Nezlobte, se že se tak hloupě ptám, ale jak to, že jste tady? Mohl byste přece opravovat auta za úplně jiné peníze.“

„Chci mít kolem sebe normální lidi,“ utřel si Milan ruce do montérek. Dělal to tak vždy, když byl nervózní. „Nepotřebuju kolegy, co mě budou pomlouvat, nebo aby mě zazobanci tahali do svých problémů. Nebudu po nocích opravovat auta, kerý roztrískaly jejich ožralý děcka.“

„Přesně vím, jak to myslíte. Ještě jednou moc děkuju.“

„Nemáte vůbec zač, pane. Snad vám bude auto dlouho sloužit.“

„Ty vole, víš, kdo to byl?“ přišel za Milanem jeho kolega. Muselo to být něco důležitého, když vylezl zpod auta hned, jakmile jejich zákazník zavřel dveře. „Robert Karvan.“

„A kdo to jako má bejt?“

„To je ten mladej kluk, co se teď dostal do sněmovny. Je mu teprve třicet. Doufám, že to těm starejm páprdům pořádně nandá.“

2. 3. 2017

Mýtus o hodném komunistovi

Helena Müllerová

O tom, že obě světové války Česko nesmírně poškodily, nemůže být pochyb, přesto to nebylo nic oproti zlu, jaké u nás napáchali bolševici. Pokud někdo tvrdí, že komunismus byl jen špatně pochopen, lže. Už do samotného základu této ideologie je totiž vložena doktrína o násilném převratu a vybudování beztřídní společnosti. Nikdo tedy nemůže být komunistou a věřit, že změn ve společnosti lze dosáhnout mírumilovnou cestou.

Všude, kde se bolševici dostali k moci, se střílelo a zabíjelo. Komunistická propaganda se postarala, aby to bylo v rámci vyššího dobra. Statisticky největšími vrahy ve světové historii byli Mao Cetung a Stalin, nikoli Hitler. Jediným důvodem, proč se ke komunismu nepřistupuje stejně jako k nacismu, je fakt, že Sovětský svaz vyhrál druhou světovou válku. Ve své podstatě se jedná o stejně zvrácené ideologie, které požívají to dobré ve společnosti jako rakovina, dokud nezbyde nic. Nakonec se zhroutí pod tíhou svých lží, ale to už je pozdě.

Jen u nás bolševici zavraždili tisíce lidí, kteří s nimi nesouhlasili, a uvěznilí stovky tisíc dalších. Z dvacáté první nejvyspělejší země na světě během čtyřiceti let udělali ekonomickou zříceninu. Zničili světoznámé podniky i fungující zemědělství a dostali tehdejší Československo na úroveň rozvojových zemí. Nebýt komunismu, mohli jsme na tom dnes být jako Belgie nebo Rakousko. Nejvíce však utrpěly naše hodnoty. Z hrdinů se stali vlastizrádci, naučili jsme se na

sebe žalovat místo toho, abychom si pomáhali, a závidíme druhým jejich úspěch, aniž bychom pro ten svůj cokoliv udělali. Komunismus z nás udělal vystrašené ovce, které upřednostňují pohodlí před svobodou. Zničil principy demokracie, občanské společnosti i všeobecného blaha. Následky nesmyslného, krutého a pokryteckého režimu si neseme dodnes. Podle mnoha odborníků potrvá dvě generace, než se z toho dostaneme. Místo toho, abychom KSČM dávno zakázali, jmenovali jsme nyní vládu, která je na nich závislá. Možná to budou naše děti nebo vnoučata, které to dokončí, stejně jako se poválečná generace v Německu postavila svým rodičům. Jedno je ovšem jisté, bez toho aniž bychom uzavřeli svou minulost, nemůže být řeč o naší budoucnosti.

Mediální obraz

7. 3. 2017

Tohle je to nejlepší, co jsem kdy udělal. Kryštof pozoroval své poslední graffiti. Také na něm pracoval celou noc. Vyrušil ho až blesk Kubova telefonu.

„Co děláš?!“ vyjel na svého kamaráda.

„Co myslíš?“

„Nemůžu to dát na Facebook. Zbláznil ses?!“

„Stejně to tam dá někdo jinej hned zítra. Nahraju to až za pár dnů,“ uklidňoval ho Kuba.

Byli natolik zaneprázdnění obdivováním satana na longbord, že zapomněli sledovat okolí.

„Bacha! Barevný,“ zaječel Kuba. Světla baterek houpající se nocí se k nim rychle blížila.

„Museli vidět, jak fotíš.“

„Nesmí nás chytit!“

„Rozdělíme se! Sejdeme se na našem místě,“ popadl Kryštof svůj bágel a utíkal pryč. Kuba běžel na vedlejší koleji.

„Stůjte! Stejně nám neutečete!“ řvali na ně.

Srdce měli až v krku. Na první výhybce se rozdělili. *Ještě, že chodím na tréninky, ale co Kuba?!* Když uviděl, jak z mezery v protihlukové stěně vyběhli další dva policajti, viděl se už ve vězení.

„Stůj!“ namířili na něj baterky.

Běžel jako o život a modlil se, aby nezakopl. *Stačí jeden pitomej výmol a skončím v nemocnici.* Když policisty míjel, byli od něj sotva pár metrů. Posvítili mu do očí, takže vůbec nic neviděl.

„Stůj! Stejně neutečeš. Stůj!“ střídaly se výkřiky stále častěji. Když před ním vysvitla další světla, byl si jistý, že těmhle už neproklouzne. Pak si uvědomil, že nejde o baterky, ale světla lokomotivy. Mířila přímo na něj.

„Hej! Jede vlak! Pozor! Vypadni z těch kolejí. Vypadni! Hned!“

Tohle byla perfektní příležitost zbavit se pronásledovatelů. Kryštof běžel mezi dvěma kolejemi. *Jak sakra poznám, na který jede vlak?* Svítal mu teď přímo do očí a troubil. *Jak je daleko? Kolik mám ještě času?* Běžel pořád dál. Jediné, co viděl, bylo oslepující světlo reflektorů. Když uslyšel kvílení brzd, došlo mu, že už je moc blízko. Neváhal a skočil po hlavě z náspu. Udělal kotoul na tvrdých kamenech a zůstal v podřepu. Bolelo to jak čert, ale kdyby se v aikidu nenaučil padat, ležel by teď polomrtvý o kus dál. Vlak projel s burácením vteřinu nato.

To bylo vo fous. Odkulhal dál, aby se schoval v nedalekém lese. Opřel se o kolena, snažil se nabrat dech a sledoval okolí. Nikde nic. *Policajti asi hledaj moji mrtvolu někde na kolejích.* Když vyšel z lesa, neměl ponětí, kde je. Jakmile se zorientoval, chytil nejbližší tramvaj, aby se dostal zpátky na Želivského. Kuba tam

ještě nebyl. Jak opadával adrenalin, začínaly se ozývat všechny naražené části těla. Bylo jich víc než dost.

Co když se mu něco stalo? Kryštof se obával nejhoršího. Koupil si v hladovém okně hamburger a sedl si na lavičku. Vypadal, jako kdyby právě někoho zavraždil. Špinavý od hlavy až k patě s tvářemi bílými jako smrt ztěžka vydechoval, přičemž ruce měl celé červené od zaschlé barvy. *Takhle domů nemůžu. Máma by mě zabila.* Začala na něj padat únava. V dáli se sem tam někdo mihl.

„To bylo hustý,“ poplácal ho po rameni Kuba. Od úst mu stoupala horká pára.

„Bál jsem se, že to neudejcháš,“ opřel se Kryštof s úlevou o lavičku. Pustil se do jídla, které mezitím vystydlo. Úplně na něj v tom stresu zapomněl.

„Víš, že se o sebe umím postarat,“ podal mu Kuba láhev s ředidlem. „Ty věci tady nech.“

„Příště si musíme dát větší pozor,“ umyl si Kryštof konečně ruce.

„Dej mi kousnout.“

„Vem si ho celej,“ podal Kubovi skoro netknutý hamburger a utíkal na tramvaj, která právě přijela. Ještě stihl zavolat: „Jedu k Monice. Uvidíme se v pondělí ve škole.“

13. 4. 2017

Konec bezvlády v Česku

Publikováno na webu eZprávy.cz

Přestože se parlamentní volby konaly začátkem listopadu 2016, nemělo dosud Česko jmenovanou vládu. Předsedovi vítězné ČSSD, kterého prezident Sáblík pověřil sestavením vlády, se dlouho nedařilo najít potřebnou většinu ve sněmovně. Po několikaměsíčním úsilí se dohodl na spolupráci s KDU-ČSL s tichou podporou komunistů. Tato koalice nakonec díky dvěma přeběhlíkům z řad Zelených dosáhla nejtěsnější většiny 101 hlasů. Jmenovaná vláda získala minulý čtvrtek důvěru, čímž skončila několik měsíců trvající krize. Druhá nejsilnější strana Prosperita, a největší překvapení voleb, tak přešla do opozice.

„Tradiční strany nás zuby nehty udržely mimo vládu, ale zatloukly si tak poslední hřebíček do rakve,“ říká k tomu její lídr Marek Horvát. „Není otázkou jestli, ale kdy se jejich křehká koalice opřená o hlasy KSČM rozpadne. My budeme mezitím nejlepší opozicí, jakou kdy Česko mělo. Uděláme vše, abychom prosadili potřebné zákony pro efektivnější výběr daní, větší transparentnost veřejných zakázek i snížení byrokracie. Budeme dělat vše pro to, abychom dokázali milionu našich voličů, že si zasloužíme jejich důvěru.“

20. 6. 2017

Média se rychle naučila využívat Robertův líbivý obličej, příjemné vystupování i ochotu spolupracovat. Mluvílo se o něm v samých superlativech – jako o revolucionáři z Ostravy, politickém zázraku i českém Obamovi. Podle novinářů byl politikem nové generace, jež převezme otěže po dinosaurech, kteří vedli zemi od sametové revoluce. Přestože si byl Horvát jeho kvalit vědom, strmý nárůst Robertovy popularity ho překvapil. Rozuměl tomu, že se jeho svěřenec rychle vypracoval, proto si ho také vybral, ovšem žasl nad tím, jakým způsobem přiměl lidi uvěřit, že se pro politiku přímo narodil. Nejenže pomohl Prosperitě k třiceti procentům na Ostravsku, které bylo tradičně baštou socialistů, ale ještě pro ni získal nové voliče napříč celým spektrem. Ženám připadal atraktivní, zatímco muži v něm viděli správného chlapa, který dá věci konečně do pořádku.

Mladí voliči ho považovali za důkaz toho, že i jejich vrstevník dokáže dostát zodpovědnosti. Robert si je získal používáním nových médií. Některé jeho hlášky na sociálních sítích během pár dní prakticky zlidověly. Doslova legendárním se stal příspěvek zobrazující poslance Kňouru, který byl známý pro svou obezitu a schopnost vyjednat v zákulisí poslanecké sněmovny v podstatě cokoliv. Vše začalo nevinnou fotkou, kde se nahýbá přes svou lavici do řady před ním, div ji neroztrhne vejpuř, přičemž se zjevně snaží domluvit svému kolegovi. Oba se tvářili nadmíru vážně, navíc měl Kňoura dokořán otevřená ústa a skálopevný výraz ve tváři, který ještě umocnil jeho povahu. Fotky by si nejspíš nikdo nevšiml, kdyby na ni Robert nepřipsal – Karle, hlavně si zase nespleť ta tlačítka. Hlasuješ pro! – Nejenom, že měl nejvíc následovníků na českém Twitteru, ale dalších deset lidí by se muselo spojit, aby ho dostihli.

Střední generace obdivovala Robertův profesionální projev. Silnou podporu měl i mezi důchodci, kteří v něm viděli svého vnuka. Neméně zajímavý byl pohled na jeho příznivce z hlediska politických preferencí. V tomhle ohledu se stal dokonalým reprezentantem Prosperity. Stejně jako ona totiž dokázal oslovit levicové i pravicové voliče. Tyhle volby v podstatě ukončily tradiční rozdělení politických stran, které fungovalo od jejich vzniku.

„Chce, aby tady byl stát pro všechny,“ shodovali se dělníci s podnikateli. Podobně získal své příznivce napříč ostatními skupinami, které proti sobě odjakživa bojovaly. Hlasovali pro něj liberálové i konzervativci, ochránci životního prostředí i stánci jádra. Lidé si do něj promítali své největší naděje a upřímně věřili, že za ně bude bojovat.

Závěr jedna, sláva člověka změní. Nejdříve jsem se před kamerami cítil nesvůj. Na fotkách jsem se nepoznával, v televizi jsem používal jiné fráze, ale po čase jsem svou roli přijal. Závěr dvě, lidé do mě promítli svá očekávání a já se změnil, abych je naplnil. Jenže, kde končím já a začíná jejich představa o mně? Je ten proces nevratný? Sledoval sám sebe v televizi. Závěr tři, pokud na ně takhle působím já, musí to fungovat i obráceně. Čím jsem slavnější, tím více lidí můžu ovlivnit. Závěr čtyři, brzo všichni uvidí věci stejně jako já.

Horvát z jeho popularity vytěžil maximum. Během dvou let, kdy vlastnil skupinu Lumia, do níž patřily noviny, rádio i celostátní televize, se s médii naučil pracovat. Na rozdíl od zavedených politických stran chápal, že PR je mnohem víc než výsledky. *Vláda nemá řídit stát. Dyť od toho máme odborníky na ministerstvech, kterejm jejich rozhodnutí posvětime, načež ho prodáme jako své vlastní.* Už se moc těšil na víkend v Alpách, kde bude mít konečně čas na rodinu i lyžování. Poslední dobou svůj koníček hodně zanedbával. Přestože věděl, že politika je náročné řemeslo, nepočítal s tím, že ho bude tolik vyčerpávat. Zrovna teď měl na stole další problém z přihrádky – vyřešit citlivě, jinak

z toho bude pořádný průser. V posledních dnech se jich sešlo několik.

Horvát nebyl politik ze staré školy, který se držel hesla – zatloukat, zatloukat, zatloukat! Na rozdíl od nich si uvědomoval, že tohle jim možná procházelo před pár lety, ale v dnešní době, kdy se informace objeví na internetu za pár minut, by ho takový přístup dřív nebo později stál krk. To, že nelhal, ovšem neznamenalo, že s pravdou neuměl pracovat. Využíval toho, čeho si Spojené státy všimly už za války v Perském zálivu. Je totiž daleko lepší média informacemi zahltit než je před nimi skrývat. A proč by měl pravdu překrucovat, když se dá využít její přirozené vlastnosti? Jedna a tatáž věc totiž vypadá úplně jinak, pokud se změní úhel pohledu. A nejenom to. V médiích platilo mnohem více než kde jinde, že drobné nuance jsou přesně to, co dělá největší rozdíl. Lhaní je špatné, ale zveřejňování neúplných zpráv nikoliv. Horvátovi PR poradci tak byli profíci ve vyzobávání informací, jež vytvořily patřičný mediální obraz.

Stačí vedle sebe postavit dva podobné politiky, přičemž o jednom z nich ve správnou chvíli vypustí informaci, že je bývalým agentem Státní bezpečnosti. Prvního budou lidé nenávidět, toho druhého milovat, protože nikdy neohnul hřbet. Co na tom, že bývalý agent StB je v rámci možností slušným politikem, zatímco ten druhý podvádí, kde může. Na tom přece nesejde. Tady je řeč o mediálním obraze, ne o tom, jaké jsou věci ve skutečnosti.

Jenže, co když ho potřebuju dostat zpátky do hry? Ano! Ano! Horvát se rozzářil. Existuje přece vynucená spolupráce. Koho zajímá, za jakých okolností k ní došlo? Důležité je, že to přece nechtěl udělat. Donutili ho. To z něj dělá mnohem víc než z někoho, kdo nikdy nezažil, jaké to je, když si na něj zasednou estébáci. A co kdyby se přiznal a veřejnosti se omluvil? Tyhle nápady mu vždy udělaly největší radost. Co budu dělat, až nebude spolupráce se Státní bezpečností v kurzu? To je jednoduchý, vytáhnem nový téma.

Miloval média i vše, co s nimi souviselo. Tenhle svět byl mnohem zajímavější než práce manažera. Jakmile dosáhl svého cíle a vybudoval několik firem s ročním obratem třicet miliard, začal se nudit. Většinu exekutivy převzala představenstva a on se stal jenom maskotem, kterého ukazovali na tiskových konferencích. Jenže on nikdy netoužil po roli anglické královny, kterou sice všichni uctívají, ale sama nemá žádnou moc. Potřeboval být u kormidla, dávat věci do pohybu. A kde jinde by se mohl lépe realizovat než v politice? *Udělám z českýho průmyslu výkladní skříň Evropy.* Neměl zrovna malé cíle.

„Jsme tady, pane,“ oznámil řidič.

„Děkuju,“ upravil si Horvát už potřetí kravatu. *Záleží na každým detailu. Mediální obraz není jen vo tom, co vo nás říkaj v televizi. Sociální sítě, tiskovky, celostátní, regionální noviny, programový prohlášení vlády, i to co vo Prosperitě vykládaj pitomí youtobeři. Nesmíme nic vynechat, abychom uspěli.*

Za chvíli je čeká tisková konference, kde představí svou daňovou reformu. Horvát sice znal mediální svět, přesto si netroufl udělat významný krok, aniž by se předtím neporadil se svými poradci. Zatímco jedni ladili jeho projev, další se postarali, aby zúčastnění vypadali dobře, plátno v pozadí nebylo pokrčené i další drobnosti. Všichni věděli, jaký je Horvát perfekcionista, takže měli pět minut před začátkem živého vysílání dost napilno.

Robert sice neměl žádnou významnou funkci ve sněmovně, ovšem díky své popularitě se tiskových konferencí často účastnil. Jeho specializací byly informační systémy, e-government a další moderní technologie, takže dneska nebude ani mluvit. *Jen si to odstojím a budu se pak věnovat svým věcem.*

Všechno šlo jako po másle, než přišel čas na otázky. Reportérka eZpravy.cz, které samozřejmě nepatřily do skupiny Lumia, položila dotaz, který změnil Robertův život. Místo na Horváta se totiž podívala na něj: „Pane Karvane, tohle se netýká daňové

reformy, ale občané by to měli vědět. Dostala se ke mně informace, že jste vydíral a následně sexuálně zneužil několik žen, které na vás nyní chtějí podat trestní oznámení. Je to pravda?“

Nastalo ticho. Otázka vyvedla z míry nejen tiskovou mluvčí, ale i celou delegaci, stejně jako jejich předsedu. Jindy by z toho Robert s přehledem vybruslil, ovšem hned ze tří důvodů nemohl. Za prvé podobný dotaz ještě nikdy nedostal a ani jej se svým PR poradcem neprobíral. Za druhé včera prochlatal celou noc, takže nebyl schopen rozvinout složitější myšlenku, nemluvě o jeho řečnických schopnostech, které se teď rovnaly studentovi koktajícímu u tabule. A za třetí často podmiňoval svou podporu výměnou za sex.

„É,“ zamžoural na reportérku, ovšem oproti středoškolákovi byl Robert v jisté nevýhodě. Na rozdíl od něj se nemůže nechat vyvolat příště. Na rozdíl od něj si ho natáčí tři celostátní televize, dvě rádia a čtyři deníky, které udělají z jeho desetisekundového zaváhání kauzu, z níž budou žít další měsíc. Aféru, která nasměruje jeho preference pod bod mrazu a ukončí jeho slibnou kariéru dřív, než vlastně začala.

„Tak je to pravda?“

„Sami si o to řekly, k ničemu jsem je nenutil,“ dostal ze sebe konečně. „Chtějí mě jen poškodit.“

„Pan Karvan chtěl říct, že k vydírání nedošlo,“ vzpamatovala se tisková mluvčí. „Další otázky? Tentokrát k daňové reformě, prosím.“

20. 6. 2017

Rozhovor, který následoval, si Robert zapamatuje do konce života. Horvát se vůbec neobtěžoval doptávat na detaily. Pravděpodobně si je zjistil ještě cestou k autu. Běžně si během politických jednání zjišťoval aktuální informace, které pak použil proti svému oponentovi, takže mu stačilo pár vteřin, aby si ověřil i tuhle novinku.

„Cos to proved?!“ pustil se do svého svěřence hned, jak zavřel dveře.

Jen seděl a ani nemukl. Za ty dva roky už věděl, kdy Horvát pokládá otázky, na které nemá cenu odpovídat. *Nemohl jsem přece vědět, že ty ženské se na mě domluví. Až přijdu na to, kdo za tím stojí...*

„Věřil jsem ti.“

Tohle bude hodně zlé. V limuzíně se rozhostilo trapné ticho. Byla dokonale zvukotěsná, takže silniční práce probíhající za okny připomínaly němý film. Každá vteřina mu připadala jako celé hodiny.

Horvát se na něj za celou tu dobu ani nepodíval. Koukal ven a přemítal nad nejrůznějšími scénáři.

Robert se při pohledu na něj nikdy neubráníl myšlenkám, jak je jeho učitel dokonalý. Až doteď. Zvednuté obočí, sevřené rty i prsty nervózně poklepávající na čalounění – nic z toho Horvát běžně nedělal a jen to dokazovalo vážnost situace.

„Víš vůbec, co všechno jsem pro tebe udělal? Uvědomuješ si, jaký jsi měl privilegium? Ostatní dřou roky, aby se sem dostali.“

Robertovi teprve teď došlo, jaká to musela být pro Horváta potupa, i jaké z toho vyvodí důsledky. Dlouho žil v iluzi, že lidé u moci jsou vždy ti nejschopnější, že pokud se člověk opravdu snaží, časem se na vrchol pyramidy prodere také. Jako politik

ze své naivity brzy vystřízlivěl. Nebyly to jeho dovednosti, díky kterým se vypracoval až sem. Jistě, bez nich by se až sem nedostal, ale takových lidí jsou stovky. Rozdíl mezi nimi a jím byl ten, že Horvát nad ním celou dobu držel ochrannou ruku. Přivázel vlky ke stromům, aby po něm nešli, zatímco bude zabírat jejich místa. Horvát ho sice používal jako šachovou figurku ve své politické hře, ale díky tomu ho i chránil. Robert jeho péči až dosud bral jako samozřejmost. *Choval jsem se jako rozmazlený fracek, kterého vůbec nezajímá, kde na to všechno rodiče berou.*

Bohužel se vzpamatoval příliš pozdě. Jelikož nerespektoval základní pravidla hry, ponese následky. Jeho figurka bude ze šachovnice odstraněna. Obětují ho v partii, zatímco se jeho role chopí další člen smečky. Nejspíše ten, který nejvíce slintal po jeho neúspěchu. *Jak jsem mohl být takový idiot?! Zmocnil se ho známý neklid. Tak dlouho nezažil žádný záchvat. Báł se, že se přestane ovládat. Všechny jsem je přeskočil. Nikdy se s tím nesmířili.* Představil si reakce svých rivalů. Čekali na střídače, až klopytne a trenér je nasadí místo něj. *A já jim naběhl přímo do rány.* Chvěl se vztekem. Možná, že kdyby si pár měsíců poseděl na lavičce s nimi, více by si své pozice vážil. Možná by chápal, jak moc mu půjdou po krku, ale teď už to bylo jedno. Právě se domlouvá jeho odchod z výsluní. Jakmile vystoupí z auta, Horvát za něj začne hledat náhradu. Pokud už nezačal. V podstatě jen čekal, až si od svého žalobce, soudce i poroty v jedné osobě vyslechne verdikt.

„Konečně ti to došlo, vidíš?“ Byl to zase starý dobrý Horvát, který se nenechá za žádných okolností vykolejit.

Jeho šéf nebyl naštvaný, že si užíval, ale protože nedomyšlel důsledky. Robert si byl jistý, že kdyby za ním kdykoliv přišel a svěřil se mu, poplácal by ho po rameni, načež by všechno urovnal. *Moji kolegové jsou daleko větší prasata než já a Horvát vždycky jejich průsery kryl.* Tím, že si to nechal pro sebe, dokázal

svou krátkozrakost a ohrozil dobrou pověst Prosperity. Takové chyby se v politice neodpouští.

„Měl jsem vám to říct.“

„Tos teda měl.“

Roberta polil studený pot. Ještě nikdy nezažil takovou poputu. Dělal všechno, co bylo v jeho silách, aby se ovládl. Kdyby to šlo, hned by po Horvátovi skočil a dokázal mu, kdo je tady ten silnější. Jenže takhle se ta hra nehraje. Udělal chybu a za žádnou cenu se nesmí dopustit další. Jestli jeho šéf něco netoleroval, byla to neposlušnost. Dával svým lidem volnost, ovšem vyžadoval naprostou loajalitu. Zatím se nenašel blázen, který by se mu postavil. Všem bylo naprosto jasné, že by si už v politice neškrtli. Přestože měl Robert vztek jako ještě nikdy, nesměl dát nic najevo. Jeho mentor mu právě sdělil, že ztratil jeho důvěru. Byl ochotný udělat cokoliv, aby ji získal zpět.

„Mrzí mě, že jsem vás zklamal.“

„To tě teprve bude mrzet,“ odpověděl Horvát.

Pro Roberta byl nesmírně důležitý tón, jakým to řekl. *Ještě mě nechce hodit přes palubu. Na chvíli mě uklidí stranou, ale důležité je, že se mnou dál počítá.*

„Moc si vážím všeho, co jste pro mě udělal.“

„Ozvu se,“ odpověděl předseda. Od té chvíle nepadlo ani slovo. Dojeli na Sadvou, kde Robert bydlel. Než vystoupil, Horvát ho ještě varoval: „Další takovou chybu už ti neodpustím.“

4. 8. 2017

Aby toho nebylo málo, druhý den vyšlo najevo, že Robert žije s prostitutkou. V kombinaci s obviněním ze sexuálního zneužití to bylo moc i na Čechy, kteří podobné věci většinou neřešili. Naděje, kterou s Robertem spojovali, se nyní přetavila ve zlobu. I samotného Horváta, který byl zvyklý na novinářský hyenismus, překvapilo, s jakou vervou se do Roberta pustili. Nebylo v tom nic osobního. Média jen kopírovala poptávku společnosti, ostatně jako vždy. Jestli jim něco bylo vlastní, tak schopnost vyčítit politickou mršinu. Kroužili nad Robertem celé týdny. Omílali jeho aféru znovu a znovu. A lidé pořád neměli dost. Příběh mladého politického génia, který příliš rychle vystoupal na vrchol, je nepřestával fascinovat. Každý den doslova dychtili po dalších zprávách a hádali se mezi sebou, jestli ho poslanecká sněmovna zbaví imunity a vydá k trestnímu stíhání. Robert konečně pochopil, jak nebezpečné je si něco přát. Chtěl se stát legendou internetu, což se mu splnilo. Raperský videoklip založený na jeho pokusu odpovědět viděl už milion lidí. V umění utahovat si ze svých elit byli Češi prostě nepřekonatelní.

Kauza se propírala nejenom v bulvárních, ale i v seriózních novinách. „Robert není ženatý, může si chodit, s kým chce. K obvinění ze zneužití nejsou důkazy. Mohly si to celé vymyslet, aby se mu pomstily,“ zastávali se ho někteří, ovšem odpůrců přibývalo: „Poslanec, který znásilňuje nevinné ženy a chodí s kurvou? Děláte si srandu?“ U většiny mužů Robert stoupl, ovšem horší to bylo u žen. Rozštěpily se do dvou táborů, které se navzájem hejtovaly. Úplně nejhorší byl propad důvěry mezi staršími lidmi, kteří neviděli na vztahu jejich vnuka s prostitutkou vůbec nic dobrého. Co bylo zajímavé, že kauza nenechala nikoho chladným. I ti, kteří se o politiku nezajímali, ji najednou

komentovali. Zčásti za to mohlo neutřelé téma, ovšem přispěla k tomu i Robertova osobnost. Dokázal u miliónů lidí vzbudit tolik různých obrazů sebe sama, že se společnost nedokázala dohodnout na tom, který z nich je ten pravý.

Jedni ho považovali za typického politika, který se neza-
staví před ničím. Druzí v něm viděli profesionála, který si ne-
dokáže uspořádat soukromý život. Pro některé byl zas hloupým
mladíkem, který ze svého průseru už nevybruslí, pro jiné nad-
časovým politikem, který se nebojí společenských tabu. Věřící
mu nemohli přijít na jméno, liberálové ho opěvovali, ženy si ho
představovaly ve svých erotických fantaziích a důchodci Ro-
berta sice nesnášeli, ale neunikl jim jediný televizní šot, kde
se o něm mluvilo. Robertovi se tak povedlo něco nevídaného.
Vzbudil diskuzi napříč celou společností, přestože byl pouze řa-
dovým poslancem. Je možné oddělit politikův soukromý a veřej-
ný život? Kde končí jeho osobní záležitosti a začínají státnické?
Plní politické elity pouze manažerskou funkci, nebo mají prosa-
zovat i určité hodnoty? Jakou moc má vlastně veřejné mínění?

Zásadní roli v tom, jak bude společnost celou kauzu hodnotit, sehraje hlasování o Robertově vydání policii. Horvát loboval za to, aby imunitní výbor poslancům hlasování nedoporučil, ovšem bohužel v něm měly většinu vládní strany, kterým se kauza jejich největšího konkurenta hodila do krámu, takže ji budou živit tak dlouho, dokud to půjde. S hlasováním o zbavení imunity tak nespěchaly.

Než k němu dojde, měl Robert od svého předsedy zakázáno vycházet z domu. Sledoval suk na podlaze svého obýváku a připadal si, jako kdyby to bylo včera, co zvracel do lavoru a všechny proklínal. *Kurvy jedny. Kdybych mohl, zakroutil bych jim krkem. Nebýt jich, novináři by se nedozvěděli o mně a Adéle.* Jeho podezření se nakonec nepotvrdilo. Nejednalo se o promyšlený útok jeho nepřátel, jen tak dlouho zacházel se ženami jako s kusem hadru, až se mu to vymstilo. Přestože jeho sokové aféru nevyvolali,

využívali jí nyní, aby ho zničili. *Proč se hrabou v mém soukromém životě? Odvádím svou práci dobře, tak ať se nestarají, s kým šukám.* Opět se ocitl v situaci, kterou už nechtěl nikdy zažít. Měl jsem všechno. *Perfektní zázemí, obdiv tisíců lidí i práci, která mě naplňovala...* Když mě zbaví imunity a shledají vinným, už si nikde neškrtnu. Na obrazovce před ním se už několik dní opakovala smyčka reportáží, rozhovorů a diskuzí. Jednoduše všeho, co se o něm odvysílalo za poslední šest týdnů. Dohromady měly záznamy přes dvacet hodin, přičemž neustále přibývaly další. Zprvu mu pomáhaly přemýšlet, ale teď jeho stav jen zhoršovaly. *Všechny ty myšlenky a emoce!* Byly prorostlé mezi sebou a on se je už měsíc snažil rozmotat, ale jen se v tom zmatku víc a víc ztrácel. Tolik různých lidí mu radilo, jak dál postupovat, ale žádná rada nebyla dost dobrá.

Jsem vězněm ve svém vlastním bytě. Nemůžu si jít ani nakoupit. Horvát nechtěl kauzu jakkoliv živit a předhazoval novinářům nová témata s tím, že už je to prostě musí přestat bavit. Nepřestalo. Čím déle tlak veřejnosti ignorovali, tím více byli lidé naštvaní. Z nějakého důvodu je Robert fascinoval a chtěli znát rozuzlení jeho příběhu. Zpočátku to bral s určitým nadhledem, ale jak čas plynul a útoky se stupňovaly, šlo to s ním z kopce. Přejídal se, nechodil do posilovny a byl stále podrážděnější. *Tohle přece nejsem já.*

Ještě nikdy nezažil takovou rozpolcenost. Jako houba celou dobu nasával ostatní a dával jejich touhám správný směr, jenže teď slyšel tolik různých hlasů. Příliš mnoho, aby je nadále dokázal ovládat. Víc než kdy jindy se bál, že propadne schizofrenii. Chvilí si připadal jako lúžr a hned nato byl plný sebedůvěry. Chvilí se považoval za slušného člověka, než se sám sebe začal bát.

„Už dost!“ držel si spánky. Měl pocit, že mu za chvíli vybuchne hlava. *Nedá se to vydržet. Dejte mi už pokoj!*

V televizi zrovna běžely ty nejkritičtější komentáře: „Politik není prodavač, který se ztrapní a jde o dům dál. Pokud utrpí šrámy na pověsti, už se jich nikdy nezbaví. Myslím, že by měl složit poslanecký mandát. Nejrozumnější by bylo, kdyby opustil politiku úplně.“

Když to udělám, konečně budu mít klid. Ten politolog má pravdu. Jakmile jednou získám určitou nálepku, už se jí nezbavím.

„Vstoupil do vrcholové politiky moc mladý. Choval se jako Otesánek. Chtěl stále víc, až se mu to stalo osudným. Mluví se o něm jako o politickém nezdaru desetiletí, lidé ho srovnávají se Stanislavem Grossem. Vzbudil v nich tolik naděje a všechnu ji pohřbil. Jak teď vypadají billboardy s jeho fotkou a nápisem Poctivá práce? Měl už dávno odstoupit. Nedošlo by tak ke zbytečné polarizaci společnosti. A teď se schovává doma, kde čeká, až to přejde. To jenom dokazuje, jaký je zbabělec.“

„Zbabělec!“ hodil ovladač proti stěně. Kousky se rozlétly po celé místnosti.

Záchvaty vzteku se stále zhoršovaly. Už to odnesla většina vybavení jeho domácnosti včetně šatní skříně, kterou doslova rozštípal. Několikrát byl kousek od toho, aby rozmlátil i televizi, jenže tím by se úplně odřízl od světa. *Myslel jsem si, že už jsem se naučil ovládat, ale zmýlil jsem se. Ostatně jako ve všem v mém životě.*

„Horvát udělal velkou chybu, když bránil hlasování o vydání Karvana policii,“ hodnotila kauzu Helena Müllerová. Robert nevěděl proč, ale byla jediným politologem, jehož jméno si pamatoval. „Lidé si od Prosperity slibovali zlepšení politické kultury. Čekali, že se k takovému problému postaví čelem, zatímco reagovala stejně jako zavedené strany, vůči kterým se celou dobu tak vymezovala. Marek Horvát se ukázal jako čistokrevný politik, nikoliv státník.“

V jednom mají moji odpůrci pravdu. Měl jsem na víc. Tíha, již nesl na ramenou, byla nesnesitelná. Tak nakonec jste vyhráli.

Dosáhli jste svého. Nedokázal si představit, že by se vykopanému hrobu vyhnul. Stál na hraně prořezávající mu chodidla a bylo jen otázkou času, kdy mu dojdou síly. Žil dva životy, přičemž každý ho táhl úplně jinam. Doslova ho tak páraly napůl. *Budu bojovat až do hořkého konce. To já určuju, jaký jsem, ne oni.* Zhostil se ho známý neklid. Uvědomil si, jak byl poslední dobou povrchní. Kdyby se nenechal strhnout ostatními a postupoval podle plánu, nic z toho by se nestalo.

„Marek Horvát se ukázal jako čistokrevný politik, nikoliv státník,“ došlo mu až teď, co před chvílí slyšel v televizi. Z tisíce výroků, soudů a komentářů byl tenhle jediný, který za něco stál. Jediný, který ho přiměl rozvinout novou myšlenku. Nečekal, že nevinná idea jako tahle spustí řetězovou reakci, jež od základu změní jeho život. Hrnula se na něj jako lavina, nedokázal ji zastavit. Všechny ty hlasy, myšlenky i nejniternější touhy. Nechápal to, ale napadaly ho otázky, které vůbec nebyly jeho. *Jací jsme jako národ? Neutíkáme sami před sebou? Jaká je naše budoucnost?*

Tolik jsme si toho v posledním století vytrpěli. Sbíráme střepy a snažíme se složit rozbitý obraz dohromady, ale nedaří se nám to. Po pětadvaceti letech marných pokusů jsme ztratili víru, že uspějeme. Nedokážeme si odpustit, že jsme ve třicátém osmém nebojovali. Platíme vysokou cenu, protože jsme tehdy sklopili hlavy. Společensví musí občas zaplatit svou vlastní krví, aby si samo sebe vážilo. Jak velký je národ, za který není nikdo ochoten položit život? Po druhé světové válce jsme nedostali možnost napravit svou chybu a čtyřicet let totality nám vzalo poslední zbytky sebevědomí. Zapomněli jsme na to, kým jsme kdysi byli. Poskakujeme při sportovních utkáních a považujeme se za vlastence. Co by na to řekl Masaryk? A když se najde někdo jako Havel, na rozdíl od zbytku světa si ho vůbec nevážíme. Nejenom to. Posmíváme se mu a haníme jeho zásluhy. Posmíváme se komukoliv, kdo nás chce pozvednout, protože pravda, kterou nám ukazuje, je pro nás příliš bolestivá.

Co z nás zbylo? Zlodějící a budižkničmové. Hlupáci, kteří se snaží přechytračit jeden druhého. Robertovi až teď došlo, jak moc jsou si on a jeho národ podobní. On se také dosud vyhýbal zodpovědnosti a utíkal sám před sebou. Lhal, podváděl a dělal všechno, jen ne to, co se od něj očekávalo. Jsme méně, než bychom mohli být. Než bychom měli být. Dlouhou dobu jsme se snažili zvednout ze dna, jenže bez úspěchu. Teď se krčíme v koutě a čekáme na poslední ránu. Kdy se z bojovníků, kteří kdysi naháněli strach celé Evropě, stali zbabělci? Kdy naposled jsme všechno vsadili na jedinou kartu? Kdysi jsme za sebe a svou víru bojovali. Od té doby už uběhlo tolik času, jako kdybychom to už ani nebyli my. Vytěsnili jsme to z paměti, jako kdyby se to nikdy nestalo.

„Jenže jak probudit národ, který se rozhodl na všechno tohle zapomenout?“ položil si Robert nejdůležitější otázku ze všech.

Musím zasít tohle semínko do každého z nás. Pochopil na jednu, odkud se bere národní identita. Cítil ji. Byla živá a promlouvala k němu. Čistě, bez žádného prostředníka. Když budeme mít důvod, dokážeme to, pro co jsme byli jako národ předurčení.

Malý národ, který dosáhne velkých věcí.

Máme na co být hrdí. Dvořákova Novosvětská reprezentuje celé lidstvo ve vesmíru. A co všichni ti slavní čeští vědci? Který národ má takovou historii? Během národního obrození jsme se semkli a doslova povstali z popela. Za první republiky jsme patřili mezi dvacet nejvyspělejších zemí na světě a zůstali jako poslední demokracie ve střední Evropě...

... ale všechno to skončilo. A co zbylo teď? Máme medaile jako jednotlivci, ale v týmových sportech zaostáváme. Máme schopnosti, ale nedokážeme je využívat pro dobro všech. Proč proti sobě bojujeme, když bychom si měli pomáhat?

Stahovali jsme se tak dlouho do sebe, ale teď je na čase to změnit.

Jak?

Nemáme, kdo by nás vedl. Elity se bojí ukázat, protože jestli Češi něco nesnáší, jsou to hrdinové.

Já budu tím, kdo to změní?

Nepřijmou jen tak někoho. Musí to být osobnost, ke které budou vzhlížet. Někdo, koho nezajímají jen politické hry, peníze a sex.

Někdo, kým jsem dosud nebyl, rozechvěl se Robert. Pokud to mám někdy dokázat, musím ze sebe vydat všechno. Když se o to nepokusím, nemá můj život cenu.

Stanu se mluvčím našeho národa. A nejen to. Stanu se jeho vysvoboditelem. Díky mně se vymaníme ze starých pravd, které Čechy dosud svazovaly. Budu u našeho znovuzrození, kdy všem okolo ukážeme, že s námi musí počítat.

Můžeme se stát tím, k čemu jsme byli předurčení. Není tady Hitler ani komunisti, nikdo nám nestojí v cestě, takže to můžeme konečně dokázat. Byli jsme tak dlouho zavření v kleci. Jako starý pes bez svého pána, který neumí naložit se svobodou, ale s tím je teď konec. Máme všechno, co potřebujeme, abychom se znovu stali velkým národem. Konečně zaujmeme místo v Evropě, jaké si zasloužíme.

Další šanci už mít nebudeme. Jsme po tom všem nesmírně oslabení. Naše úspěchy zastaraly. Čapek, Hus i Komenský jsou jen jmény v učebnicích, ke kterým nemáme žádný vztah. Necítíme povinnost pokračovat v jejich odkazu. Nikdo nás nezadupe do země, ale zahyneme vlastní vinou. Pokud nepovstaneme teď, nepovstaneme už nikdy.

Udělám, co bude potřeba. Nejdřív se vypořádám s tím skandálem. Ve světle toho, co se právě odehrálo, neměla Robertova aféra žádný význam. Cítil se trapně, že se jí tak zaobíral. Stal se ze mě prachsprostý prospěchář, který zaprodal vše, čemu kdysi věřil. Zatím jsem vůbec nic nedokázal. Češi si zaslouží mnohem víc než druhořadého politika, jakým jsem byl doposud. Je načase začít psát novodobou historii českého národa. A pokud se mi někdo odváží vstoupit do cesty, zničím ho.

Exil

Pravda o Ukrajině

Uveřejněno na portálu Bez cenzury 1. 8. 2017

Přinášíme důkazy o lžích, kterými nás krmí Česká televize. Vysílá zmanipulované zprávy, nedrží se novinářského kodexu a zatajuje podstatné informace. To všechno na objednávku zpravodajských služeb z Německa a Spojených států fašistických. Jak se můžete přesvědčit pod tímto článkem, mezi vrchními představiteli ČT a CIA probíhala v minulosti e-mailová komunikace. Jednalo se o případy, kdy si ČT dovolila uveřejnit pravdu, za což jim Spojené státy, které se mimo jiné chlubí tím, jaká u nich panuje svoboda slova, vyčínily. Samozřejmě, že USA prosazují pravdu, ale jen takovou, jaká se jim hodí. V e-mailu níže z 22. 7. 2017 je projednáván případ, kdy Pavel Ryška v reportáži z východní Ukrajiny uvedl, že místní obyvatelé vítali

proruské povstalce, protože jim po letech strádání pod ukrajinským vedením konečně přinesli bezpečí a prosperitu. Jak si můžete sami přečíst, ČT bylo doporučeno, aby byl daný reportér citlivě odsunut na jiné místo, kde nebudou jeho „osobní názory“ tolik vadit. Další případ se stal 29. 7. 2017, kdy podle CIA ČT mylně informovala o tom, že bylo ukrajinskými vojáky narušeno příměří. Jednalo se prý o nepotvrzené zprávy, načež bylo ČT doporučeno, aby si lépe ověřovala své zdroje. Z uvedených důkazů jasně vyplývá, že je Česká televize ovládána CIA. Takovýchto e-mailů máme desítky! A to se nám určitě nepodařilo získat všechny. Děsí nás, jak moc je rakovina jménem CIA do naší státní televize prorostlá. Samozřejmě, že budeme získané materiály postupně uveřejňovat. Nasnadě je otázka, proč se o tom nepíše někde jinde. Odpověď je jednoduchá – nikdo nemá tolik odvahy, co my.

Redakce Bez cenzury

EDIT: Po zveřejnění našeho článku komunikace mezi USA a ČT náhle ustala. To znamená, že sledují i náš web! Sledují nás všechny! Pokud zablokují naši doménu Bez cenzury, vytvoříme jinou. V žádném případě se nevzdáme! Napište svůj e-mail do políčka níže, abychom vás mohli kontaktovat v případě, že dojde k nejhoršímu.

2. 8. 2017

Díky nejhoršímu měsíci v jeho životě Robertovi došlo něco, co měl vědět už dávno. *Nikdo mi nebude diktovat, jaký mám být. Já vidím celý obraz, já udávám směr.* Nejraději by se s tím vyrovnal po svém, jenže musel poslouchat Horváta. Věděl, že ho z první linie přesune do zálohy, a svým způsobem byl za to i rád. *Závěr jedna, až se znovu dostanu na vrchol, nikdo nebude pochybovat o tom, že to bylo mou zásluhou. Závěr dvě, na výsluní se člověk nechává rozptylovat hloupostmi a nemá čas na podstatné věci. Závěr tři, využiju čas v zákulisí, abych na sobě pracoval.*

V otázce jeho odchodu měli se šéfem jasno, ale neshodli se, jak k němu má dojít. V zásadě se taktika, s níž přišli PR poradci, dala shrnout do jednoho slova – vyčkávat. *Problém těch pokrytců je v tom, že se ohnou tam, kam zrovna fouká vítr. Neumí bouchnout do stolu a postavit se davu. Dají lidem to, co chtějí, ale ne to, co potřebují. A zrovna teď národ potřebuje ukončit tohle šílenství.*

Robert proto vynaložil značné úsilí, aby dosáhl svého. Nemohl manipulovat přímo s Horvátem, jelikož by to hned prohlédl, takže tahal za nitky jeho poradců. Postupně je zpracovával, vytvářel mezi nimi rozpory, potlačoval špatné úvahy a povzbuzoval správné, aby nakonec prosadili jeho řešení. Horvát o tom nejdřív nechtěl ani slyšet. Robert si byl tak jistý tím, že to vyjde, že se dokonce stavěl na jeho stranu.

„Myslím, že pan předseda má pravdu. Neměli bychom se v tom už dál vrtat,“ využil Horvátovy největší slabiny.

Naslouchání jeho poradcům mu přineslo úspěch ve volbách, proto jejich názorům přikládal o dost větší váhu, než by měl. Nejspíš si to brzy uvědomí a tenhle přístup přehodnotí, ale pro teď to bude fungovat. Znal svého šéfa natolik, že dokonce věděl, co odpoví. „Počkej, Roberte. Musíme bejt flexibilní, když

se situace vyvine jinak, než jsme očekávali. Taková už je politika.“

Robert se jen tak tak udržel, aby se nepousmál.

„Co si o tom myslíte vy?“ pohlédl Horvát na ostatní účastníky porady, načež se v místnosti rozproudila živá diskuze.

Robert do ní jen občas zasáhl, aby udržel ten správný směr, jinak hrál roli nezaujatého pozorovatele, který stojí za svým předsedou. Přesně tak, jak to měl Horvát rád.

„Ale jak by mělo takový prohlášení vypadat? Jaký do něj vložit poselství?“

Jeho otázky naznačovaly, že má Robert v podstatě vyhráno.

„Tak tady jen tak neseď a nekývej hlavou!“ napomenul ho šéf. „Jedná se přece o tvou budoucnost,“ lezly mu oči z důlků. Takhle vypadal vždy, když dospěl k významnému rozhodnutí. Pro jeho nejbližší spolupracovníky byly signálem, že mu nemají odporovat.

Bingo! Akorát si příště musím dát větší pozor. Byl jsem moc nad věcí, což není přirozená reakce pro člověka v mé situaci. Kdyby byl Horvát pozornější, mou lest by prohlédl. Ještě ale nemám vyhráno. Konečně přišla chvíle, kdy zúročím své týdenní úsilí. Musím vypadat, jako že mě to právě napadlo. Jakmile přednesl hlavní body svého prohlášení, místnost utichla.

„Výborně,“ ozval se jako první Horvát. „Řekneš jim, co nechtěj slyšet, ale zachováš si tvář. Jedná se o risk, ale zrovna u tebe by to mohlo vyjít. Dejte to dohromady s Milanem. Napište i moji část a pak mi to celý pošlete ke schválení.“

Přestože bylo kolem Roberta posledních pět týdnů pořádně rušno, nebylo to nic oproti tomu, co se dělo po ohlášení tiskové konference. *Budou tam úplně všichni*, upravoval si Robert kravatku. Dnešním prohlášením sice získá sympatie spousty lidí, ale zároveň se odřízne od dalších. *Je lepší, když mě nenávidí, než aby o mně vůbec nevěděli. Jakmile mě nesnáší, projevuji emoce, se kterými můžu dál pracovat.* Ve chvíli, kdy vstoupil do sálu plného

reportérů, přepadly ho pochybnosti. Při pohledu na jejich tváře si uvědomil, jak těžké bude získat ztracenou důvěru. *Musím odvést profesionální výkon a nenechat tak nikoho na pochybách, že se mnou musí dál počítat.*

Dnes všem ukáže, jakým typem politika vlastně bude. Necítil se jako ekonom ani manažer, ale viděl sám sebe jako státníka a vizionáře. *Jsem tím, na koho se český národ bude moci spolehnout, až mu bude nejhůř.* Téměř nevnímal proslov svého šéfa, v němž zdůrazňoval, že je Prosperita moderním hnutím, načež si neodpustil kritiku vlády, která by se měla starat o fungování státu, a ne o to, s kým který poslanec spí.

Konečně přišla řada na Roberta. Když přistoupil k pultu, nebylo slyšet nic jiného než spouště fotoaparátů. Dostal strach. *Jednou jsem se rozhodl, tak se toho teď budu držet.*

„Děkuji, pane předsedo,“ otočil se na Horváta, který stál vedle něj. „Původně jsem chtěl přečíst tento projev, ale nakonec k vám budu zcela upřímný,“ držel se scénáře a odložil poznámky stranou. Jeho prohlášení vzbudilo v zaplněném sále rozruch. Novináři prováděli jeden zběsilejší výpad za druhým, dokud ho neoddělili od stáda. Teď si konečně mohou pochutnat na jeho vnitřnostech. A ještě k tomu v přímém přenosu! O něčem takovém se jim nesnilo ani v těch nejdivočejších snech.

„Společnost se chová stejně jako její elity,“ vypadal Robert, že hledá správná slova. „Nepokládám se za vzor pro ostatní a ani se tak nechoval,“ rozmluvil se konečně. „Poslední měsíc jste se ptali na řadu důležitých otázek. Záleží na tom, jaký mají politici charakter, když odvádí svou práci dobře? Chceme, aby veřejné prostředky spravovali poctiví lidé, nebo ti, kteří tomu doopravdy rozumí? Jsem vůbec nepoctivý, když udržuji milostný vztah s prostitutkou? Kdo to může posoudit? Jediné měřítko efektivnosti pravidel by mělo být, nakolik prospívají naší společnosti. Nežijeme ve středověku. Můžeme je změnit, pokud se shodneme na tom, že už nám neslouží. Ponechejme si pouze

pravidla, která mají smysl a pomáhají nám. Taková, která budeme dodržovat, protože chceme, ne protože musíme. Kdo vlastně určuje naše hodnoty?“ pozvedl ruce. Tak moc se zabral do proslovu, že nesledoval reakce novinářů. Až teď si všiml, že hltají každé jeho slovo. „Jste to vy, lidé. Zachoval jsem se jako zbabělec, když jste se mě zeptali na obvinění paní Matouškové. Schovával jsem se za svou stranu a čekal, až se skandál přežene,“ podíval se do kamery. „Jakou zprávu jsem vám tím vyslal? Že máme strkat hlavu do písku pokaždé, když padne nepříjemná otázka? Nebudu čekat na hlasování o mém vydání policii a schovávat se za svůj mandát. Nebudu škemrat o přízeň poslanců. Žádný trestný čin jsem nespáchal, nemám se tak čeho bát. Vzdávám se svého mandátu a ode dneška jsem jen řadovým členem Prosperity. Jakmile své jméno očistím, budu znovu kandidovat. Věřím, že mi dáte svůj hlas. Tentokrát už před vámi nebudu nic skrývat a na rovinu říkám, že budu dál rozvíjet svůj vztah s Adélou. Nevidím v tom nic špatného a nezajímá mě, co si o tom někteří myslí. Stanu se politikem, jakým jsem měl být už dávno. Politikem, jakého si zasloužíte. Spousta z vás mě bude napadat, že jsou to jen prázdná slova. Svými činy vám nakonec ukážu, že jsem se změnil a zasloužím si vaši důvěru. A pokud ne, odešel jsem dnes se ctí.“

V té chvíli si Robert naplno uvědomil, jakou moc v sobě skrývá veřejné vystoupení. Měl přítomné novináře v hrsti. Myslel si, že sto lidí je prostě stonásobně těžší ovládnout, ale nemohl se víc mýlit. Tváří v tvář by je nikdy nepřesvědčil, ale takhle, když byli součástí davu, se to podařilo. *A co teprve lidé u televizi?* Vize, které v několika lidech vyvolal, z nich doslova vytryskly a šířily se do okolí. Nedokázali se jim ubránit, dokonce ani ti, kteří ho běžně kritizovali. Sál se slil se do jediné entity. Mnohem silnější a krásnější, než byl pouhý součet jejich částí. Inspirovala ho a zároveň mu naslouchala. *Co všechno společně ještě dokážeme?*

10. 11. 2017

Škola zavřená na začátku tisíciletí se pomalu rozpadala. Popraskané stěny, rezavějící konstrukce i zatékající střecha napovídaly, že ji brzo strhnou. Na rozdíl od hlavní budovy, která byla už tak zdevastovaná, že do ní byl zakázaný vstup, se tělocvična ještě využívala. Hrál se tady sálový fotbal, pořádaly družstevní schůzky i bleší trhy.

Marián sedící na švédské bedně ovšem nic z toho dělat nehodlal. *Zkurvená zatuchlina*. Odplivl si. Přestože od jeho pokusu o sebevraždu uběhl rok, měl pocit, jako by se to stalo právě teď. *Zmáčkkl jsem spoušť, jenže zbraň nevystřelila*. Nemohl tomu stále uvěřit. *Konečně jsem se odhodlal to udělat, ale ta zkurvená pistol nefungovala*. Nejdříve se cítil ukřivděně, ovšem pak ho naplnil nepopsatelný klid, díky němuž dávalo všechno to ponížení, bolest i samota smysl. *Ještě nenadešel tvůj čas. Ještě tady máš práci*.

Dlouhé měsíce se ptal sám sebe, co je jeho údělem, přičemž se snažil fungovat jako normální člověk. Každý den bojoval sám se sebou. Věděl, co chce, jenže jeho mysl ani tělo ho neposlouchaly. Antidepresiva vysazoval naněkolikrát, než se mu to konečně podařilo. Sílu mu dodávalo právě vědomí toho, že se stal vyvoleným. Záblesk, který přišel po neúspěšné sebevraždě, se pomalu rozrůstal do konkrétní vize. Děsila ho a naplňovala zároveň. *To je ono! To je to, co tady mám vykonat. Moje největší odměna a zároveň můj největší trest*.

Proto nyní seděl ve staré tělocvičně. Vlasy rozčesané uprostřed na dvě poloviny byly naposledy v módě v minulém století stejně jako maskáče, které měl na sobě. *Víc už jich nedorazí*. Vyschlo mu najednou v krku. Jeho bývalí kolegové, dnes veteráni stejně jako on, přišli hlavně proto, že i po těch letech cítili povinnost chránit jeden druhého. Chtěli pomoci svému kamarádovi,

se kterým to šlo z kopce. Romanovi pořád vrtalo hlavou, co je tak důležitého, že mu to Marián nemůže říct po telefonu a musejí se kvůli tomu scházet. Všichni byli potichu, což ještě umocňovalo napjatou atmosféru.

„Určitě chcete vědět, proč jsem vás dneska svolal,“ poškrábal se Marián na hlavě a nevědomky tak upozornil na svou jizvu. „Všechno, co tady řeknu, zůstane jen mezi náma.“

„Bez těch keců, Máro,“ skočil mu Roman do řeči. Měl sepjaté rty a přísný pohled jako pokaždé, když dával rozkazy. Přestože žili úplně jiné životy, teď když byli zase spolu, vrátil se znovu do role velitele. „Víš, že nám můžeš říct všechno.“

Ostatní přitakali. Bývalí členové elitní jednotky sedící na zíněnkách a popíjející pivo už na první pohled nepatřili do školní tělocvičny. Po nesmělém úvodu se teď cítili ještě trapněji a litovali, že pozvání neodmítli. Měli dost svých vlastních problémů, nepotřebovali být součástí Mariánových paranoidních představ.

„Nebudu čekat, až bude pozdě,“ vyštěkl Marián.

„Jak to myslíš? Pozdě na co?“ zeptal se Roman.

„Všichni ti uprchlíci. Migrujou sem jako nějaký kobylinky. Natahají nám tady jejich zasraný problémy.“

Ostatním hned došlo, co tím myslí. Vzpomněli si na společnou službu v Afghánistánu. Zkoušeli o tom mluvit s tolika lidmi, ale nikdo jim nerozuměl. Byli v tom spolu. Spoléhalo jen na sebe a nemohli věřit nikomu jinému. Jinak by ve světě plném nejistoty, kde se na ně vesničané usmívali, načež se je pokusili zabít, nepřežili.

„Prožili jsme si tam hotový peklo. Riskovali jsme životy, aby se lidi nebáli jít do metra, a teď to možná všechno přijde vniveč,“ zalila Mariánův obličej čirá nenávist. „Útoky ve Francii, Belgii i Anglii, totálně destabilizované jih Itálie. V EU jen žvatlají o tom, jak by se to mělo vyřešit, ale nejsou schopní domluvit se ani mezi sebou, natož aby s tím něco udělali.“

„To je pravda,“ přitakal Jarda. „Ti kokoti vůbec nevědí, která bije. Teď, když se nepřítel ještě mobilizuje, by to mohli ukončit s relativně malými ztrátami.“

„Nepřeháníte trochu?“ zeptal se Luboš, který byl z jejich jednotky vždy největším optimistou. To ovšem neznamenovalo, že neuměl odhalit teroristu infiltrovaného na shromáždění mezi vesničany ve chvíli, kdy ostatním proklouzl.

„Kdo ví, kolik se mezi těma uprchlíkama skrývá spících agentů? Kdo ví, jestli nečekaj, až jich bude dost, aby zaútočili? Neříkám, že se to stane, ale je tady to riziko. Rozumný velení by už začalo jednat. Podívej se na Rusko. Tak vypadá bojeschopnost, ne to, co předvádí Evropa.“

„Asi se shodneme na tom, že reakce Evropský unie neodpovídá vážnosti situace,“ utnul rozepři Roman. Chlapi s ním souhlasili. Jako vojáci se vždy připravovali na nejhorší. „Ale co my s tím? Chceš snad založit spolek veteránů a probírat to u piva? S tím běž do hajzlu.“

„Mě je úplně u prdele, co se děje ve Francii nebo Itálii,“ ozval se Jarda.

„Doplatíme na to i my. Copak to nechápeš?“ vyčetl mu Marián. Jako pravá ruka velitele měl v jednotce výsadní postavení a teď na to spoléhal. „Se podívej, co se ještě donedávna dělo v Maďarsku, dyť je to jen kousek vod nás. Jestli se destabilizuje Evropa, a vona se stoprocentně destabilizuje, nás to nemine. Jak moc pak budem ve sračkách, záleží jen na tom, jestli začnem jednat už teď, nebo až to přijde.“

„Co máš v plánu?“ nadechl se hlasitě Roman. Za ta léta na jeho širokém obličejí přibyly vrásky.

„To, co umím nejlíp. Bránit tuhle zemi.“

„Jak?“

„Založíme stranu, vytvoříme milice. Musíme bejt připravený. Můžem trénovat přímo tady.“

„Rád jsem tě po dlouhý době viděl,“ vstal Roman, „ale musím domů za ženou.“

„Byli jsme tam, Romane. Lidi nám to uvěřej. Čím víc nás do toho půjde, tím líp,“ vstal i Marián. *Musím ho přesvědčit.*

Hádal se s ním ještě dalších dvacet minut, ale bez úspěchu.

„Kde jsou vostatní?“ odhrnul si vlasy z čela. Vůbec je neviděl odcházet, ale teď tady byl jenom oni dva.

„Šli domů a ty bys měl jít taky, Máro. Kdyby to byl kdokoliv jiný, vysral bych se na něj, ať si dělá, co chce,“ tvářil se Roman pořád stejně neústupně. Marián ho vždy obdivoval za to, jak dokázal přesvědčit druhé. I proto ho tak zoufale potřeboval. „Jsem moc rád, že už je ti lépe,“ narážel na to, že od té doby, co se viděli naposled, přibral Marián patnáct kilo.

„Zkrať to,“ pozoroval ho Marián svýma temnýma očima.

„Měli bychom zůstat loajální, i když jsme ve výslužbě.“

„Právě proto to musím udělat. Složil jsem přísahu republice, ne jim.“

„Než ti dojde, že to byla chyba, skončíš ve vězení. Vyser se na to, dokud můžeš. Bereš pořád prášky?“ podíval se na něj tak, že hned znal odpověď.

„Když jsme spolu sloužili, projevoval si vo dost víc vodvahy. Teď z tebe zbyl jen vystrašenej kokot.“

„Nech si ty kecy, Máro,“ zvýšil jeho přítel hlas, načež dodal o dost vlídněji: „Přiď k nám na oběd příští sobotu. Ukážu ti vnučku. Domluví se s Hankou a ještě ti zavolám.“

„Díky,“ zmírnil i Marián svůj útočný tón. Došlo mu, že nemá cenu se s ním hádat. Na rozdíl od něj měl Roman rodinu, o které se musel postarat. V jeho situaci by reagoval úplně stejně. Chtěl ještě něco říct, ale než se stihl zeptat, jeho bývalý velitel mu na to odpověděl:

„To, o čem jsi tady mluvil, je jen mezi námi. Jsem si jistý, že ostatní to cítí stejně.“

8. 10. 2018

Kryštof zavřel oči a snažil se uklidnit. *Nehledě na to, jak moc se snažím, je to stále horší. Pomalu se měním v monstrum.* Připadal si vytržený ze společnosti. Nezajímala ho auta, sociální sítě ani fotbal. Přátelé mu radili, aby se rozveselil a myslel pozitivně. Nerozuměli tomu, že moc dobře ví, co má dělat, jen to prostě nedokáže. Necháпали, že nepotřebuje rady, ale někoho, kdo by stál při něm. Monika s ním už druhý týden nemluvila a rodiče se o něj nezajímali. *Choval jsem se jako kretén. Nedivil bych se, kdyby se mnou do konce života nepromluvila.*

Co mám dělat? Měl pocit, že je úplně sám uprostřed oceánu. Všude kolem byla voda, ale nemohl se napít, takže umíral žízní. Slunce, které ostatním dodávalo energii, ho pomalu zabíjelo. *Utrpení se dá přežít, pokud má člověk důvod, jenže já prostě nemám proč žít.* Byl unavený, ale nemohl spát. Když nakonec usnul, ráno se nemohl probudit. *Už to dál nevydržím.*

Je to všechno má vina. Neumím být šťastnej. Kdykoliv zažívám radost, cejtím se nesvůj a jen čekám, co se posere. Vlastně dělám všechno, abych byl nešťastnej, protože je to pro mě mnohem přirozenější. Právě proto jsem se vobklopil lidmi, který mě ponižují. Ráno vstanu a budu vopakovat stejný chyby. Jinak to ani neumím.

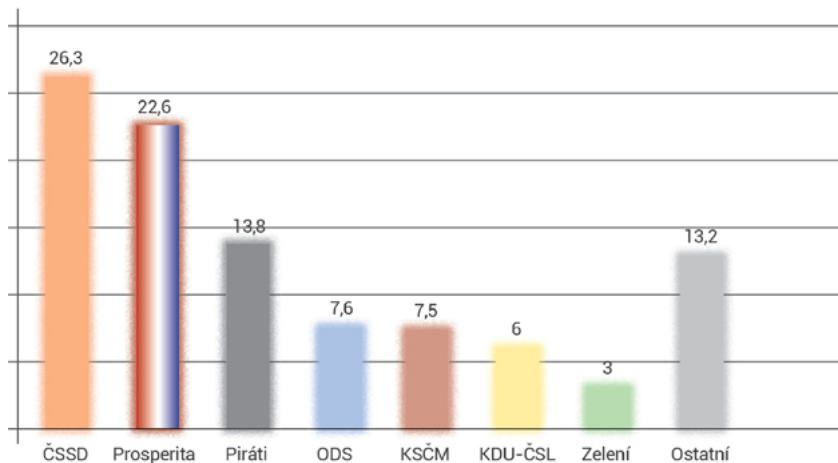
Chvilu, kdy přemýšlel nad tím, že svůj život dá konečně do pořádku, netrvaly nikdy dlouho. *Proč se vlastně snažit? Cokoliv udělám, jen voddálí nevyhnutelný.* Sledoval jizvy na svém předloktí.

Jsem nula, která nemá ani dost vodvahy zabít se. Raději budu žít ve sračkách a neustále si stěžovat.

Chlast ve mně vodbourá všechny zábrany, takže nebudu posranej se pořezat. Musím to udělat, když nebudou naši doma. Poslední, co chci, aby se ze mě stal kripl.

*S mým štěstím tak určitě skončím. Rodiče mě pak strčej do ústavu, kde budu celý den slintat do peřin.
Právě proto se mi to musí povést.*

VÝSLEDKY VOLEB DO PS – ŘÍJEN 2019

16. 11. 2019

ČSSD zůstává u moci

Publikována na Tamtam.cz

Předčasné volby do poslanecké sněmovny nepřinesou změnu, po níž veřejnost už delší dobu volá. U vlády se udrží ČSSD, která i přes horší výsledek než před třemi lety vytvoří Trojkoalici, ovšem s jinými partnery. Opět tak vyřazuje ze hry druhou nejsilnější stranu Prosperitu, jejíž předseda Marek Horvát už se nechal slyšet:

„Je to neslýchané. Přestože jsme získali hlasy čtvrtiny Čechů, jsme vykázáni do opozice. Sociální demokraté už měli tolik skandálů, vyhráli nad námi jen s nepatrným rozdílem, přesto nám tady budou další čtyři roky vládnout. Nechtějí s námi do koalice, protože bychom zarazili jejich machinace s veřejnými penězi a odřízli je od kmotrů. Abych byl upřímněj, čekal jsem, že budou Piráti chytřejší. Místo toho, aby v tom nechali ČSSD vydusit tak, bychom měli druhý pokus o sestavení vlády my, rovnou jim vlezli do chomoutu. Bude je to stát krk a do sněmovny už se příště nedostanou, stejně tak jako Zelení. Jak tady teď stojím, tak vám slibuju, že tohle je poslední vláda ČSSD. Příští volby Prosperita vyhraje a dostaneme od válu všechny ty mafiány. Ukážeme všem, jak se má vládnout, a konečně uděláme z Česka moderní demokratickou zemi.“

9.

Zainterесovaná mládež

9. 10. 2020

Všechna místa v sále byla obsazená, takže si další zájemci museli sedat na schody. Helena byla nervózní jako před každým vystoupením. Přestože přednášela v zaplněných sálech, přispívala do prestižních novin a poskytovala rozhovory do televize, sevřelo se jí hrdlo. *Budu jim mít co říct?*

Jakmile se v červeném kostýmku postavila, místnost utichla. Vypadala prostě dobře. Profesionálně a zároveň lidsky, konzervativně, ovšem ne moc upjatě. Především by jí nikdo v místnosti netipoval devětatřicet.

„Vážím si toho, že jste dnes přišli,“ přivítala studenty vřelým úsměvem. „Když jsem vybírala téma této přednášky, neustále jsem si pokládala stejnou otázku. Nakonec jsem se rozhodla věnovat se právě jí. Jsme na prahu další revoluce? Současný

politický systém funguje už od 19. století. Přestože přežil obě světové války, teď mu dochází dech. Lidé volají po zásadních změnách, které ovlivní život každého z nás. Ovšem nemůžeme přijímat reformy nezávisle na tom, jak to dělají ostatní, protože žijeme v globálním světě. Systém nabobtnal do takových rozměrů, že se v něm identita jednotlivce i národa začíná rozplývat a my se logicky začínáme bránit. Kdo nám vlastně vládne? Jedná se o složitý soubor vztahů mezi vládami, korporacemi a investory, přičemž obyčejný člověk nemá žádnou moc. Místo toho, aby krize v roce 2007 poměry urovnala, jenom prohloubila nespravedlnost. Proč by jedno procento vyvolených mělo určovat, jak máme žít my ostatní? Přestože se jako společnost vyvíjíme, systém se snaží udržet status quo. Otázkou ovšem není jestli, ale kdy dojde k zásadním změnám.“ zakončila Helena úvodní zamyšlení. „Jak by podle vás měl vypadat moderní politický systém?“

„Hodně se dnes mluví o vládě lidu,“ ozvala se dívka z druhé řady.

„Pro prvního je zvednutí ruky vždy nejtěžší,“ pochválila ji Helena. „Vláda lidu je spíše všeobecná představa, do níž se dá ledacos schovat. Paradoxně toho zneužívají totalitní režimy, které tvrdí, že jen plní vůli lidu. Jedná se o formu davové psychózy, kde vládnou všichni a zároveň nikdo, což v sobě nese obrovské riziko. Vždy se totiž najde někdo, na kom si rozružené stádo vybijе zlost. A jelikož je anonymní, nakonec nikdo nenese zodpovědnost. Naproti tomu je demokracie postavena na osobní zodpovědnosti a dohodnutých pravidlech. Je to jasně popsáný systém, v němž je základní hodnotou člověk a jeho právo na život.“

„Co říkáte na sofokracii?“ zeptal se jiný student.

„Věřím tomu, že kdyby se nám ji podařilo vytvořit, tak bychom během pár desetiletí odstranili problémy, s nimiž lidstvo bojuje už celá staletí. Důležité je si uvědomit, že vzdělání a moudrost neznamenají totéž. Dnešní profesori mají tak úzký

záběr své specializace, že jim totálně ujíždí vlak v ostatních oborech. Navíc se moudrý člověk málokdy označí za moudrého. I kdybychom je pomocí určitého klíče vybrali, nechtěli by nejspíš do politiky. Alespoň v dnešní době se od ní drží co nejdále,“ rozesmála Helena celý sál.

„Podle mě je naším největším problémem byrokracie,“ vzal si slovo někdo další. „Jakmile začne vláda projednávat nějaký zákon, trvá celý roky, než ho uvede do praxe. V jednom dokumentu teď ukazovali, jak by vypadalo řízení státu pomocí nejmodernějších technologií a v podstatě online. Lidi měli určený pravomoci, podle kterých rozhodovali o tom, co se jich týká. Systém řídil superpočítač, který zajišťoval nestrannost a aby to celý dohromady nějak fungovalo. A teď to nejlepší – ten superpočítač by poskytoval lidem podstatný informace k tomu, aby se mohli rozhodnout, přičemž by nemohli hlasovat, dokud by nedokázali, že danému tématu rozumějí.“

Helena milovala science fiction, takže i na tuhle otázku znala odpověď. „Před zavedením podobného systému je ovšem třeba zodpovědět některé otázky. Jak takový superpočítač zabezpečit proti nepovolenému zásahu? Kdo by určoval algoritmy, na jejichž základě by se rozhodoval? Kdo by držel klíč ke zdrojovému kódu celého systému, případně k jeho vypnutí? Věřím, že na to co nejdříve najdeme odpověď a vydáme se tímto směrem. Díky umělé inteligenci můžeme vyřešit řadu problémů, se kterými si dnes nevíme rady. Navíc bude řízení státu daleko efektivnější a při hlasování nemusíme odpovídat jen ano/ne, ale můžeme své přání vyslovit daleko přesněji. Každopádně je tohle všechno hudbou budoucnosti, nejdříve se musíme vymanit ze statusu quo. Máte nějaké nápady, jak to udělat?“

„Musíme postupovat po malých krůčcích,“ ozval se mladík s dredy. „Nikdo přece nemůže znát finální podobu nového systému. Odstraňme brzdy, který udržují systém ve statusu quo, a nechme věcem volný průběh.“

„Výborně!“ neskrývala Helena nadšení. Milovala práci s mladými právě proto, že místo kritizování mnohem častěji hledali způsob, jak problém vyřešit. Nakonec souhlasila se sérií přednášek na univerzitách, přestože se toho nejdřív bála. „A jaké jsou podle vás ty největší brzdy?“ zeptala se ho, zatímco uvažovala nad tím, jak těžké pro něj musí být umýt si hlavu.

„Kumulace moci. Když vznikala demokracie, rozdělila se státní moc na výkonnou, zákonodárnou a soudní. Musíme udělat to stejné s médií, politiky a korporacemi. Tyhle tři složky by na sobě měly být nezávislé, jenže když vidíte, co se děje u nás...“ neskrýval mladík své rozhořčení, „nechápu, jak můžou být lidi tak hloupí.“

„Nejsou hloupí,“ podívala se na něj přísně Helena. „Z jejich pohledu to dává smysl. Podívejte se, čím je krmí média. V jejich situaci bychom jednali stejně. Každý vidíme jen část obrazu. Abychom ho viděli celý, musíme nejdřív pochopit názory, s nimiž nesouhlasíme.“

„Jen mě štve, že to jde s demokracií u nás z kopce. Horvát vlastní nakladatelství Lumia, řídí obří korporaci a nejspíš bude brzo premiérem. Abychom se pohnuli z místa, potřebujeme tuhle moc oddělit, ne ji vložit do rukou jednoho člověka.“

„Souhlasím s vámi. Většina lidí dnes věří tomu, co vidí v televizi nebo na internetu. Doby, kdy tištěné noviny vydělávaly, jsou dávno pryč. S tím, jak se pomalu přesouvají na internet, si musíme odpovědět na otázku, zda jsme ochotní platit za kvalitní informace, případně jestli je financovat z veřejného rozpočtu.“

„Jenže od politiků se pomoci nedočkáme. Horvát se stěží vzdá výhody, kterou mu vlastnictví médií poskytuje.“

„Tady naštěstí nastupuje občanská společnost, která už se začala mobilizovat,“ odpověděla Helena. „Přibývá demonstrací, stejně jako vznikají nezávislé zpravodajské servery sponzorované obyčejnými lidmi. Zdá se, že se český národ pomalu probouzí k životu.“

„Není tenhle koncept už dávno překonaný?“ oponovala Heleně jedna studentka. „Nacionalismus způsobil už dvě světové války. Neměli bychom se všichni cítit především jako Evropané?“

„Výborný dotaz!“ pochválila ji Helena. „Nacionalismus je agresivní forma vlastenectví, která nadřazuje určitý národ nad ostatní, přičemž vlastenectví je ochota položit za svůj národ život. Na tom není nic špatného. Osobně se mi více líbí myšlenka Evropského společenství postaveného na národnostních státech. Koncept Spojených států evropských, které by byly obdobou USA, podle mě nebude nikdy fungovat. Máme za sebou odlišnou minulost, měli bychom tak stvořit něco nového, co nás bude nejlépe vystihovat.“

„Ale jak vysvětlit rozdíl mezi vlastenectvím a nacionalismem obyčejným lidem?“ chtěla vědět dívka.

„Už Masaryk říkával, že láska k národu je pro něj natolik samozřejmá, že o ní nemusí mluvit. Pravého vlastence tedy poznáte podle jeho činů, nikoliv slov. Jsem přesvědčená, že nacionalismus vyvěrá z nedostatečného sebevědomí. Po převratu jsme se dlouho hledali. Trvalo nám, než jsme nastavili zdravé vztahy a vrátili se k přirozené struktuře společnosti. Když se podíváte zblízka, všimnete si, jak je živelná a zároveň má pevné hodnoty. Mezi naše elity patří umělci, vědci, novináři, inženýři i podnikatelé. Tyhle osobnosti by se měly navzájem podporovat, mluvit s lidmi a pomáhat jim překonat jejich obavy. Mám ze současného vývoje dobrý pocit, stejně jako z vás. Používáte věcné argumenty, nebojíte se diskutovat a respektujete ty, kteří s vámi nesouhlasí. Jen tak dál.“

„Děkujeme moc,“ vzala si mikrofon moderátorka, aby přednášku ukončila. „Chtěla byste říct něco na závěr, paní docentko?“

„Studujete politologii, takže o ní víte víc než ostatní. Nechte se vyvést z míry názory, které někdo plácnul na svém blogu. Mladí lidé hráli v transformaci společnosti vždy klíčovou roli. Možná to tak necítíte, ale opravdu máte sílu změnit spousta

věcí. Mluvte s vašimi rodiči, budou vám naslouchat. Proto vás vychovali, abyste dokončili, co jejich generace začala. Děkuju všem za pozornost.“

15. 10. 2020

Evropská unie se musí změnit

Karel Vašíček, úvod ke konferenci STOP

Evropská unie pošlapává principy, na jejichž základě vznikla. Pokud jsme si všichni rovni, proč se schůzek, kde padají zásadní rozhodnutí, účastní jen zakládající členové? Pokud se jedná o svobodné seskupení, proč Evropská komise vydává nařízení, aniž by je s námi předem diskutovala? Pokud se všem měří stejným metrem, proč nemusí někteří dodržovat pravidla? Pokud je základní hodnotou EU ochrana lidských práv, proč by mělo mít Turecko výjimku?

Musíme Evropskou unii reformovat. Z fungujícího uskupení vznikl byrokratický aparát plný úředníků, kteří ztratili kontakt s realitou. Plní příkazy svých nadřízených, přičemž se vůbec nezajímají o to, jaké budou dopady jejich rozhodnutí na obyčejné lidi. Zabývají se malichernými spory místo toho, aby vyřešili problém migrace. Omezují pravomoci členských států, přitom nerespektují jejich potřeby. Tímto vyzývám země střední a východní Evropy, aby se spojily. Musíme v Europarlamentu vytvořit silný blok a být tak protiváhou zakládajícím členům. Jakmile při hlasováních demonstrováme naši jednotu, začnou nás brát konečně vážně.

3. 11. 2020

Marián byl po fiasku v tělocvičně doslova rozpolcený. Jedna jeho část chtěla žít normální život nebo se o to alespoň pokusit. Věnovat se koníčkům, možná si najít ženu, slavit Vánoce a hrát si na někoho, kým ve skutečnosti není. Jenže ta druhá, která viděla všechnu tu nespravedlnost a pokrytectví, ho nutila jít opačným směrem. Nebylo otázkou, jestli získá převahu, ale kdy. Pracovala pomalu a sebejistě jako kořen prorůstající skálu. Jeho staré já schopné empatie rozpraskávalo a drolilo se na kusy, až z něj nezbylo téměř nic. Jakmile byla proměna dokončena, nastal čas vydat se do podsvětí za svými druhy. Společnost jimi opovrhovala, označovala je za zločince, přitom oni jediní Mariánovi rozuměli. Zpočátku se mezi mladými neonacisty cítil trapně. Naštěstí byl na místě, kde započala nová kapitola jeho života, někdo, kdo se ho ujal.

Soukromý klub Na jedný noze vypadal jako obyčejná hospoda. Jakmile člověk znal heslo, které se každý měsíc měnilo, pustila ho obsluha dál. První, čeho si všiml, byl zápach způsobený podmáčeným sklepem. Nejdůležitějším místem byl samozřejmě bar, za nímž se nacházela stará hnusná kuchyně sloužící jako skladiště. Celková kapacita byla něco přes padesát lidí.

Všichni si klub neodmyslitelně spojovali s Piraňou, který ho odjakživa vedl. Do prvního patra, kde bydlel, byl povolen vstup jen pár vyvoleným. Do posilovny chodil každý den, zatímco hlavu si holil obden. Díky steroidům vypadal sešle, přestože mu ještě nebylo ani padesát. Protože se pořád tvářil našťavaně, šel z něj respekt, i když měřil jen sto šedesát. Pokud byl někdo přece jen tak hloupý, že se s ním pustil do křížku, velice rychle pochopil, že svaly nejsou jeho největší předností. Tou byla jeho krvelačnost. Jakmile ucítil krev, úplně se přestal ovládat a mlátil

do svého cíle hlava nehlava. Všichni, kteří ho znali, se děsili chvíle, kdy někoho zabije. Ne, že by jim na něm nebo jeho případné oběti nějak záleželo, ale kdo by se potom postaral o klub?

Piraňa byl nácek tělem i duší. Za mlada hrál v kapele, jak jinak než na bicí, pořádal demonstrace i nejrůznější nezákonné akce. Kdyby mu prokázali všechna obvinění, v životě by se z vězení nedostal. Takhle tam strávil „jen pár“ let. Nikdy ovšem nezradil. Přestože nebyla jeho rétorika tolik ostrá, byl stejně nebezpečný sociopat jako za mlada. To, že teď daleko pečlivěji volil slova, mělo jediný důvod. Věděl, co si ještě může dovolit, aniž by skončil za katrem. Zatímco si všichni, se kterými kdysi spolek založil, našli normální práci a měli rodiny, on se v jejich věci nadále angažoval a postaral se o to, aby existovala hospoda, kde najdou útočiště mladí kluci.

Potřebujou podpořit, než jejich kritický myšlení otupí ultrakomunistická EU řízená homosexuály, přistěhovalci a dalšími kokoty. Je to tam jedna špína vedle druhý. Odplivl si. „Můžeš tady svobodně říkat svý názory a nikdo tě nepotrestá,“ popisoval svůj klub. Při mluvení křivil pusou na jedné straně, takže huhlal. Občas mu nebylo rozumět, přesto ho ostatní nežádali, aby cokoliv zopakoval. Raději si to domysleli, než aby sbírali po zemi své zuby. Jednu věc nesnášel Piraňa ještě víc, než že by se musel opakovat – zradu. Už jako mladý neonacista zjistil, že se policajti vyžívají v infiltraci do podobných spolků, takže nikomu nevěřil. Přestože ho ostatní oslovovali šéfe, Piraňa se za něj nikdy nepovažoval. Sám sebe viděl jako Jana Křtitele zvěstujícího příchod právoplatného vůdce.

Před třinácti lety, kdy bylo Česko na vrcholu hospodářského růstu, na tom byl klub nejhůř. Vůbec se nedal srovnávat s tím, jak vypadal v dobách největší slávy skinheadského hnutí. Piraňa si v té době leccos vyslechl.

„Spolek je mrtvej. Dnešní společnost už vlastenectví nepotřebuje. Seš moc starej na to, aby ses tahal s dvacetiletýma

klukama. Podnik se topí v dluzích, proč ho prostě nezavřeš?“ Připadal si jako poslední normální člověk na potápějící se lodi obklopený samými blázny. Na jednu stranu se děsil, kam až to zajde, na tu druhou si byl jistý, že se z té lži o úžasném světě, kde je místo pro každého, brzo probudí. *Pak za mnou přijdou ještě s prosíkem.*

Nakonec Češi doopravdy prozřeli. Co se Piraňovi nedařilo před krizí, šlo jako po másle v jejím průběhu. Lidé si rychleji přiznají pravdu, pokud mají prázdné peněženky a vykradená auta. A co teprve vlna uprchlíků zaplavující Evropu? Tohle pro člověka jeho ražení prostě nemohlo být lepší. Rozhodl se šanci, na kterou čekal celý život, nepromarnit. Naleštil si kanady a vydal se do ulic. Samotného ho překvapilo, kolik lidí projevilo zájem o jejich věc. Za půl roku už jich bylo tolik, že jim byla Noha malá.

Mezi novými členy byl i někdo, kdo mezi vyholené mladíky na první pohled nepatřil, ovšem na Piraňu udělal opravdový dojem. Už při první návštěvě si s Mariánem padli do noty a prochlastali spolu celou noc. Stihli probrat úplně všechno. Piraňův pobyt ve vězení, jeho kariéru profesionálního boxera, Mariánův posraný život a v neposlední řadě uprchlickou krizi. Také Piraňa bral nefungující zbraň při pokusu o sebevraždu za určité znamení. Překvapilo ho, kolik toho na sebe i Nohu vyzradil člověku, kterého viděl poprvé v životě. Mariánovi nemusel nic vysvětlovat, nemusel se nic doptávat a hlavně – nemusel nic opakovat dvakrát. Když spolu mluvili, Piraňa znovu pocítil odhodlání, jaké nezažil už léta. Znovu si vzpomněl, proč po všechny ty roky bojoval s větrnými mlýny. Znovu uvěřil tomu, že je to možné.

Jenže nic nebylo tak růžové, jak se na první pohled zdálo. Ráno musel Piraňa vystřízlivět nejenom z kocoviny. Ukázalo se totiž, že Marián není schopný komunikovat se svým okolím. Bylo pro něj obrovským úspěchem, když se včera odhodlal mluvit s ním. A to, že spolu vedli smysluplnou debatu celých osm hodin, byl doslova zázrak. U ostatních se zmohl jen na koktání.

Neustále se ho museli doptávat a přesvědčovat ho, aby mluvil dál. Trvalo mu celé měsíce, než si ke klukům vytvořil nějaký vztah. Postupoval sice dětskými krůčky, ale nepochyboval o tom, že to dokáže. Přestože musel vyvíjet nadlidské úsilí i při takových banalitách, jako bylo nakupování, nikdy necouvnul.

Piraña se ujal otcovské role u muže, který byl stejně starý jako on, s nebývalým pochopením. Piraňu fascinovalo odkrývat jednu stránku jeho poškozené mysli za druhou. Poznávat, kým vlastně byl před tím, než mu po domácku vyrobený granát vybuchl u hlavy a mozkiem mu proletěl tři centimetry velký šrapnel. Možná, že právě díky tomu fungovala jeho hlava jinak.

„Všichni si myslej, že jsem na tom po tý nehodě hůř, jenže mně se navopak rozsvítilo. Začal jsem vidět svět takovej, jakej je doopravdy,“ říkal o sobě. Když dokončil jeden úkol, pustil se hned do dalšího. Jako kdyby neměl žádné hranice. Jakmile uznal, že je něco potřeba, hned to udělal. Bez keců, výmluv, a hlavně bez výčitek.

Jeho mysl je prostě dokonalá. Piraňu vzrušovala představa, kam až to povede. Z některých věcí i jeho samotného mrazilo v zádech.

Jak se zlepšoval Mariánův intelekt, rostlo i jeho sebevědomí a přicházel se stále odvážnějšími nápady. Nedlouho nato dospěl k rozhodnutí, které mělo od základu změnit celý spolek.

„To myslíš vážně?“ křivil Piraña hubu.

„Naprosto,“ nadechl se zhluboka Marián. Jako by nenasával vzduch, ale cosi nadpřirozeného.

„Víš, co to znamená?“ zračilo se v Piraňově tváři zděšení. Pořád tomu, co slyšel, nemohl uvěřit. Tohle by nikdo jiný nedokázal. Báł by se, že by to bylo už moc. Jedině čistá mysl, jako byla ta Mariánova, mohla přijít s tak přímočarým. *Proč mě to nenapadlo už dávno?* Věděl, že kriminalita v regionu narostla do neúnosných mezí. Věděl, že policie nemá dostatek sil, aby s tím něco udělala. Zejména situace v ghettech se jí začala vymykat

z rukou. Marián sice věděl, co je třeba udělat, ale v práci s lidmi pořád zaostával. Právě od toho tady byl Piraňa. „Musí to zůstat v tajnosti. Kluky s námi nesmí nic spojovat. Když je chytnou, a některý z nich určitě chytnout, nesmí ani jeden z nich ceknout.“

„V Česku si každéj může pořídít zbrojní průkaz nebo trénovat sebeobranu. Na týhle myšlence to musíme celý postavit.“

„Budeme potřebovat krytí. Pár kluků pošleme na karate k nějakému neschopnému pícusovi. Jestli budeš učit někoho střílet, nikdo se o tom nesmí dozvědět. Nikdy.“

„Nedozví,“ pronesl s prorockým klidem Marián. Soudě podle jeho výrazu raději někoho zabije, než aby jeho plán překazil.

Piraňa chtěl vždycky vzít spravedlnost do svých rukou, ale nikdy k tomu nesebral dost odvahy. Napadlo ho hned několik setsakramentsky dobrých důvodů, proč couvnout. *Může to dopadnout kurevsky špatně. Jestli na to přijdou, z vězení se už nikdy nedostanu. Vycvičit kluky je jedna věc, ale co budeme dělat pak? Jak je budeme organizovat? Jaké uděláme krytí, až půjdou do akce?* Jenže pak se znovu podíval na Mariána. Jako kdyby věděl, s jakými pochybami právě bojuje. Aniž by cokoliv řekl, poskytl mu na každou z nich uspokojivou odpověď. *Nakonec je přece tím vůdcem, kterého jsme celou dobu hledali.* Piraňa se v životě tak nebál a necítil takové odhodlání, jako když to nakonec vyslovil: „Za náš národ.“

17. 11. 2020

Kolik zbývá času na záchranu demokracie?

Helena Müllerová

V rychle se měnícím světě ztrácíme přehled o tom, co je opravdu důležité. Hodnoty jako dobro, tolerance nebo svoboda jsou relativizovány. Člověk, který se podle nich snaží žít, je stále častěji označován za nepřítele společnosti. Příčinou může být ztráta perspektivy, kterou s sebou přinesla hospodářská krize. Ještě před několika lety jsme totiž měli jasný cíl – dohnat ekonomickou a kulturní úroveň západní Evropy. Jenže nyní nám problémy, s nimiž se nejdříve státy světa potýkají, otevřely oči. Ptáme se sami sebe, jestli jsme se před jednatřiceti lety vydali správným směrem. V nastalém zmatku, kdy nevíme, čemu vlastně věřit, můžeme naletět falešným mesiášům.

Význam demokracie

Jednou z hodnot, která je v poslední době relativizována, je i demokracie. Často slýcháváme, že stejně nežijeme ve svobodné zemi. Prý nám všechno diktuje EU, USA nebo korporace. V průzkumech veřejného mínění můžeme pozorovat propad důvěry v právní stát. Někteří touží po silném vůdci, který by zatočil se všemi, kteří nás vykořisťují. Skrytým motivem volání je touha po jistotě, již jsme ztratili. Stále více lidí se dožaduje vlády lidu, přitom paradoxem lidských dějin je, že jsou to právě totalitní režimy, které se jí ohánějí, když se ujímají moci.

Demokracie rozhodně není bezchybná, ale dovoluje svobodný vývoj pro jedince i celou společnost. S její pomocí můžeme vybudovat přesně takovou společnost, jakou chceme. Když se nám nebude něco líbit, zařídíme to jinak. V právním státě jsou změny jednodušší než v diktatuře, kde je určuje vládnoucí skupina a každého, kdo s ní nesouhlasí, utlačuje. Je v lidské povaze nechat se korumpovat mocí a historie je toho jasným důkazem. Kolik bylo osvícených vůdců, kterým opravdu záleželo na jejich poddaných a dělali vše pro jejich dobro?

Právní stát umožňuje napravovat chyby. Pokud někdo ve vedení zklame, můžeme ho vyměnit. V tom je největší síla demokracie a paradoxně i největší slabina. Když sami sebe budeme chtít zničit, umožní nám to. Právě v bodě zlomu, v jakém se nyní nacházíme, je důležité ctít její principy. Jestli to dokážeme, určí budoucnost Česka na několik dalších desetiletí. Nesmíme dopustit, aby nás rozdělovali lidé, kterým na nás vůbec nezáleží a kterým jde jen o moc. Jedině když zůstaneme jednotní, ochráníme naše hodnoty.

Na záchranu demokracie v Česku zbývá pět let

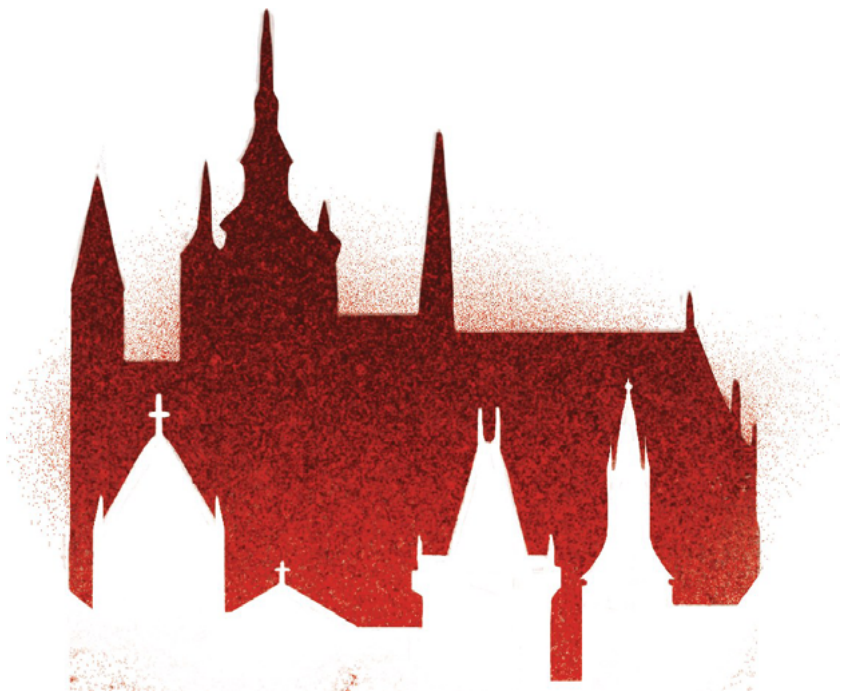
Když se lidé rozhodnou skoncovat s demokracií, nejedná se o náhlé rozhodnutí, ale završení mnoha let problémů, jež ve společnosti bujely jako rakovina. Právní stát má omezenou schopnost ochránit sám sebe, protože nedisponuje stejnými donucovacími prostředky jako diktatura. Je tady ovšem něco, co ho může ochránit – obyčejní lidé, kterým upřímně záleží na tom, co se kolem nich děje.

U nástupu většiny diktatur můžeme vysledovat podobnou křivku, jakou nyní vidíme u nás. Rostoucí nedůvěra v zavedené politické strany a média i vzestup extrémismu a s ním spojená touha po rychlých řešeních. Podle dostupných dat máme k totalitě blízko a tentokrát si za to můžeme sami. Není tady žádná mocnost, která by nás k tomu nutila. Rusko sice vede hybridní válku, ale rozhodně nemá tak dlouhé ruce jako před pětasedmdesáti lety. Většinou si občanská společnost uvědomí, že nastupuje diktatura, až příliš pozdě.

Pomalou se vkrádá do našich domovů, připravuje si šachovnici pro svůj nástup a ve chvíli, kdy si je jista svým vítězstvím, vtrhne do ulic.

Dobrou zprávou je, že k tomu máme ještě daleko. Rozhodující bitvy se odehrají v následujících pěti letech a ti, kteří nás o naši svobodu chtějí připravit, to moc dobře vědí. Budou v lidech vzbuzovat nenávisť a prohlubovat mezi nimi nedůvěru, aby je mohli ovládnout. Můžeme nad nimi zvítězit jedině tak, že neklesneme na jejich úroveň a budeme dál bojovat poctivě. Naslouchejme druhým lidem a neustále na sobě pracujme, protože chceme-li změnit společnost, musíme začít u sebe. V následujících letech bude čím dál těžší zůstat objektivní. Mějte na paměti, že je obrovský rozdíl mezi tím, nebýt na ničí straně a být na straně všech.

Budeme klopýtat a dělat chyby. Občas to bude vypadat, že to nezvládneme. V takových chvílích je nesmírně důležité nepropadnout beznaději. Máme výhodu v tom, že jsme to v minulosti už dokázali. Ačkoliv se okolní státy propadly do temnoty, zůstali jsme před druhou světovou válkou ostrůvkem svobody ve střední Evropě. V naší společnosti měla demokracie vždy místo. Bude to chtít opravdu hodně vytrvalé práce a intrik, abychom se jí vzdali. Došli jsme tak daleko jenom díky našim předchůdcům, kteří za naši svobodu mnohdy zaplatili tu nejvyšší cenu. Nesmíme na jejich oběť zapomenat a zneuctít ji tím, že bychom založili ruce do klína a jenom přihlíželi. Obzvláště v době, kdy nám nehrozí vězení ani smrt. Bojujme za to, co nám přijde správné, dokud máme čas.

10.

Smysl

27. 12. 2020

Kryštof se chvěl vzrušením. *Myslel jsem, že už to nikdy nezažiju. Takhle chutná život.* Líbal Moniku a nemohl se jí nabažit. Vzrušení procházelo celým jeho tělem jako úder blesku, který neměl nikdy skončit. Uvědomil si rozdíl mezi tím mít sex a milovat se s někým. Všechny ty doteky a pohledy byly až příliš úžasné, než aby to byla pravda. Líbal Moniku tak vášnivě, jak jen dovedl, a sem tam ji kousl do rtu, protože věděl, že to miluje. *Jak rychle se dokáže obrátit celý život naruby?* Dotýkat se jí byla najednou ta nejpřirozenější a nejkrásnější věc na světě. Myslel si, že už to nemůže být lepší, jenomže pak se podíval do jejích očí. *Nic krásnějšího jsem v životě neviděl.* Vzpomněl si na chvíli, kdy spolu začali chodit. Pokaždé, když se loučili, nedokázal se od Moniky odtrhnout. Chtěl být pořád jenom s ní. Dodávalo mu to energii.

Život byl najednou o tolik jednodušší, krásnější a plnější. Na tohle všechno zapomněl, ale teď to zažíval znovu a mnohem intenzivněji. *Jsem tady s tou nejkrásnější holkou na světě a na ničem jiném nezáleží. Můžu dělat cokoli a ona bude šťastím bez sebe.* Jednou rukou sahal na její zadek, tou druhou mačkal prso a přitom ji nepřestával líbat. Každý její výdech byl dokonalý. Plný touhy po tom, aby nepřestával. Věděl, že mazlení je jen začátek, ale nikam nespěchal. I kdyby to teď skončilo, vůbec by se nezlobil. Už jen to, že mohl zažít všechno tohle, bylo mnohem víc, než si kdy mohl přát. Jeho myšlenky se jedna za druhou rozplývaly, až zůstalo jen tady a teď. Pokaždé když se dotkly jejich jazyky, chtělo se Kryštofovi létat.

„Ještě,“ ovinula kolem něj nohy Monika. Když jim to přestalo klapat, začala spát s jedním kamarádem, ale nezažila s ním to, co s Kryštofem. Nikdy se jí tak neodhalil. Nikdy s ní nezacházel takhle. *Jako kdybych pro něj byla to nejdůležitější na světě. Jako kdyby nic jiného než my neexistovalo.* Myslela si, že jako dospělá už podobné pocity nezažije, ale naštěstí se mylila. Kryštof jí teď dal ruce za hlavu a lehl si na ni, takže se nemohla vůbec hýbat. *Má tak pevné tělo, dotýká se mě na tolika místech.* Doslova vybuchovala zevnitř. Když se Kryštof dnes objevil ve dveřích, ani ve snu ji nenapadlo, že to dopadne takhle. „Nepřestávej, prosím,“ podívala se mu do očí.

„To ani nejde,“ věnoval se teď Kryštof jejím bradavkám.

„Pane bože.“

„Ano?“ Přitlačil svůj rozkrok na ten její, až se jí z toho zatočila hlava. Když spolu spali předtím, bylo to jiné. Často do ní bušil i půl hodiny, nahlas u toho vzdychala a prosila ho, ať ještě přidá. Přesto tomu něco chybělo. Čirá radost z každého dotyku, jakou prožíval nyní. Znovu se cítil lehký, přitom nevynechal ani svou zvířecí část, která Moniku přiváděla k nevídané rozkoši. *Vůbec bych se nedivil, kdyby se teď udělala.* Zapřela se rukama o stěnu a tiše sténala. Přestože v ní ještě nebyl, bylo to mnohem

více vzrušující než všechno, co v poslední době zažil. *Bral jsem život v poslední době moc vážně.* Radost z něj postupně vyprchala, až skoro nic nezbylo. Konečně mu došlo, že za většinu problémů v jejich vztahu mohl on. „Mrzí mě to,“ vyhrkly mu do očí slzy. Přestal Moniku na chvíli líbat, aby ji co nejpevněji objal. Chtěl ji nadsmrti chránit a starat se o to, aby byla šťastná.

„Teď jsme tady spolu a to je jediný, na čem záleží,“ usmála se na něj. „Ty jo. Nevyrostl ti nějak? Připadá mi tak dvakrát větší.“

„Že to říkáš zrovna ty!“ podíval se na ni dotčeně. „Když sis svlíkla podprsenku, myslel jsem, že se na místě vystříkám.“

„Tyhle průpovědky při sexu mi chyběly,“ prohrábla mu Monika vlasy.

„Nechci ti už nikdy ublížit,“ přitiskl se k ní znovu Kryštof. Nehodlal promarnit už ani jedinou vteřinu, kdy s ní sice byl, ale doopravdy tam nebyl. Hned potom začal Moniku líbat a dráždit na těch nejdůležitějších místech. Nenechal ji ani na chvíli vydechnout, než se mu celá roztekla pod rukama.

„Ty víš, jak na mě,“ celá se třásla.

„Ne, já vím, jak do tebe,“ zasunul do ní tak rychle a tak hluboko, jak jen to šlo. Monika by určitě něco trefného řekla, ovšem právě teď nebyla schopná slova a vypadalo to, že za chvíli omdlí.

Kryštof byl v sedmém nebi. *Jak jsem mohl všechno tohle nevnímat?* Předtím se Monice často nepodíval ani do tváře, ale teď z ní nemohl spustit oči.

„Jsi tak nádherná,“ začal ji znovu líbat, zatímco jí pomalu proplouval. Nemusel zrychlovat ani přirážet. Byla vzrušením bez sebe, aniž by se musel snažit. Přál si, aby to nikdy neskončilo. Žádná holka, se kterou v posledních dvou měsících spal, nesahala Monice ani po kotníky. Do ní se totiž ponořil naplno, nevynechal jediný kousek sebe. Chtěl do ní prorůst, aby v jejím nitru zanechal kus sebe. Ať půjde kamkoliv, bude navždy s ní. Věděl, že tuhle noc si bude pamatovat celý život.

Navzájem se obdarovávali mileneckými doteky plnými vášně. Monika milovala, když měl Kryštof zavřené oči, zatímco byl v ní. Vypadal tak spokojeně. Celý se do ní vložil. Byla si jistá, že žádná holka tohle nikdy neuvidí. Jenom ona.

„Miluju tě,“ hladila ho po zádech. Jemně mu zarývala nehty do kůže, jako kdyby přesně věděla, kam sáhnout.

Kryštof to nechápal. Bylo to tak vzrušující, že by se udělal jenom z tohohle. Líbal ji tak vášnivě, jako ještě nikdy, a stále neměl dost. Byl na pokraji propasti, těsně před vyvrcholením, ale z nějakého záhadného důvodu z ní neskočil. Nemusel se snažit, nemusel nijak zpomalovat, ani nic ovládat. Šlo to prostě samo. A nejlepší bylo, že okamžik absolutního štěstí, který většinou trval pár sekund, se roztáhl do celých minut. Předtím ho ani nepostřehl a nyní to vypadalo, že nikdy neskončí.

Zároveň s ním prožívala tu největší slast i Monika. Udělala se už před chvílí a teď se udělá podruhé i s ním.

Hlavou mu proudily nejrůznější myšlenky a vize, ale byl příliš zaneprázdněný přítomným okamžikem, než aby se jim věnoval. Láska není jenom slovo. Je dokonalým konceptem, který prostupuje vším okolo. Vnímal ji všemi svými smysly. Bůh existuje a je to žena. Tiskne se k ní, líbá ji a je dokonalý stejně jako ona. Myslel si, že to nemůže být lepší, jenže vyvrcholení ho vyvedlo z omylu. V jedinou vteřinu se celý rozložil a zase složil a stal se člověkem, kterým vždycky chtěl být. Najednou chápal celý svět i sebe jako dvě neoddelitelné součásti. *Dosáhnou všeho, co jsem si vždy přál.* „Už tě nikdy neopustím.“ Oba byli stejně zpocení, udýchaní a unavení.

„To bych ti taky radila,“ smála se Monika. Byla neskutečně roztomilá. Vypadala jako malá holka, přesto že mu právě předvedla sex, za který by se nestyděla žádná třicátnice.

„Potřebuju cigáro.“

„Ty kouříš?“

„Ne, ale po tomhle asi začnu,“ objal ji co nejpevněji Kryštof.
O chvíli později oba usnuli.

5. 1. 2021

Propaganda zaplavila český internet

Helena Müllerová

Ocitli jsme se na prahu další studené války. Není otázkou, jestli se naplno rozhoří, ale kdy se tak stane. Česko je pod vlivem ruské, americké, čínské, evropské i islamistické propagandy. Určitou formu agitace využívá většina institucí, ovšem záleží, jak je silná a jaké sleduje cíle. Zatímco lidé v centrech šíření nemají moc na výběr, jestli jejich ideologii přijmou, Češi se nacházejí v úplně jiné situaci. Můžeme si zvolit, čemu budeme věřit a jaká bude naše budoucnost.

Jak jsme se do vyhrocené situace připomínající předválečnou Evropu vlastně dostali? Počátky můžeme vidět už v roce 2000, kdy se prezidentem Ruska stal Vladimír Putin, k jehož vzestupu přispěla právě propaganda budující silný kult osobnosti. Dokud se jednalo jen o poměry v Rusku, nechávalo to Evropu relativně chladnou. Problém nastal ve chvíli, kdy robustní aparát čítající statisíce pracovníků začal informační válku s cílem destabilizovat východní a střední Evropu, kterou Rusko považuje za svou sféru vlivu. V roce 2014 narostl Putinův apetit dokonce natolik, že zaútočil na Ukrajinu, přičemž zvolil způsob boje, na jaký Evropané rozhodně nebyli připraveni. Jedná se o hybridní válku kombinující osvědčené vojenské metody se šířením dezinformací. Rusko nepůjde do otevřeného střetu se Severoatlantickou aliancí, protože by ho to stálo příliš mnoho sil a poškodilo by to jeho mezinárodní reputaci. Místo toho bude vytrvale nahlodávat soudržnost Evropanů, dokud nenastane ta správná chvíle. Poté pomocí nastrčených agentů vyvolá referendum o vystoupení určitých států z EU a NATO, aby se o několik let později mohly připojit k Ruské

federaci. Lidé pohánějící tohle soukolí nikam nespěchají. Jakmile úspěšně stráví jedno sousto, začnou se připravovat na další. Jejich jedinou motivací je přítom rozšiřování ruského území.

V této bitvě odehrávající se převážně na internetu má ruský režim navrch. Zatímco Evropa spala, vytvořil síť propagátorů zasahující hluboko do střední Evropy, kde přikládá do ohně nacionalistických nálad, podkopává autoritu vlád a pomalu utahuje smyčku nad dalšími územími. Některé evropské státy zvolily proti této hrozbě tu nejhorší možnou odpověď. Místo toho, aby se distancovaly od nekalých praktik, klesly na protivníkovu úroveň a spustily svou vlastní kampaň. To, že se jedná o velmi účinný způsob boje, neznamená, že je tím nejlepším. Dezinformace jsou špatné v jakémkoliv případě. Podkopávají občanskou společnost a vyvolávají v lidech strach, takže jsou lépe ovladatelní.

Jako kdyby toho nebylo málo, šíří se u nás také islamistická propaganda, jejímž jediným cílem je vyvolat co nejvíce nenávisti. Samozřejmě, že teroristické útoky nemají nic společného s náboženstvím. Islamisté jen využili odlišnosti dvou velkých světů, aby je poštváli proti sobě. Umí perfektně pracovat se sociálními sítěmi, veřejným míněním i médií. Doslova udělali z nenávisti komoditu. Rekrutují nejen chudé Araby a Afričany, ale i Evropany, kteří ve společnosti našli své místo, cítí se frustrovaní nebo potřebují dát svému životu smysl. Míří na psychicky nemocné jedince, kteří se dají daleko lépe zfanatizovat. V tomto smyslu je Islámský stát rakovinou civilizace napadající samotné základy naší společnosti – úcty k životu, toleranci a touhu pomáhat druhým. Existuje zde mnoho nezodpovězených otázek. Kde se naučili ovládat nejnovější technologie? Jaká je doopravdy jejich motivace? Kam až jsou ochotni zajít?

Česko se nachází v nezáviděníhodné situaci. Dění v Evropě tak malý národ jako my neovlivní, co s tím tedy můžeme dělat? Problém každé ideologie je právě v tom, že nás bude stále častěji nutit, abychom si vybrali stranu. Odjakživa jsme se snažili vyjít všem vstříc. Naše schopnost přizpůsobit se nám vždy pomáhala, na druhou stranu

v nás potlačila naši vlastní identitu. Ve skutečnosti v nic nevěříme, přitom nejlepším prostředkem, jak odolat působení určité ideologie, je vytvořit si svou vlastní. Máme jedinečnou historii i kulturu, na niž můžeme stavět. To, že jsme malý národ, nutně neznamená, že musíme mít malý význam. Tibet i Švýcarsko jsou toho příkladem. Můžeme se stát mostem mezi Východem a Západem. Místo toho, abychom byli na jedné straně, můžeme být na straně všech. Přestože to je stále těžší, nenechme se zmást silící propagandou i jejím relativismem a nebojme se nazývat věci pravými jmény. Zachovejme si chladnou hlavu, diskutujme se svými odpůrci a doopravdy se je snažme pochopit. Dokud si budeme navzájem naslouchat, nikdo nás nedokáže porazit.

DISKUZE

Glycerixx

Rusko tady bylo dávno před Evropskou unií a bude tady i po ní. Jako jediné vždy hájilo naše zájmy. Osvobodili nás od nacistů, pomohli nám v roce 68 a i teď za nás bojují. Ne proto, že by nám chtěli vládnout, ale protože vidí věci stejně jako my. Vždy jsme si jako Slované byli blízcí, než nás násilím včlenili do nesourodé EU, která má sama dost problémů, než aby se zajímala o ty naše. Evropská unie nebojuje za naše zájmy, uvalila vůči Rusku sankce místo toho, aby byla jeho partnerem při boji s IS. Vymýšlejí jedno pitomé nařízení za druhým, nutí nás brát si uprchlíky, které tady nechceme, a nejsou schopni ochránit nás před teroristy. Kolik útoků bylo v Rusku a kolik mezitím v EU nebo USA? Píšeš, že máme naslouchat jeden druhému, ale to doteď dělali v západní Evropě, a kam došli?

Prgmtk

Nevím, jestli je vhodný uveřejňovat tyhle články, i když jsou z velké části založený na pravdě. Dělej z Ruska viníka číslo jedna, což ještě více prohlubuje nepochopení mezi proruským a prozápadním táborem. Píšete, že je chyba strašit lidi Ruskem, přitom přesně tohle ve svých článcích děláte. Tvrdíte, že propaganda je špatná, přitom voláte po vytvoření vlastní ideologie, což je v podstatě tvorba nový propagandy. Jako fakt?!

SoCool

To Glycerixx: No to mě poser. Přesně tohle je důvod, proč by měli lidi testovat ze základních politických znalostí, než jim dovolí volit. Rusko má s IS stejné problémy jako my, jen se to tají. Jaká podobnost se Slovany, když jsme byli odjakživa součástí Římské říše nebo Rakouska-Uherska? A že nám členství v EU nic nepřináší? Chodíš vůbec někdy ven nebo si jen čteš proruský weby? Nevidíš snad všude ty cedule, co všechno EU platí? A když na to přijde, nebude nás chránit EU, ale NATO, který má největší a nejmodernější armádu na světě. Putin způsobil občanskou válku na Ukrajině, veřejně lže, zavírá učitele, kteří neučí podle jeho osnov, a zabíjí své odpůrce. Vážně chceš, aby to u nás vypadalo takhle???

Glycerixx

To SoCool: No, že ti naši páprdové nelžou a nelezou do prdele Amíkům, kteří mají pocit, že jsou pány zeměkoule. Myslí si, že si můžou kdekoliv nepochodovat a dělat tam pořádky. Když nějakou zemi napadnout oni, tak je to v pohodě, ale když to stejné udělají Rusové, tak je najednou problém. A ještě se ty kurvy pasují do role spasitelů, co obětují životy svých vojáků, aby cizímu státu přinesli rádobu demokracii. Podívej se, jak dopadl Irák. Osobně bych tam raději viděl Husajna, za kterého země ve všech ohledech prosperovala. Teď je z ní jen jedno velké bojiště.

Prgmtk

Kdybyste se nad tím, co tady píšete, trochu zamysleli, možná by vám došlo, že jste jenom pěšáky v cizí válce. Normálně za to lidem platěj, ale vy to děláte zadara. Až se konflikt mezi Východem a Západem rozhoří naplno, tak se budete navzájem vraždit? Propaganda zaplavila český mediální prostor už před lety a postupně nabývá na síle.

Za tu dobu stihl i vobyčejnej Čech, kterej globálnímu světu vůbec nerozumí, převzít argumenty některý ze stran, takže jim teď děláme užitečný idioty. Výrazy jako „pasovat se na spasitele“ nebo „rádoby demokracie“ nejsou součástí slovníku normálního člověka, že jo? Celá tahle fráze totiž pochází z jednoho proruskýho webu. Největší vítězství propagandy, ať už pochází odkudkoliv, je, když ji přijmeme za svou a papouškujeme ji do světa.

Glycerixx

To Prgmtk: Copak to není úplně to stejné, jako když ostatní lezou do prdele Amíkům? Je mi z toho na blití. Stejně jako tehdy Rusům. Obdivují je, vyvolávají do nebes, přitom jsou to takový svině. Vydělávají na válce, prodávají zbraně všude, kde se dá, a přitom je jim úplně jedno, jak tady žijeme. Většina z nich ani neví, že existujeme.

Prgmtk

To Glycerixx: Máte pravdu. To je prostě náš problém. Myslíme si, že za nic nestojíme. Nevážíme si sami sebe, takže vběhneme do první prdele, která se k nám natočí.

7. 1. 2021

Čtyři roky strávené v Bruselu otevřely Robertovi oči. Jestli si předtím myslel, že jsou čeští politici odtržení od zbytku společnosti, nebylo to nic oproti tomu, co se dělo na půdě Evropského parlamentu. Svou práci vykonával se skřípěním zubů, přestože se jako asistent poslance neměl vůbec špatně. Chtěl si budovat pozici ve straně, jenže jako kdyby Horvát tušil, co plánuje, uklidil ho do Bruselu. Zdejší pobyt upevnil jeho přesvědčení, že politika, která měla přinášet opravdovou změnu, je paradoxně její největší překážkou. Není to jen problémem postkomunistického Česka, západní Evropa na tom byla ještě hůř. *Politici jsou jen loutky na provázcích houpající se ve větru. Úředníci a byrokrati, ale rozhodně ne státníci.* Robertovi se z nich dělalo zle, jenom se na ně podíval.

Počáteční rozčarování vystřídala snaha vytěžit ze situace, v níž se nacházel, co nejvíc. Proaktivně plnil zadané úkoly a udělal pro své nadřízené, co jim na očích viděl. Pohrdal jimi, nesouhlasil s tím, jak dělají politiku, ale na tom nezáleželo. *Za prvé musím ukázat, že dělám vždy to, co se po mně chce, zadruhé získám cenné zkušenosti a za třetí do toho musím dát všechno jako vždy.* Naložil si dalších dvacet kilo. Byl neustále v pohybu a překonával jednu složitou výzvu za druhou. Od jazykové bariéry přes nedostatek kontaktů až po neskutečnou byrokracii. Většina dokumentů, které připravoval, skončí nejspíš v šuplíku zavalená tunami dalších zbytečných analýz. Na každém jednání vždy pozorně poslouchal, přestože šlo o nadlidský úkol. „Nesnáším, když ti žabožrouti žvatlají anglicky, nejde jim skoro rozumět,“ cedil mezi zuby, zatímco se na své kolegy usmíval.

Právě v Bruselu se Robert naučil diplomacii. I ti nejpodřadnější lidé tady uměli perfektně vyjednávat. Na všechno měli

odpověď, u které jim člověk doslova roztál pod rukama. Pěli na něj chválu, tvářili se jako jeho největší kamarádi a neustále budili dojem, že jsou tady jenom pro něj. Na rozdíl od Horváta si ho vždy se zájmem vyslechli. *To bylo naposled, co jsem byl naivní. Jak jsem si mohl myslet, že moje názory berou doopravdy vážně?* Robert se bil do hlavy ve chvíli, kdy mu došlo, že je to jen póza. Sice ho vyslechli, ale stejně pak prosazovali své vlastní řešení, aniž by brali v potaz jeho návrh. O co víc uměli předstírat zájem, o to méně se chtěli ve skutečnosti změnit. Nechtělo se jim dělat věci jinak a lépe. Netoužili po dokonalosti stejně jako on. *Zlatý Horvát, který neztrácí čas zdvořilostmi, a když je třeba něco udělat, prostě to udělá. Tady trvá celé měsíce, než se někdo dopracuje k rozhodnutí, a roky, než se zákon uvede do praxe.*

Večery trávil většinou sám, takže měl spoustu času přemýšlet. Nejvíc mu drásal nervy propastný rozdíl mezi životní úrovní západní Evropy a Česka. Místní se měli jako prasata v žitě, přitom se k práci vůbec neuměli postavit. *Pořád mluví o efektivitě, ale vůbec jí nerozumí. Doopravdy nic nedělají a jen projídají štědré výdělků dceřiných společností v zahraničí. Jejich postoj k práci by se dal popsat jedním slovem – pohoda. Nikdy nikam nespěchají, používají tak byrokratické postupy, že by se za ně nestydělo ani Rakousko-Uhersko, a ještě se tváří povýšeně. Belgičani se rozhodně nedají považovat za pracovitý národ. Vlastně bychom žili v úplně stejném blahobytu jako oni, kdyby se na nás tak nevyřádili komunisti.* Robert byl čím dál tím víc přesvědčený o tom, že vymýšlí všechna ta absurdní pravidla jenom proto, aby je postkomunistické země nemohly dohnat a oni se s nimi tak nemuseli dělit.

Než se vynořila ta myšlenka, měl pocit, že je všechno v nejlepším pořádku. Vůbec mu nedošlo, že ustrnul. V jeho životě chyběl motor, který by ho hnal kupředu. Myslel si, že už dělá dost, že už lepší být nemůže, ale tahle jediná idea ho vyvedla z omylu. Jak se rozrůstala, sílila v něm i touha po změně.

Robert věděl, že svět je a vždy bude nespravedlivý, ovšem teprve teď si uvědomil ten propastný rozdíl. *Jsme pracovitější než oni, tak proč bychom se měli mít hůř? Jenom kvůli tomu, že se na nás západní Evropa kdysi vykašlala, přestože byla naším spojencem? Nepomohli nám v boji proti Hitlerovi, načež nás předhodili Stalinovi jako kus masa, zatímco sosalí štědré dotace od Američanů. Povyšují se nad námi a říkají nám, jak máme vládnout, přitom to sami neumí!* Do jeho nitra se zavrtávala stále hlouběji touha napravit historickou křivdu. Živila se jeho nenávistí, až se jí stal naprosto posedlý. Nešlo jen o nespravedlivé rozdělení bohatství mezi Západem a Českem, ale o problém, který se táhl lidskými dějinami už celá staletí. Jakmile jednou otevřel Pandořinu skříňku, nemohl na něj přestat myslet, nespal a hltal vše, co o něm bylo kdy napsáno. Chtěl tomu porozumět. Chtěl se ujistit, že je opravdu tak. Protože jestli ano, nechápal, proč už to lidé dávno neutnuli.

„Jak jsme to mohli nechat zajít tak daleko?“

Obyčejný člověk si stěží dokázal představit, jak moc Robert nenáviděl banky. Jeho firmě poskytovaly jeden úvěr za druhým, aniž by se zajímaly o to, jestli je bude schopen splácet. Povzbuzovaly ho, aby si půjčoval stále více, a když se dostal do úzkých, odmítly snížit splátky, což mu nakonec zlomilo vaz. *Taková drzost! Přitom to byli oni, kdo krizi způsobili! Vykrmovali mě jako svini před porážkou.* Ti stejní bankéři si ho pak jako zaměstnance omotali kolem prstu, takže jim dělal otroka. Jakmile se chtěl osamostatnit, odmítli financovat jeho vlastní politický projekt, takže musel zůstat v Prosperitě. *Co si pamatuju, podráželi mi nohy a zpomalovali můj postup.* Robert si byl jistý tím, že bankéři jsou ryzí zlo. Ztělesnění satani v nažehleném obleku sedící u počítače, přes který se splétají do obří chobotnice dojící obyčejné lidi jako krávy. Podle neznámého klíče rozhodovali o tom, kdo je bonitní a kdo ne, a určovali tak jeho místo ve společnosti. *Tím, že mi nepůjčili, mi vlastně prokázali tu největší službu. Bylo*

to nesmírně těžké, ale nakonec jsem se na nich stal nezávislý. Ted nastal čas, abychom se vzbouřili my všichni.

Dnešní svět už dávno nestojí na myšlence kapitalismu. Pravý kapitalismus je totiž o zásluhách. Kdo nabídne nejlepší službu za nejnižší cenu, vyhrává. Jenomže nenažrané korporace celý systém pokrřivily. Nasávají do sebe firmu po firmě, stát po státě, až nezbude nic než jejich anonymní svět, kde není nikdo za nic zodpovědný. Ten, kdo má bohatství, musí mít přece i zodpovědnost! Korporace drancují planetu i její obyvatelstvo. Banky tisknou ničím nepodložené peníze a budoucnost lidstva je jim ukradená. Burzy fungují jen jako největší kasina na světě, kde nechybí prostituce ani tvrdé drogy. Světu v podstatě vládne banda zfetovaných makléřů. Pokaždé, když udělají chybu, doplatíme na to my, obyčejní lidé. Místo toho, aby se korporace dělily o své tučné zisky formou daní, stěhují se do daňových rájů. Jejich manažeři si žerou kaviár, hrají golf a kupují si jachty, zatímco politici, kteří je měli původně hlídat, v tom jedou s nimi pro pár kostí spadlých ze stolu!

Robertem projela vlna nenávisti. Měli pracovat pro lid, ale stali se jen dalším výrůstkem obří chobotnice s milióny chapadel sedící na planetě a požírající ji zaživa. Musíme je usekat jedno po druhém. Bude to pálit a krvácet, ale je to jediná cesta. Teprve pak bude civilizace znovu růst a bohatnout ve všech směrech. Celý systém je příliš anonymní. Musíme ukázat prstem na ty, kteří mají v rukou největší moc, a konečně je dohnat k zodpovědnosti. Proč by měl pracující lid dostávat jen zlomek zisku? Proč by měl mít vrcholový manažer stokrát vyšší plat než řadový zaměstnanec? Žádný rozumný člověk s tím přece nemůže souhlasit! Kdo určil tahle pravidla? Většinu majetku na planetě vlastní hrstka vyvolených. Určité přerozdělení bohatství je nutné, ale tak obrovský nepoměr? A co teprve ten donebevolající rozdíl mezi chudými a bohatými státy? Proč to nikdo nevidí?! Musíme si nalít čistého vína. Nemůžeme si stěžovat, že v západní Evropě se mají lépe, dokud nepřestaneme my sami vykořisťovat země třetího světa. Když se nepodělíme o bohatství, které

máme, vezmou si ho jednoho dne násilím. Lidé u kormidla to nechápou, žijí ve svých vzdušných zámcích daleko od nás, jenže ty se s nimi už brzy zřítí k zemi. Nechtěl bych být na jejich místě, až se ten hurikán přžene.

Robert si uvědomil, že samotné vlastenectví nestačí. Aby se mohl český národ znovu definovat, potřeboval důvod. Jednoduchou myšlenku, kolem níž se semkne. *Přineseme spravedlnost, přineseme bohatství a opravdovou svobodu pro všechny, nejen pro pár vyvolených.* Celé jeho nitro se chvělo. *Právě já budu šémem, který přivede golema zpět k životu.* Cítil v sobě žár, jež spálí na uhel ty, kteří se mu odváží vstoupit do cesty. *Všechno začne u nás, právě tím jsme výjimeční. Po vzoru husitů se jako první odhodláme změnit hnijící systém. Ukážeme světu, jak vypadá společenství, které přináší blahobyt všem.* Znovu se ozvaly bubny v jeho hlavě. Draly se napovrch jako žhavá láva těsně před výbuchem sopky, div ho neroztrhly. *Tolik nespoutané energie. Když ji správně nasměruju, dokážu všechno, co budu chtít.* Jeho mysl teď zaplavily tisíce myšlenek, tužeb a scénářů. Pozvedly ho do nebeských výšin a posedly zároveň. Všechny byly součástí dokonalého plánu, v němž každý sehraje svou roli. Nejednalo se o nic abstraktního, ale o živou bytost. Vědomí národa, které si konečně zvolilo cestu, po níž se vydá. *Vidím to teď tak jasně. Nedá se to zastavit.* Sledoval obří šachovnici – všechny ty figurky, milióny lidských bytostí, přitom cítil osobní vztah ke každé z nich. *Právě jsem rozehrál nejdůležitější partii v historii našeho národa. Ostatním se bude vyjevovat postupně, dokud ji neuvidí stejně jako já. Dám našim životům znovu smysl. Vyladím naše touhy, takže se budeme navzájem posilovat. Společně dosáhneme dokonalosti, po které jsme odjakživa prahli. Stvoříme svět, kde se bohatství nedědí, ale investuje zpět do společnosti. Svět, kde budou mít všichni stejné startovací podmínky. Svět, kde je vše užitečné. Svět, kde je každý odměňován podle svých zásluh.*

Logickým důsledkem finanční krize mělo být narovnání systému, kdy se měla moc vrátit zpět do rukou politiků, jenže nastal pravý opak. Bohatí zbohatli, chudí mají ještě méně a ti, kteří celou krizi způsobili, mají pocit, že si můžou dovolit úplně všechno. Přitom je každý den, kdy nejsou ve vězení, plivnutím do tváře nás všech. Ti lidé měli možnost se změnit... Když to nešlo po dobrém, bude to muset jít po zlém. Dostanou přesně takový konec, o jaký si celou dobu říkali. Můžeme si za naše ponížení sami. Chodili jsme každý den do práce a z práce místo toho, abychom vyšli do ulic. Přitom je jen na nás, kdy tomu učiníme přítrž.

Ztráta moci je jejich největší noční můrou. Udělají cokoliv, aby mě zastavili. Robert sledoval nepřátele, jejichž temné siluety se roztahovaly do nadlidských rozměrů. Klidně ho zabijí, když budou muset. Jestli to má někdo dokázat, budu já! Smetl všechny stíny jedním tahem ruky. Vždy byl slabší než oni, ale teď nad nimi konečně získal převahu. Tahle parodie na demokracii musí skončit! Lidstvo propadlo iluzi, že peníze vládnou světu, jenže opravdová moc se skrývá v myšlenkách a idejích. Ve vnuknutích jako je tohle a ve schopnosti předat je ostatním. Peníze jsou jen papírky, které shoří společně s nimi na hranici, již si sami vystavěli. Propojený systém korporací nemá žádnou protiváhu. Národní vlády jsou slabé a propadají se do stále většího područí. Zapálíme jednu hlavu a shoří všechny. A mezitím, co se budou škvařit, my povstaneme. Překleneme společné rozpory a ukážeme jim, jak moc nás podcenili. Jak moc se mýlili, když si mysleli, že nás mohou ovládat. Vystavíme jim účet za všechny ty roky, kdy si žili jako prasata v žitě, zatímco my jsme umírali hladu.

Myšlenky mu nedaly spát, přestože už byly tři hodiny v noci. Vstal z postele a začal je zuřivě zapisovat do notebooku. Česko se musí co nejdříve odstríhnout od nakaženého systému, který už doutná. Čím dříve se od něj dokážeme osamostatnit, tím méně nás jeho pád zasáhne. Bude to vyžadovat změnu každého z nás. Věděl, že bude muset jít za hranici svých možností. Znovu a znovu.

Nebude se moct ani na chvíli zastavit. Tohle byl poslední oddechový čas, který měl. *Není žádné já, všichni jsme my. Existuje jediná správná cesta. Taková, která přináší blahobyť všem. Uděláme, co jsme měli udělat dávno. Koneckonců jsme k tomu byli předurčení. Budu vaším hlasem a vy mým tělem a společně dokážeme nemožné. Ve jménu všech těch, kteří umírali za lepší svět. Dokončíme, co začali, a pokud bude třeba, položíme za to i život.*

21. 9. 2021

Návrat Roberta na českou politickou scénu měl hladký průběh. Obvinění ze sexuálního zneužití se nakonec nepotvrdilo. Dvě ze tří žen u soudu nakonec u soudu vypověděly, že si celou historii vymyslely, aby se mu pomstily za to, že je nechal. Z Roberta se opět stal miláček veřejnosti, která mu rázem odpustila i manželství s dnes už bývalou prostitutkou. Nejednalo se o žádnou velkou lásku, na druhou stranu ani o svatbu z rozumu. Rozuměli si v mnoha ohledech a respektovali jeden druhého. Adéla plnila úlohu, jakou veřejnost požadovala, ovšem držela si správný odstup, aby byla ve chvílích, kdy se nikdo nedívá, sama sebou – vypočítavou mrchou, která se stejně jako Robert neštítala ničeho. Právě proto se do ní kdysi zamiloval a vybral si ji za ženu, protože s ním jako jediná dokázala udržet tempo. Nedokázal si po svém boku představit nikoho jiného. Za tu dobu potkal stovky žen, ale žádná nebyla ani z poloviny tak sexy jako Adéla. Ve tvářích jeho rivalů se zračil stejný výraz – tuhle chci, ale vím, že ji nikdy nebudu mít. Stejně jako další patetické tradice neřešili ve vztahu ani věrnost. Měli pouze tři pravidla. *Za prvé se o nevěře nesmí dozvědět média – před veřejností musíme vystupovat jako spořádaný manželský pár. Za druhé se svými pudy nesmíme nechat ovládnout. A za třetí se nikdy nebudeme prodávat pod cenou.* Vzhledem ke svému vzhledu a společenskému postavení to ani neměli zapotřebí. Kvůli práci většinu dne strávili s nudnými lidmi, takže si noci vyhrazovali jenom pro ty, kteří za to stáli. Díky tomu bylo jejich manželství daleko šťastnější než většina z těch, které měl Robert možnost poznat zblízka.

V jeho vřelém přijetí bylo ovšem i něco jiného, kvůli čemu nakonec Horvát svolil, aby se vrátil z Bruselu. Z desítek politických afér, jejichž hlavní aktéry už nikdo neznal, byl Robert

jediný, o kom se stále mluvilo. Právě tehdy se naučil nejdůležitější mediální poučku.

„Čím více někoho nenávidíme, tím více ho pak milujeme. Stačí tomu dát jen čas,“ mnul si ruce při pohledu na třetí místo v žebříčku oblíbenosti politiků, kam se vyhoupl už po dvou měsících. Seděl naproti předsedovi, opíjel se představou vlastní dokonalosti, když ho Horvát usadil zpátky na zem.

„Ve skutečnosti si nevedeš tak dobře. Museli jsme zařídít, abys skončil mezi prvníma třema. Potřebujeme tě zase dostat do povědomí lidí.“

„Na tebe je vždycky spoleh,“ snažil se Robert zakrýt své rozčarování. Nemusel se ani ptát, jak se o to jeho šéf postaral. Majiteli největšího mediálního domu v Česku, miliardáři a lídrovi druhé nejsilnější strany stačilo zvednout telefon.

„Koneckonců jsou to průzkumy veřejného mínění, které ovlivňují veřejnost, ne naopak,“ smál se Horvát.

Seděli v kanceláři nad Václavským náměstím, kde byla zima jako vždy. Robert už si zvykl, že kamkoliv Horvát zamířil, musela být naplno puštěná klimatizace. Zásadně chodil v obleku. Ve straně o něm kolovaly vtípky, že tím zakrývá tetování, které má po celém těle vyjma obličeje. Ať tak nebo tak, Horvát byl perfektně upravený jako vždy včetně plnovousu zastřiženého přesně na dvanáct milimetrů. Za ty čtyři roky neztratil nic ze své schopnosti odhalit v člověku i ty nejkrytější záměry během několika vteřin.

„Víš, proč jsem si tě zavolał?“

„Mám určitou představu,“ cítil se Robert najednou úplně bez energie. Rozebere si, proč k tomu došlo, ale na to bude čas později. *Ted' se musím soustředit, aby ze mě měl co nejlepší pocit.* Jakmile asistentka donesla kávu, konečně se trochu uvolnil. Její vůni si vychutnával vždy mnohem víc než samotné pití, protože jestli něco miloval, tak předzvěsti a přísliby.

„Seš pro lidi vzorem národní hrdosti, ale zároveň tě vzdělaná společnost vnímá jako liberálního politika s dobrými diplomatickými schopnostmi. Teď, když konečně vyčpěl ten tvůj skandál,“ nezapomněl mu Horvát už asi po tisíci vyčíst jeho chybu, „můžeme se znovu pustit do práce. Chci, aby ses stal místopředsedou strany a naším největším vlastencem, kterej se zároveň jasně vymezí vůči extremismu,“ nastínil Robertovi jeho budoucnost a stihl u toho ještě vyřizovat maily.

„Abych byl upřímný, zaskočils mě,“ začal Robert opatrně. Věděl o vzrůstajícím vlivu krajní pravice, která z temných zákoutí republiky pomalu probublávala na povrch. Nezaleknout se tématu vlastenectví a chytře ho zařadit do vlastního programu bylo nanejvýš správné rozhodnutí. Proto Robert tolik Horváta obdivoval. Věděl, co lidé chtějí, a nebál se jim to dát. Jenže ostatní strany se vyhýbaly vlastenectví z dobrého důvodu. Mohlo jim sice přinést určité hlasy, ovšem o mnoho dalších mohly přijít. *Musíme zvolit takovou formu vlastenectví, která nikoho neurazí, ale zároveň se s ní lidé ztotožní. Tak nejlépe sebereme vítr z plachet neonacistům. Každopádně se to musí správně vybalancovat, a kdo jiný to dokáže lépe než já?* Robertovi projel mráz po zádech. *Češi, Češi, Češi!* V jeho hlavě se ozvaly staré známé bubny. Konečně si uvědomil, jakou kartu mu Horvát rozdal. *Místopředseda a národní buřič, co víc si přát?* Byl nadšením bez sebe, ale nesměl to dát najevo. *Ale proč zrovna já?* Sice mu bylo teprve šestatřicet, na druhou stranu to odpovídalo jeho zkušenostem i oblibě, jaké se u lidí těšil, ovšem nejdůležitější bylo, že si ho Horvát vybral. „Čím jsem si to zasloužil?“ dostal ze sebe nakonec.

„Nedokážeš si ani představit, jak moc jsi mě tehdy zklamal,“ přestal se Horvát konečně dívat do monitoru. „Ovšem, jak ses k celý tý záležitosti postavil, mě přesvědčilo o tom, že jsem se v tobě nemýlil. Čtyři roky jsi dělal přesně to, co se po tobě chtělo. Nestěžoval sis a v Bruselu jsi odvedl kus dobrý práce, i když

oba dva víme, že to není tvůj šálek kávy. Tady využijeme tvůj potenciál naplno.“

„Vážím si tvojí důvěry.“

„Bez těch keců. Víš, že na to nejsem. Hlavně to zas neposer.“

Robertovi bylo jasné, že další chybu už mu Horvát neodpustí.

„Nemám dostatečnou podporu. Sněm se koná už za půl roku,“ neskrýval své pochybnosti. Kdyby tady zůstal a budoval si pozici ve straně, měl by boj o křeslo místopředsedy dávno vyhraný. Bude nesmírně těžké, ne-li nemožné, přesvědčit spolustraníky, o jejichž přízeň mezitím přišel, aby pro něj zvedli ruku. Určitě si je totiž zaháčkovali jeho soupeři.

„Jsem si jistý, že to všechno doženeš. Pokud to někdo dokáže, tak ty,“ dal mu Horvát jasně najevo, že mu rozhodně nebude pomáhat, načež se znovu pustil do vyřizování mailů.

Tohle na něm Robert nesnášel. Dal mu ten nejtěžší úkol, jaký si dokázal představit, přitom automaticky předpokládal, že ho splní. Musí si vystačit s tím, že v boji o post místopředsedy dostal jeho požehnání. Nikdo nebyl takový blázen, aby šel otevřeně proti Horvátově vůli, nicméně existovalo několik způsobů, jak to udělat skrytě. Bylo mu jasné, že jeho rivalové už pracují na tom, aby ho z boje vyřadili.

„Nezklam mě.“

„To bych ti radil.“ Jeho šéf měl neobvykle dobrou náladu. Právě totiž obdržel zprávu, že v posledním průzkumu se Prosperita vyhoupla na první místo. Samozřejmě, že se o ni s Robertem hned podělil.

„A fakt jsme první, nebo sis pohrál s čísly stejně jako u mě?“

Horváta jeho otázka rozesmála. Miloval, když si mohl dělat legraci z toho, jak jsou obyčejní lidé naivní. „A teď už vypadni, zdržuješ mě od práce.“

Na zpáteční cestě měl Robert konečně čas přemýšlet nad pocitem, který zažil v Horvátově kanceláři. Dávno se naučil

odložit své emoce na později, kdy bude mít prostor v klidu je rozebrat. Nemohl si dovolit, aby ho rozptylovaly při důležitých jednáních. *Nechci být znovu něčí loutkou.* Moc dobře si pamatoval tu bezmoc, když za něj někdo jiný dělal zásadní rozhodnutí jeho života. *Nehodlám to zažít znovu! Teď si spolu rozumíme, ale určitě nastane chvíle, kdy se budou naše představy o mé budoucnosti znovu rozcházet.* Máločím si byl Robert jistý jako tím, že až ta chvíle přijde, neskloní znovu hlavu. *Budu si muset vybudovat natolik silné zázemí, aby mě nemohl zase přitlačit do kouta. Jako místopředseda k tomu budu mít daleko lepší pozici. Pokud se o tom Horvát byť jen v náznaku dozví, zničí mě, ale budu to muset risknout. Koneckonců každému žákovi je jednou souzeno překonat svého mistra.*

1. 10. 2021

Helena se konečně dostala k výletu do hor, který tak dlouho se Simonou odkládaly. Stinnou stránkou jejího úspěchu byla vy-
tíženost, jakou dosud nezažila. *A to jsem si předtím myslela, že mám málo času.* Díky přednáškám, rozhovorům pro média i be-
sedám s veřejností neměla čas na nic kromě rodiny a pár přátel.
A ani svým nejbližším se nemohla věnovat tolik, kolik by chtěla.
Ostatní šli napřed, takže teď měly čas jen samy na sebe. Byly
nejlepšími kamarádkami už na střední a společně vystudovaly
i politologii v Brně, kde se jejich vztah ještě prohloubil. Simona
v oboru nakonec nezůstala, ale naštěstí nebyl tím hlavním, co je
spojovalo. Přestože se někdy neviděly i půl roku, věděly o sobě
úplně všechno. Byly jako sestry, rozuměly si i beze slov a jedna
na druhou nedala dopustit.

„Nad čím přemýšlíš,“ zeptala se Simona, jakmile rozdýchaly
prudký kopec, který právě zdolaly. Jako kdyby věděla, co Heleně
vrtá hlavou už celé týdny.

„Přijde mi, že jsme se jako národ zasekli. Celou dobu jsme
směřovali dopředu. Sice jsme postupovali po malých krůčcích,
ale hýbali jsme se. Zvládli jsme devadesátá léta, přežili jsme
všechny kmotry i opoziční smlouvu, ale poslední dobou mi při-
padá, že uděláme jeden krok tam a dva zpátky. Řešíme starý
křivdy místo toho, abychom se dívali do budoucnosti. Nejsme
schopní se domluvit ani na základních věcech. Mám pocit, že se
to stále zhoršuje,“ rozpovídala se Helena. Jako vážená profesor-
ka by neměla takhle mluvit, dokonce ani Radek o jejích obavách
neměl ponětí. Naštěstí tady byla Simona, které se mohla vždy
svěřit.

„Taky jsem si toho všimla. Nerozumím tomu. Máme se teď
nejlíp v naší historii, přesto jsou lidi nespokojení. I když se

ekonomická situace razantně zlepšila, tak ty nacionalistický nálady nepolevují, spíš naopak.“

„Jsem z toho zklamaná. Dlouhý roky všem opakuju, co je třeba změnit, ale poslední dobou mám pocit, že to k ničemu nevede. Přesvědčím jednoho člověka o tom, že je něco dezinformace, a mezitím jí uvěří další dva. Šíří se to jako rakovina.“

„Rve mi uši pokaždý, když slyším ty hejty na uprchlíky a Evropskou unii. Místo toho, aby Češi proti ruský propagandě bojovali podobně jako Poláci, skočili Putinovi na lep. Nechápu, kde se v lidech bere tolik iracionálního chování. Chováme se přesně naopak, než bychom měli.“

„Právě to mě trápí. Měli bychom táhnout za jeden provaz, ale místo toho pomáháme nepříteli. Rusko k nám sice strká nos, ale my si to necháme líbit. Musí to být něco hluboko v nás, čemu nerozumím.“

„Mě přijde, že z nějakého důvodu nechceme být šťastní. Sami sebe si nevážíme a nedokážeme si odpustit chyby, kterých jsme se jako národ dopustili. Myslíme si, že nemáme dost odvahy, abychom bojovali za naše vlastní ideály,“ odmlčela se na chvíli Simona. Musela věnovat pozornost hrbolaté cestě, aby jí nepodjela noha.

„Nad tím jsem taky uvažovala. Je to takový kolektivní pocit viny a malomyslnosti. Doslova to dědíme z generace na generaci. Nosili jsme to v sobě jako nějaký špatný gen, který aktivovala ta ruská propaganda. Jenže když se podíváš na Němce, co všechno udělali špatně, nakonec se z toho otřepali a paradoxně je to posílilo. Proč to nedokážeme my?“

„Chybí nám smysl. Když věříš, že má něco doopravdy smysl, tak to prostě nevzdáš a uděláš všechno, abys ho naplnila. Nejsem sice sociolog, ale možná to funguje stejně i u společnosti.“

„Máš pravdu. Víra a smysl, píšu si jako bod příští přednášky,“ zažertovala Helena. Najednou měla lepší náladu.

„Když nad tím přemýšlím, tak na té poptávce po smyslu založil Horvát svou předvolební kampaň. Dobře ví, co lidem chybí, a chce jim to dát.“

„Přesně tak. A pokud se ostatní strany brzo nevzpamatují, suverénně vyhraje,“ byla to zase ta Helena, kterou všichni znali.

„Vím, že ho nemáš ráda, ale není to lepší než nic? Není lepší alespoň nějaký smysl než žádný?“

„Na víc se teď nezmůžeme, takže máš asi pravdu, ale na druhou stranu je to pěkně nebezpečný.“

„Proč? Horvát je sice prolhaný parchant, který si hrabe jenom pro sebe, ale není žádný demagog.“

„To sice není, ale zametá cestičku demagogovi, který může přijít hned po něm. Oslabuje svobodná média, koncentruje v rukou moc, posiluje kult osobnosti. Dává lidem, co chtějí, aniž by si uvědomoval, kam nás tím může zavést.“

„Jak to myslíš?“

„Dopřavdy tomu, co říká, nevěří. Jsou to jenom PR žvásty, nic víc. Lidi do něj vkládají velký naděje. Jenže co se stane, pokud se provalí, že si s nimi celou dobu jenom hrál?“

„Přijdou o veškerý iluze o český politice a budou volit ještě většího populistu.“

„Přesně tak.“

„Ale co s tím?“

„Až doteď jsem si myslela, že jediná cesta, jak z toho ven, je po malých krůčcích, jenže beze smyslu to nikdy nebude fungovat. V tom jsem celou dobu dělala chybu. Říkala jsem lidem, co mají dělat, aniž bych jim dopřavdy vysvětlila, proč je to tak důležitý.“

„Ale jak Čechům ten smysl dát?“

„Chce to nějakou silnou osobnost, která ukáže správný směr a dodá nám odvalu tamtudy jít. Někoho, kdo v nás bude věřit, přestože my sami v sebe nevěříme.“

„Jenže někdo takový se nerodí každý den.“

„To máš pravdu, ale na druhou stranu máme spoustu osobností, které tam můžou dorůst. Jsem ráda, že jsme to spolu probraly.“

„Třeba bys tou osobností mohla být právě ty. To tě nikdy nenapadlo?“

„Já? Blázníš? Jedna věc je kritizovat politiky, ale úplně něco jiného je politiku dělat a dělat ji dobře.“

„Podívej, cos všechno zatím dokázala. Když na tebe koukám v televizi, běhá mi mráz po zádech. Jde z tebe taková moudrost a pokora. Lidi si tě váží a vědí, že to s nimi myslíš upřímně. Byla bys skvělá prezidentka. Ne nadarmo ti říkají Čapek v sukni.“

„No tak, ještě ty s tím začínej,“ podívala se na ni Helena přísně.

„Myslím to smrtelně vážně. Bojuješ za ně každý den, a když na to přijde, máš pěkně ostrý lokty. Seš pro lidi vzorem, tak se tomu konečně přestaň bránit. Lidi potřebují hrdiny a ty máš to štěstí, že můžeš být jedním z nich.“

Helena si probírala vše v hlavě, hledala argumenty proti, dokud si to alespoň na chvíli nepřipustila: „Máš asi pravdu, jenže jak mám všechnu tu zodpovědnost unést? Děsím se toho, že udělám něco špatně a někomu tím ublížím. Nejsem dokonalá a nikdy nebudu.“

Simona chytila svou nejlepší kamarádku kolem ramen.

„To po tobě ani nikdo nechce, Heli.“ Simona chvíli pozorovala její zamračený obličej, než dodala: „Pro začátek bude stačit, když ze sebe pokaždé, jakmile přijdeš domů, sundáš kombinézu superhrdinky a budeš zase sama sebou. Tou holkou, do které jsem se už na střední zamilovala a která vyrostla do nejužasnější ženský, co znám.“ Mnohem důležitější než slova byl ovšem její láskyplný pohled, který pronikl hluboko do Helenina nitra, kde zůstane navždy.

„Děkuju,“ objala ji Helena a neubránila se slzám. „Omlouvám se, že jsem tě teď tak zanedbávala. Slibuju, že se polepším.“

„Byla to i má chyba. Když nám to nevyjde, budeme si prostě volat nebo si aspoň pisneme, platí?“

„Platí, malíček na to!“

„Hej, Radku,“ zařvala Simona na celý les. „Jak by se ti líbilo být první pán?“

Mému národu

26. 2. 2022

Kryštof seděl v příměstském vlaku, jakých se po Praze prohánějí stovky, a sledoval dění za oknem. *Tohle nikam nevede. Musím se s ní rozejít.* Od vztahu s Monikou moc neočekával. Nikdy s ní neplánoval společnou budoucnost ani pro něj nebyla jedinou věcí na světě. To ale neznamenalo, že ji neměl rád. *Snažil jsem se změnit v tom, co jí nejvíc vadilo. Vopravdu jsem chtěl, aby se mnou byla šťastná.* Zvlhly mu oči. Za čtyři roky, co byli spolu, se oba úplně změnili. *Jak jsme se mohli tak vdcizit?* Začínal chápat, proč se většina vztahů časem rozpadla. *Má vůbec cenu s někým bejt? Proč se snažit, když je každéj vztah předem vodsouzenej k touze jeden druhýho vovládat?* Posunul si kšilt do čela, aby si někdo nevšiml, že brečí.

Nemá to cenu. Nejsem sice žádnéj model, ale holky přitahuju. Vobčas sbalím nějakou v hospodě, zašukám si s ní, ale nenechám to zajít dál. Nebo sem tam řeknu Tereze. Vždycky se na mě lepila, i když věděla, že jsem s Monikou. Každopádně si budu ženský držet dál vod těla. Už se těšil, až si po tom všem vylije mozek.

Než dorazil za Monikou, měl ještě spoustu času nad tím uvažovat. Došlo mu, že pokaždé, když se objevily obavy z rozchodu, všemožně se jim vyhýbal. Postupem času dokonce sám sobě zakázal na něj myslet. Jenže teď, když dal svým myšlenkám volný průběh, nešlo to zastavit. Konečně viděl věci takové, jaké byly doopravdy. *Dělal jsem to, co chtěli vostatní, místo toho, abych byl sám sebou.* Nechápal, že si toho nevšiml dříve. Po cestě na jejich oblíbené místo uprostřed Kunratického lesa nepadlo ani slovo. Byl sice s ní, ale rozebíral si všechno pro sebe, zatímco Monika mlčela, takže měl pocit, jako kdyby tam vůbec nebyla. *To se vlastně vůbec neliší vod posledních dvou měsíců. Sice jsme spolu trávili čas, ale jinak jsme byli každej na jiným místě. Celou tu dobu jsme si hráli na někoho, kým dávno nejsme, ale s tím je dneska konec.*

Monika tušila, nad čím Kryštof přemýšlí. Ani ona nebyla šťastná, takže ho nebude prosit, aby s ní zůstal. Dávno vzdala snahu o opětovné sblížení a chtěla to mít co nejdříve za sebou. Nejraději by už byla doma a zachumlala se do peřin. Měla co dělat, aby se nerozbrečela. *Myslela jsem si, že spolu budeme napořád. Myslela jsem si, že mě Kryštof jako jedinej doopravdy zná.* Celá se mu odevzdala a věřila, že přesně to stejné udělá i on. *Jak jsem mohla bejt tak hloupá? Kdyby mě aspoň naposledy objal.* Cítila se tak sama.

Než se Kryštof nadál, dorazili na místo, kam vždycky s Monikou utíkali, když chtěli být sami. Byla to jejich tajná skrýš daleko od vyšlapaných cestiček i hluku velkoměsta. Seděli na spadlém trouchnivějícím stromu a mlčeli. Les nikdy nevypadal tak bez života jako teď. Připadali si jako v nějakém hloupém

filmu. Rozbití na tisíce kousků, které už nikdo neslepí dohromady. A ten všudypřítomný tlak. To, co z nich zbylo, cupoval na ještě menší kousky. Ta bolest se už nedala vydržet.

„Tak cos mi chtěl?“ sledovala ho Monika svýma bleděmodrýma očima.

Kryštof konečně zvedl hlavu. Došlo mu, že si nepamatuje, kdy se Monice naposled podíval do očí. *Je to mnohem složitější, než jsem čekal.* Ať už to bylo ke konci sebevíc trapné, nucené a plné přetvářky, zažil s Monikou i nejkrásnější chvíle v životě. Moc si přál, aby něco podobného ještě zažil, ale někde hluboko uvnitř cítil, že podruhé už tohle štěstí mít nebude. Jakmile ta slova vysloví, doslova zavraždí kus sebe. *Budu zase sám. Stejně ztracenej jako předtím.* Svoboda už mu vůbec nepřipadala tak úžasná jako před chvílí. Chytil se posledního zbytku lásky, který mezi nimi zůstal. Využil poslední nitky souznění schované v zauzleném klubku, aby to konečně vyslovil. Chtěl, aby byla znovu šťastná. A věděl, že to nebude s ním.

„Chci se rozejít.“

Monika nic neříkala. Jen se na něj pořád dívala a on v jejích očích zase na chvíli uviděl všechno, proč se do ní kdysi zamiloval. Věděl, že tahle chvilka náhlého porozumění brzy pomine. Tohle bylo poslední, co společně zažijí.

„Mrzí mě to,“ objal ji. Přitiskl se k ní, jak nejvíc mohl. Znovu se cítil celý a moc si přál, aby tak zůstal napořád.

„Mě taky,“ neudržela Monika slzy. Po dlouhé době zase dokázala brečet. „Všechno, co jsem řekla, já... Nemyslela jsem to tak.“

„Já vím,“ hladil ji Kryštof po vlasech. Trýznilo ho to, přitom nic krásnějšího v životě nezažil. „Chci, abys byla šťastná.“

„Budu. A ty budeš taky.“

„Akorát, že ne spolu,“ rozbřečel se Kryštof jako malý kluk.

Jako kdyby oba tušili, že se v následujících měsících ještě více odcizí. Nebudou se vůbec vídat a namlouvat si, že je to tak

nejlepší. Udělají všechno pro to, aby co nejdříve zapomněli. Ne že by zážitky, na které chtěli zapomenout, nebyly nejkrásnější chvíle, jaké oba zažili, jen bylo příliš bolestivé cítit tu prázdnotu. Bude mnohem lepší si nalhávat, že to tak nebylo, že jeden druhého ve skutečnosti nemilovali a že opravdová láska vypadá jinak. Budou si hrát na dospělé, uzavřou se do sebe a nikoho už k sobě nepustí. Cokoliv je lepší než tahle bolest. *Proč to nemohlo trvat dýl? Ještě aspoň chvíli.* Tiskli se k sobě. Nedokázali si představit svět bez toho druhého. Kdyby to šlo, zůstali by ve vzájemném objetí navěky.

„Ještě chvíli,“ nedokázali se od sebe odtrhnout. „Ještě chvíli...“

[5. Kryštof a Monika](#)

3. 3. 2022

Robert se v životě tak nemýlil. Považoval se za pracovitého člověka, který využívá svůj čas maximálně efektivně, ovšem posledních šest měsíců ho naučilo, co znamená být politikem na plný úvazek. Přestože delegoval co nejvíce činností, věnoval se jenom prioritám a snažil se využít každé minuty, často neměl ani čas, aby si zašel na záchod. Nepamatoval si, kdy naposled jedl, aniž by u toho nepracoval. Řadového člena Prosperity dokázal přesvědčit, aby pro něj zvedl ruku, do deseti minut, ty výše postavené do hodiny. Bohužel se přitom naučil další důležitou poučku. *Čím výše v politice jsem, tím rychleji si lidi rozmyslí slíbenou podporu. Musím se jít aspoň na pár hodin vyspat, ale nejdřív odpovím na nejdůležitější e-maily.* Mnul si opuchlá víčka, zatímco házel zbylých devadesát procent rovnou do koše. Už po pár dnech se dostal do režimu, z něhož ani na vteřinu nevypadl. Bylo to děsivé a vzrušující zároveň. První myšlenku po probuzení, i tu poslední, než nastala další bezesná noc, věnoval své kariéře. Během dopoledne ho čekalo přes deset jednání, tisková konference, odpoledne zase rozhovory s novináři, schůzky se spolustraníky, poradci, historiky i politology. Pokud se protáhly až do noci, nemohl jít spát, protože ho čekalo ještě vyřizování pošty, studium materiálů anebo posilování. Cvičení bylo jedinou chvílí během dne, kterou měl jen sám pro sebe, a i u něj si urovnával myšlenky a ladil další postup. Nedokázal vypnout ani se na chvíli zastavit. Občas si dovolil zpomalit, aby se z toho nezhroutil, ale jinak byl pořád v poklusu.

Když ho Horvát navrhl jako kandidáta na prvního místopředsedu, neměl Robert nejmenší tušení, co všechno ho to bude stát. Musel splnit hned několik podmínek, z nichž každá byla stejně nesplnitelná. Za prvé mu jeho předseda odmítl jakkoliv

pomáhat, spíše naopak. Aby ho spolustraníci uznali jako druhého nejdůležitějšího muže, musel je k tomu jednoho po druhém přimět. Přírozenou autoritou, manipulací, intrikami i dobře mířenými sliby. To vše v situaci, kdy měli jeho protikandidáti větší zkušenosti i podporu. Aby toho nebylo málo, musel se Robert stát symbolem národní hrdosti.

Horvát doslova řekl: „Jakmile se o tom lidi v hospodě začnou bavit, musí zaznít i tvý jméno.“

Posledním a nejtěžším úkolem bylo dostat se v žebříčku oblíbenosti politiků na první místo. *Jako kdyby tohle šlo nějak ovlivnit. Spousta politiků dělá svou práci dobře, přesto je lidi nesnáší.* Tohle všechno musel dokázat v rekordně krátkém čase, navíc z nevýhodné startovací pozice. Lidé si pamatovali jeho skandál. Ještě nikoho nepřijali jako vzor státní hrdosti, pokud za sebou neměl nezpochybnitelné zásluhy. V neposlední řadě měli jeho soupeři dvouletý náskok, takže když vybíhal, byli už v půlce závodu. Věděli lépe, jak to ve straně chodí, a házeli mu pod nohy jeden klacek za druhým v podobě změny stanov, využitím jeho vytíženosti nebo vypouštěním pomluv. Je ironií politiky, že se politici napříč stranami veřejně napadali, ale v zákulisí byli těmi nejlepšími kamarády, zatímco v jeho vlastní partaji mu na oko vyjadřovali podporu, aby mu bodli nůž do zad, jakmile se nedíval.

Jen se nebojte, všechno si pamatuju. Hned, jak vyhraju, spočítám to každému z vás. Litoval by svých přehnaných ambic, kdyby si výčitky mohl dovolit. Jakoukoliv myšlenku, že na to nemá, ihned vytěsnil z mysli. Doslova ji ze sebe vyřízl ven i s kořeny a na místě pošlapal. Pro cokoliv se rozhodl, dělal s tím, že uspěje. Samozřejmě navenek byl nanejvýš věcný a pragmatický. *Přehnané sebevědomí by mi jen uškodilo.* Sledoval ze zákulisí plný sál, zatímco si upravoval manžety u košile. Připadalo mu, jako kdyby to bylo včera, co si od Horváta vyslechl podmínky, za jakých

bude zvolený. Teprve později se dozvěděl, že si ze tří kandidátů vybere až na sjezdu.

„Vyslechnu si vaše proslovy a pak uvidím,“ rozhodně se svým rozhodnutím nespěchal.

Přestože jeho život připomínal výhled z okna rychlovlaku, měl Robert zároveň pocit, že za tu dobu uběhla celá léta. Neskutěčně vyrostl. Politicky, osobnostně, ale i emočně. Pochopil, co je trpělivost, empatie i sebeřízení. *Na ničem z toho teď nezáleží. Veškerá práce, kterou jsem odvedl, přijde vniveč, pokud se mi nepodaří projev. Pokud nebudu stoprocentní nebo se nechám zastínit svými protikandidáty, prohraju. Rozplynu se stejně jako má politická budoucnost.* Vsadil všechno na jednu kartu. Postoupí na další úroveň, nebo skončí v propadlišti politických dějin. *Na druhou stranu, pokud dnes uspěju, moji pozici už mi nikdo nikdy nevezme.* Stál před nejdůležitější řečí své kariéry, a přesto se vůbec nebál. Mohl klopytnout v půlce závodu. Stačilo říct něco nevhodného v televizi, špatně odhadnout svého spolustraníka nebo něčím naštvat Horváta. Vzhledem k tomu, že kolikrát v noci nespál, nebylo by se čemu divit. *V cílové rovince už nemůžu udělat chybu. Jsem na vrcholu svých sil. Moji protivníci nemají zdaleka takové odhodlání jako já. Mají také o dost více slabin, do kterých jsem je během kampaně neustále kopal, ale dnes si to odpustím.* Přestože měl jako třetí v řadě ideální příležitost reagovat na osobní urážky svých soupeřů, rozhodl se je úplně ignorovat. *Nebudu zbytečně ztrácet čas s protiargumenty, ale zaměřím se na to, co umím nejlíp. Konečně dám Čechům, po čem celá desetiletí prahli. Vrátím jim jejich hrdost a ukážu jim budoucnost, která je se mnou čeká. Budoucnost, pro kterou udělají cokoliv.*

Vykročil na pódium.

„Vážené kolegyně, vážení kolegové, vážený pane předsedo,“ zahájil Robert svou řeč.

Ani práce maskérky nedokázala zakrýt šest měsíců intenzivní kampaně vepsaných v jeho tváři. Na druhou stranu

vypadal starší, takže jeho nízký věk nebil tolik do očí. Vzhledem k tomu, že první kandidát měl křivý obličej a druhý vážil dvakrát tolik, než měl, působil Robert se svými krátce střiženými vlasy, mužnou tváří a vypracovaným tělem jako Ferrari zaparkované mezi dvěma stovčacítkami. Teď musel dokázat, že nejenom dobře vypadá, ale je vyzrálým politikem, kterému mohou jeho spolustraníci věřit.

„Budu maximálně stručný. Za pár let jsme dosáhli toho, co jiným stranám trvalo celá desetiletí. Poprvé v historii České republiky jsme byli konstruktivní opozicí, předložili jsme důležité zákony a mnoho z nich se nám podařilo také prosadit. Byli jsme zrcadlem neschopné vlády a upozorňovali jsme občany, když se dopouštěla chyb. Ukázali jsme, že neudělala ani polovinu z toho, co slíbila. I když jsme hodně dřeli, není to nic oproti práci, která nás čeká po volbách. Energetická reforma, stabilizace ekonomiky, snížení nezaměstnanosti a zajištění bezpečnosti bude jen začátek. Trápí nás předražené dálnice, nesystémová řešení v sociální a daňové politice i všudypřítomná korupce, která doslova vysává peníze z veřejných rozpočtů,“ zaburácel Robert. „Sypeme peníze do kapes nejružnějších podvodníků, zatímco jsou klíčové oblasti našeho státu podfinancované. Přes všechny sliby předchozích vlád se za třiatřicet let od pádu komunismu ve školství, zdravotnictví, ani důchodovém systému nic nezměnilo. Proč jsme se přes veškerou snahu nepohnuli z místa?“ odmlčel se na chvíli. „Kdo z vás si někdy vyvěsil českou vlajku?“ projížděl Robert pohledem po sále. Sedělo v něm přes tisíc lidí a všichni vypadali stejně zmateně.

„Stydíme se, že jsme Češi,“ chytil se oběma rukama řečnického pultu. „Neustálé střídání ideologií zapříčinilo, že nikomu a ničemu nevěříme. Představte si, čeho všeho jsme za tu dobu mohli dosáhnout! Dávno jsme mohli být na úrovni západních zemí, kam koneckonců patříme. Založili jsme ruce do klína a udělali si ze stěžování národní sport. Neděláme maximum,

abychom se měli lépe, ale závidíme jeden druhému. Místo toho, abychom si navzájem pomáhali a mysleli na svou budoucnost, držíme se hesla Po nás potopa. Navzájem se utvrzujeme v naší malomyslnosti a neustále si opakujeme, že u nás to přece nikdy fungovat nebude.“

Prvotní úžas publika vystřídal tichy souhlas. Robertovi se podařilo vzbudit ve spolustranících pocit, že se jich téma bytostně dotýká.

„Já říkám, že bude!“ bouchl pěstí do stolu. „Jsem schopným politikem a dotahuju věci do konce. Umím ukázat směr i přijmout vedení,“ podíval se na Horváta. „Poslední půlrok mě přesvědčil, že nikdy neusnu na vavřínech a budu neustále překonávat sám sebe. Pokud mě zvolíte prvním místopředsedou, budu nejenom zastupovat Prosperitu, ale především sloužit této zemi. Budu ji pozvedávat, stmelovat a bojovat za to, aby se z ní stal moderní demokratický stát, na který budeme všichni hrdí. Budu ctít naše tradice a zároveň prosazovat nejmodernější technologie. Zajistím, aby se naší přidanou hodnotou staly naše hlavy, ne naše ruce. Už nebudeme jen montovnou Evropy, ale důležitým vývojovým centrem a lídrem v oblasti automatizace. Pokud tomu někdo z vás nevěří, vzpomeňte si, jak se vysmívali panu Horvátovi, když vstupoval do politiky. A co všechno,“ zvedl ruce, aby ukázal na obecenstvo, „dokázal za pouhých sedm let. Už se nemůžu dočkat, až vyhraje volby a dáme tuhle zemi konečně do pořádku.“

Nadšený potlesk, který se rozezněl sálem, jakmile domluvil, Robertovi napověděl hned tři věci. *Za prvé jsem se právě stal druhým mužem Prosperity, za druhé mě spolustraníci považují za symbol národní hrdosti, ale především, že tohle je jen začátek.*